

(2)

విశ్వాసం

Exil

JULY - AUGUST, 1998

என்னைம் எதைக் கேட்கிறாய் இன்னும்?

கணங்களின் இருக்கில்
எரிந்து
சாம்பலாகிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

கருக்குவது நான்கான்.

காற்றின் ஏதிர்த்திசையில்
இழுபட,
அழுபட்டு
நாள்நாராய்க் கிழிகிறது காலம்.

நீரிர்த்திப் பிழக்க,
ஏடுக்கும் வாந்திகளில் எல்லாம்
சீந்திக் கொண்டிருக்கிறது உடல்.

உரியவர்கள் பொறுக்கிக்கொள்கிறார்கள்.

பிணங்களின் நடுவே
ஒருவன் ஒழிந்து கொள்கிறான்
விரு.

குரியனை, கடல் அலையை, சந்திரனை, பூக்களை
எப்போதாவது பாருவான் அவன்.

உனக்காக.

குரிச்சிரை

29 03 1998

முன் அட்டைப் படம்:

மாத்வி பரேக்

குரியன் (கன்வஸ், தெல வர்ணம்-100 X 100cm)

'நன்றி' Expressions & Evocations
Contemporary Women Artists of India
Edited by Gayatri Sinha

நீரித்துளிபோல்

வாழ்க்கையில் நான் என்ன சாதித்தேன்?
பள்ளிப் பிரயாத்திலே துள்ளி விளையாடிய நான்
ஏன் இந்த இளமையில்
அழவைத்த நாள் முதலாய்
சோகத்தில் துவண்டு விட்டேன்?...

வீதி என்பது இதைத்தானோ?
நான் -

கண்ணீர் விடவா பிறந்தேன்?
சோகம்தான் வாழ்க்கையென்றால்
மீட்சி என்பது...?

நான் மட்டும்தான்
கண்ணீர் விருக்கின்றேனா
இல்லை... இல்லை...
யன்னல்
கண்ணாடியும் அல்லவா
கண்ணீர் விருக்கிறது
ஏய்! உனக்கும் தான்
என்ன சோகம்?

ஏன் என்னை
ஏளனமாகப் பார்க்கிறாய்
நீசீந்தியது கண்ணீரில்லையா?

காற்றையிந்த நீரித்துளிக்குள்
ழுத்திருப்பதென்ன சோகமா
புன்னகையா? புரிகிறது

காற்றே-

கண்ணாடியின் ஈரம்
காய்வதுபோல் - என்
சோகமும் தீந்துவிடும்
என்கிறாயா?

தேவாந்தி

ஏக்ஸில்

Exil 2

Vol. I No.2
JULY, AUGUST 1998

தொடர்புகளுக்கு:

EXIL

chez R. INPAVALLI
94, Rue de Lachapelle
75018 PARIS
FRANCE.

N° d'enreg. : 13022670

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

கவிதை - கற்சுரா.....	2
நீர்த்துளிபோல் - கேவசாந்தி.....	2
கவனி.....	4
எட்டாமற்போன எனது...	
ஒருமாவளவன்.....	12
ஆந்றே ஜீத் - வாசகேவன்.....	13
ஓவீயம் - கொ. ரொ. கொன்ஸ்ரன்றைன்.....	19
சுரண்டலின் கொடுக்குகள் - தேவா.....	20
எமது கலை/வீமர்சன மரபு மீது...	
சீவலோகன்.....	25
நான் காஜும் நனவுகள்	
இளைய அப்தல்லாவுந்.....	26
மதிப்பு மறுப்பறிக்கை - சுகன்.....	27
கண்ணோரு காண்பதெல்லாம் தலைவா	
அர்வீந் அப்பாதுரை.....	31
இன்னும் எஞ்சியுள்ள...	
கௌரிமணோகரன்.....	35
பள்ளி எழுமின்! பள்ளி எழுமின்!	
இரா. ரஜீன்குமார்.....	36
என்ன வரப் தந்தீர் பரம்பொருளை	
மரங்கொத்தி.....	37
அலுக்கு - பாப்லோ அறிவுக்குயில்.....	39
இடம் - ஜயந்தீஸன்.....	43
The Exile (மொ.ஸ.ப.) - சேனன்.....	44
கொந்துதல் - மணீவன்னன்.....	49
மினுங்கு - அம்ஷை	50
கடவுள் வியாபாரம் - சுதர்சன்.....	52
கணிதம் ஒன்று காதல் இரண்டு	
அர்வீந் அப்பாதுரை.....	53
கவிதை - தேவீகணேசன்.....	54
சுகனிடமிருந்து - சுகன்.....	55
பாதுகாப்பு	
மல்லைதூரன் (இலங்கை).....	55
இலக்கியச்சந்திப்பு.....	56
ஓவீயம் - Bosch.....	58
கேள் - சேரன்.....	59

கலை

MAY-JUNE 1998

கலை

கலை

இதழ் தரமானதாய்பாராட்டத்தக்கதாக இருக்கிறது. இதழின் பெயரில் ஆங்கிலவாடைதான் எனக்கு உடன்பாடில்லை. தமிழில் பெயர் வைத்திருக்கலாம். ஆயினும் உள் கட்டுரைகள், சிறுகதைகள் அந்புதம். சமீபத்தில் இப்படி ஒரு காத்திரமான இதழ் நான் பார்க்கவில்லை...

மாந்தால் சோழ

அவங்திரேவியா

கலை சஞ்சிகையை கையில் எடுத்தும் 'ஜீண்ஸ்' 'ஜெண்டல்மன்' படத் தலைப்புகள்தான் நூபகம் வந்தது. உண்மையிலேயே எக்ஸிலுக்கான அர்த்தம் எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் பிரெஞ்சு. ஆங்கிலமொழி வல்லுநந் இல்லை. இது ஆங்கி லச் சொல்லா பிரெஞ்சுச் சொல்லா என்பது கூடத் தெரியவில்லை. அகராதியைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஆனால் சஞ்சிகை அமைப்பிலும் உள்ளிட்டிலும் மெருகும் கணதியும் கொண்டது. கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள், செவ்வி என உள்ளடக்கங்கள். முதலில் கட்டுரைகளை எடுத்துக் கொள்கின்றேன்.

1. 'வருணாச்சிரமத்திலிருந்து வட்டுக்கோட்டை வரை' எனும் கட்டுரையில் எம்.ஆர்.ஸ்டாலின் ஏறியும் நடப்புப் பிரச்சனையைபார்வைக்குள்ளாக்கியுள்ளார். அக்கட்டுரையில் நான் முரண்படும் இடங்களில் என் கருத்தைக் கூறுதல் நலம் என எண்ணுகின்றேன். வருணாச்சிரம தர்மமும் சாதியும் ஓன்றா என்றால், இல்லை. இரண்டும் வேறுவேறானது. இரண்டையும் ஒரு ஒருங்கிணைப்பிற்குள் கொண்டுவர பார்ப்பனியம் தன்னாலான எல்லா நடவடிக்கையையும் எடுத்து.

மதகருமார், அரசர், வணிகர், தொழிலாளர் என்ற பிரிவுவளர்ச்சியடைந்த எந்த சமூகத்திற்கும் பொது வானது. இன்னும் குறிப்பாகச் சொன்னால் கி.மு. 2000 ஆண்டிலில் ஆரிய வருகையின்போது இருந்த சிந்துவெளி சமூக மக்களிடம் இவை இருந்தன. தெற்கு நோக்கிய பார்ப்பனிய வருகையின் முன்பே தென்னிந்தியாவிலும் அது தோன்றிவிட்டது. பார்ப்பனியம்

இவைகளை நிறுவனப்படுத்தியது. ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் கொண்டு வந்தது. சாதி என்பது அகமணத் தடையோடு உருவான ஒன்றுதான். அசோகனும், நவநந்தர்களும், இராஜராஜசோழனும் பார்ப்பனிய நோக்கில் குத்திர அரசர்களே.

வர்ணத்தின் தோற்றுத்தை சரியாக அடையாளம் கண்டுள்ளார் கட்டுரையாளர். ஆதிக்கத்தைக் கைக்கொண்ட ஆரியர்கள் மதகருமார்களாக, அரசர்களாக தாங்களே தொடர்ந்து இருக்க சமூகத்தை மறுஉருவாக்கம் செய்துகொண்டனர். வணிகத்தையும், வேளாண்மையையும் கூட ஆரம்பகால வேதங்கள் பெரிதாக அங்கீகரிக்கவில்லை. பௌத்தமும் சமணமும் கூட நால்வர்ண அமைப்பை ஏற்கத் தான் செய்தன. சாதியத்தை மட்டுமே, பிற்பு அடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வையே அவை எதிர்த்தன.

தமிழக வரலாற்றில் சங்ககாலம் முக்கிய காலகட்டம். இதன் கால அளவு இன்னும் துல்லியமாக நிறுவப்படவில்லை. ஆனால் இரும்பு உலோகம் தமிழகத்தில் பரவியின்பு தோன்றிய காலமே அதன் விளைவே சங்ககால நாகரிகம் என்பர்.

சங்க இலக்கியங்கள் ஓரே காலத்தில் எழுதப்பட்டவையல்ல. கிட்டத்தட்ட 700 ஆண்டு கால விரிந்த பரப்பின் அறுவடை அது. சங்க காலத்தில் நிலப்பிரபுத்துவம் இறுக்கமடையவில்லை. எனினும் அதற்கான ஆரம்பம் தொடங்கி விட்டது. அரசிற்குரியபண்புகள் தமிழக வரலாற்றில் மூல்கள் நிலத்திலேயே தோன்றி விட்டது. கோன் என்பவன் அரச பண்புடையவனே.

சங்ககாலத்தில் உண்மையில் சிறு'நாடு'கள் அழிந்து பெருநாடுகளின் தோற்றுத்திற்காக போராட்டம் நடந்த காலமே. கி.மு. 3ம் நூற்றாண்டு அசோகனின் கல்வெட்டில் சேர, சோழ, பாண்டிய, சத்திருபுத்திர அரசுகள்பற்றி தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கி.பி.6ம் நூற்றாண்டிலேயே சமன் பௌத்த மதங்களுக்கும் சைவ, வைணவ மதங்களுக்கு மிடையில் மோதல்கள் தொடங்கிவிட்டது. பல்லவ காலத்தின் (கி.பி.3-கி.பி.9வரை) இடைப்பகுதியிலேயே சைவ, வைணவ ஆதிக்கம் தொடங்கிவிட்டது. பின்பு ஆதிசங்கரர் (கி.பி.8ம் நூற்றாண்டில்) சமணபொதுத்த தத்துவவியலில் பார்ப்பனியத்திற்குச் சேதம் விளைவிக்காத கருத்துகளை உள்ளின்றதுக் கொண்டு அத்வைத்தை உருவாக்கினார். அதன் பின்பே சமணபொதுத்தம் முக்கியத்துவம் இழந்தது. சைவம் வேளாண்மையை பின்புலமாக வும், வைணவம் கால்நடைவளர்ப்புக் கைத்தொழிலாளரை பின்புலமாகவும் கொண்டு செயற்பட்டது. ஆனால் பொது எதிரிக்கு எதிராக ஒன்றுபட இவை தயாராகவே இருந்தன. சோழர் காலத்தில் அத்வைத்திற்குந்து சைவசித்தாந்தம் தனித்த தத்துவப் பிரிவாக வளர்ச்சியடைந்தது.

ஜேரோப்பிய வருகையில் போர்த்துக்கேயரின் வருகை சமூத்தில் முக்கியமானதாகவே நான் கருது

கின்றேன். போர்த்துக்கேயர் கோயில்களை உடைத் தது வெறும் கோயில் இடிப்போ மதநிர்ப்போ மட்டுமல்ல. கோயில்களினாடு செயற்பட்டு வந்த கிராம ஆசிக்கத்தை உடைக்கவும்தான். கோயில்கள் வெறும் வழிபாட்டுத் தலங்களாக மாத்திரம் அப்போது இயங்கவில்லை. அவை ஆட்சி அதிகாரத் தின்வையின்ஸ் கணுக்கள். ஆகவேதான் அவர்கள் கோயிலை உடைத்திருக்க வேண்டும். இந்த உடைப்பு சாதியக் கட்டமையில் உடைவை ஏற்படுத்தியது. மேலும் அவர்கள் கொண்டுவந்த நில விற்பனைச் சட்டம் - எவ்ரும் எந்த இடத்திலும் நிலம் வாங்கலாம் என்ற சட்டம் முச்சமுகத்தில் குறிப்பிட்ட விளைவை ஏற்படுத்தியது. நடுத்தர, பொருளாதார வசதிகள் கொண்ட சாதிகளை இடம்பெயர வைத்தது இதுதான்.

ஒல்லாந்தர் தமது ஆட்சியின் இடைக்காலத்தில் கோயில் கட்டுவதற்கு அனுமதி வழங்கினார்கள். அவைகளை வழிபாட்டுத் தலங்களாக மட்டும் இருக்க பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

ஆங்கிலேயர்களே யாழ்ப்பாணத்தில் சாதித் தவு இறுக்கத்தை பலப்படுத்த உதவியவர்கள். இவர்கள் பெருமளவு யாழ்ப்பாண சைவவேளாள சக்திகளோடு சமரசம் செய்து கொண்டார்கள். (முதலாளித்துவ வளர்ச்சித் தேவைகள் அதையும் யீறி யது) இந்தப் பணியை தமது சிரம்மீது கொண்டு செய்து முடித்தவரே ஆற்றுக்காலர்.

கட்டுரையின் பின் பகுதியில் தமிழ்த் தேசிய உருவாக்கம் பற்றி கருத்துச் சொல்ல வந்த எம்.ஆர். ஸ்டாலின் பேரினவாதத்தின் ஒடுக்கு முறையைக் கவனத்திற்கு எடுக்கத் தவறுகின்றார். தமிழ் மக்களின் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை கோரலை நாம் நியாய மில்லை என்று கூறமுடியுமா? அது இன்னொரு தேசிய இனத்தை ஒடுக்கும் போது மட்டும் அதனை எதிர்க்க முடியும்.

தரப்படுத்தல்முறை, கல்வி வளர்ச்சியடைந்த, கிட்டத்தட்ட 150 வருட கல்லூரிக் கல்விவரலாறு கொண்ட வேளாளரை மட்டும் பாதிக்கவில்லை. குறுகியகால கல்விவளர்ச்சியைக் கொண்ட கிராமப்புற, நடுத்தர, கீழ்ப்பட்ட மக்களையும் அது பாதித்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவர்கள் தங்கள் சாதித் தொழில்களில் இருந்து தப்ப கல்வியையே நம்பியிருந்தனர். (யாழ் மாவட்டத்தில் 60% மக்கள் இவர்கள்) மாவட்ட்ரீதியாக தரப்படுத்தலை நான் எதிர்க்கவில்லை. அதற்கு ஒரு காலகட்டம் குறிப்பிட்டிருக்கவேண்டும். பின்தங்கிய மாவட்ட மாணவர்களும் கவனத்திற்கு எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். பின்தங்கிய மாவட்ட மாணவர்களின் கல்வித்தரத்தை, கல்லூரி வசதிகளை ஊக்குவிக்க நடவடிக்கை எடுத்திருக்க வேண்டும். இதனை அரசாங்கம் செய்ய வில்லை. செய்யாது என்பது வெறுவிடயம்.

மேலும் சாதிப்பிரச்சனையை விடுதலைக் கூட்டணியோ விடுதலை இயக்கங்களோ தீர்க்கும் என்று

யாரும் கனவு காணுத்தேவையில்லை. ஆனால் விடுதலைப் போராட்டகாலத்தில் சாதிய இறுக்கங்களில் சில தளர்வுகள் நடந்துள்ளன. உட்சாதிக் குழுமங்கள் ஓன்றினையும் குழுநிலைகள் தோன்றியுள்ளன. இதற்குப் பல காரணங்கள். இது தனித்து ஆயுவசெய்யப்பட வேண்டும். வட்டுக்கோட்டையில் நடந்த சாதிப் பிரச்சனை இன்று நேற்று தொடங்கியதல்ல. அது சமூக வரலாற்றுப் பின்புலம் கொண்டது. (இது பற்றிய கட்டுரை ஒன்றை எக்ஸிலுக்கு எழுத உள்ளேன்)

2. எஸ். வி. ர.: பேஸ் இன் 'விளக்கமளிப்புக் கோட்டாட்டு அனுகூமுறைகளை...' என்ற கட்டுரை நல்ல தேடல். எனக்கென்னவோ இந்த கோட்டாடுகளின் சிலகூருகள் மார்க்சிசுத்திற்கு உரமாகும் என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

3. 'புகலிட இலக்கிய விமர்சனம்' பற்றி கலைச் சௌவனின் கட்டுரை நியாயமான பல கேள்விகளை எழுப்புகின்றது. இதனை ஓட்டி ஆரோக்கியமான விவாதம் எழுவது நல்லது.

4. 'தமிழ் இலக்கிய குழலில் கலை இயக்கங்கள்' எனும் கட்டுரையை எழுதவந்த அரவீந் அப்பாத்துரை ஆரம்பத்தில் இருக்கும் பார்வை இந்தியாவிற்குள் நுழைந்ததும் இந்தியகாற்றிலும் பரவியிருக்கும் புனித மாயை இவரையும் பிடித்துவிட்டது. கலைவடிவங்களையோ, கோட்பாடுகளையோ வேதங்களோடு இணைத்துக் காப்பாற்றவில்லை இணைந்து கெடுத்தன என்பதே உண்மை. இவை பற்றி இங்கு விரிவாக எழுதலாம். விமர்சனம் நீண்டு விடுமோ என அச்சம் உள்ளது.

ஆங்கிலேய ஆட்சி இந்தியாவிற்கு வந்தபின் எங்கே இந்தியாவில் கலை அறிவுஜீவிகள் தோன்றி னார்கள் அப்படித்தோன்றினாலும் இந்துத்துவம், காலனித்துவபிடிவிலிருந்து எங்கே விலகினார்கள். இந்தியகலை இந்துசமயத்தின் களை என்று சொல்லி இந்தியகலையை கொச்சைப் படுத்த வேண்டாம். இந்து என்ற பெயரே ஜீரோப்பியர் தந்ததுதான். தயவு செய்து இந்துத்துவ வட்டத்திற்கு வெளியில் வந்து நின்று சிந்தித்து எழுதும்படி வேண்டிக் கொள்கின்றேன்.

அதிக்க சக்திகள் நுண்கலைகளை கோயிலோடு இணைத்து உண்மைதான். ஆனால் அவை மக்களிடமும் தொடர்ந்து இருந்தன. கிராமியக் கலைகள், பொம்மைகள், கம்பளங்கள், சேலைகள், கிராமியக் கலைப்பொருட்கள், கிராமியத் தெய்வங்கள் போன்றவற்றில் இந்தக் கலைகள் வாழ்ந்தன. வாழ்கின்றன.

ஜீரோப்பாவில் மதத்தில் இருந்து தத்துவம் பிரந்த பிறகுதான் கலைஇயக்கங்கள் தோற்றும் பெற்றன. இந்தியாவில் இப்போது என்ன நிலை மதத்திலிருந்து தத்துவம் பிரிந்துவிட்டதா?

5. 'தென்னாசிய சமூகத்தில் பெண்ணிலைவாதம்' எனும் வகுக்கீழியின் மொழி பெயர்ப்பு நல்லபங்களிப்பு. இன்னும் இது போன்ற பல்துறைகளிலும்

வகுஷ்யியின் பங்களிப்புத் தொடரவேண்டும்.

6. 'கூட்டலும் கழித்தலும்' பற்றிய எனது கருத்து, கிண்டல் என்பது இரண்டு பக்க கூர்மையுள்ள கத்தி.

கவிதைகளில் சேரனின் கவிதை நெஞ்சைத் தொட்டது. சிறுகதைகளில் 'சலிப்பு'. கலா மோகன் நீண்ட நாளைக்குப்பின்பு கதையில் தெரிந்தார்.

சக்கரவர்த்தியின் சிறுகதை நல்ல கதை. 'மு'கரத்தில் இவருடைய சிறுகதை ஒன்று வாசித்திருக்கி ரேன் அருமையான கதை. நல்ல வார்ப்பு கைவருகின்றது.

சீவலின்கம் சீவபாலன் இன்னும் வார்ப்பும் செதுக்கல்களும் தேவை. அவரின் ஆரம்பகாலக் கதைகளை விட வளர்ச்சி தெரிகின்றது.

மொத்தத்தில் 'எக்ஸில்' ஆரம்பம் நன்று. மேலும் வளரவும் செயல்படவும் வேண்டும்.

ச. நில்வைந்தேசன்

பிரான்ஸ்

உடூடூடு

■ "அகஸ்தியர் மார்க்சிய சிந்தனைகளின் போக்கில் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார்" எனச் சொல்லி மார்க்சியத்தை கொச்சைப்படுத்த வேண்டாம் என்று உரிமையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஷோபாசக்தி

அகஸ்தியர் 14.12.97 நினைவஞ்சலிக் கூட்டத்தில் (பாரிஸ்)

□ ஹீ..! ஹீ..! ஹீ..! உரிமை...?

எக்ஸில் மே. ஜூன் 1998

இப்ப என்ன பிரச்சனை என்றால், அகஸ்தியர் ஒரு ஸ்டாலினிச் - தேசியவாதியாகவே தனது அரசியலை நடாத்தி அவரது இறுதி நிமிடங்கள் வரைக் கும் பெரிஸ்த்ரோய்காவை பார்த்து பார்த்து பூரித்த கைதயும், கொப்பேசேவை கொண்டாடியதையும், இந்த மார்க்சியவிரோதப் போக்குகள் அகஸ்தியரின் எழுத்துக்களில் பட்டுத் தெரித்ததையும் உன்னிப்பாக அகஸ்தியரின் எழுத்துக்களைக் கட்டுடைப்புச் செய்த தோழியரும் தோழரும் கண்டுகொள்ளலாம்.

ஆனால் தோழியரும், தோழர்களும் கட்டுடைப்புச் செய்து போட்டு 'கம்' மென்று கிடக்கலாமே தவிர ஒரு அகஸ்தியரை, ஒரு பொதுமினிக் ஜிவாவை, ஒரு ஜெயகாந்தனை, ஒரு செ.யோகநாதனை கேள் விக்குள்ளாக்க முயன்றால் சனாதன மார்க்சியர்களிடமிருந்தும், இலக்கியபுளிதங்களை கட்டி மேய்ப் பவர்களிடமிருந்தும் சந்திப்புக்கு சந்திப்பு, கூட்டத்திற்கு கூட்டம், பத்திரிகைக்கு பத்திரிகை மூர்க்கமான தாக்குதல்களுக்கு முஞ்சி கொடுக்க வேண்

டியுள்ளது.

அகஸ்தியர் கொம்பனித் தெருவில் ஊர்வலம் போகையில் முதலாளிகளால் தாக்கப்பட்டதுவும், பொதுமினிக்ஜிவா கைக்காசைப் போட்டு கள்ரப்பட்டு 'மல்லிகை' யை மலர வைப்பதுவும் ஜெயகாந்தன் சினிமா வியாபாரிகளோடு சிக்கெடுத்து 'உன்னைப் போல் ஒருவனை' வெள்ளித்திரயில் மின்ன விட்டதும், செ.யோகநாதன் தற்காலிகமாக தமிழ்நாட்டுக்குப் புலம் பெயர்ந்து 'இரவல் தாய்நாடு' போட்டதும் வேலைக்கள்ளருக்க பிள்ளைச் சாட்டாம் கோட்பாட்டின் பிரகாரம் அவர்களின் அற்புத அர்ப்பணிப்புகளாக ஒன்று, பத்து கும்பல்களால் தாக்கி நிமிர்த்தப்பட்டு இந்த எழுத்தாளர்களின் மக்கள் விரோத அரசியலிலிருந்தும், ஸ்டாலினிசுத்தின் பேராலும், கலாச்சாரப் பூர்த்தியின் பேராலும் கொன்று புதைக்கப்பட்ட கலைஞர்களின், கம்யூனிஸ்டுக்களின், ஒழுங்க விழுப்புவாதிகளின், மக்களின் இரத்தப் பழியிலிருந்தும் இந்த எழுத்தாளர்கள் அடிக்கடி ஆனால் தற்காலிகமாக தப்ப வைக்கப்படுகிறார்கள்.

அவர்களின் மேற்படி வகையறா அப்பணிப்புகளின் பொருட்டு, ஸ்டாலினிச யதார்த்தவாதமோ என்ன சனியனோ சட்டங்களைப் போட்டுக் கொண்டு அவர்கள் எழுதித்தள்ளிய எழுத்துகளில் தலித்துக ணையும், பெண்களையும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களையும் கிரெம்ஸினுக்கு ஜே! சீனாவுக்கு ஜிந்தாபாத்!! போடவைத்த வரலாற்று கிரிமினல் குற்றங்களையும் புனிதமோ புனிதங்களாக்கி அவர்களைப் புகழ் மட்டுமே வாய்திறக்கச் சொல்லி எங்களுக்கு கட்டளையும் இடுகிறார்கள்.

ஆனால் இந்த பிளினைசை கனகாலத்திற்கு இவர்களால் கொண்டோட முடியாது. காலாதி காலமாய் ஈழத்துச் சூழலில் - ஏன் சர்வதேச சூழலிலும் கூட - மார்க்சிய கலாச்சாரம் திட்டமிட்டு அழிக்கப்பட்டு ஸ்ராலினிச-மாவோயிஸ தேசியவாத கருத்தாடல்களுக்குள் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த எங்களுக்கு சோவியத்யூனியனின் துன்பகரமான உடைவைத் தொடர்ந்து அதுவரை அறையில் ஆடவந்த ஸ்டாலினிஸ்டுகளும், மாவோயிஸ்டுகளும், சமூகஜனநாயகவாதிகளும், பய்லோயிஸ்டுகளும் அம்பலத்தில் ஆடவந்து ஒரு ஓவர் நெற்றுக்குள் ஒரு எம்பு எம்பி கரணமடித்து, மரணத்தின் விளிம்பில் கிடக்கும் முதலாளித்துவ அமைப்பின் சந்தைப் பொருளாதாரமே சுதியானது என்று புலம்புவது புலப்பவம், அயோத்திக்கு காலடி எடுத்தது எடுக்கவும், பாப்பரசனின் காலில் குப்பு விழுந்தது விழுவும், முன்றாம் அகிலத்தின் கலைப்பையும், மொஸ்கோ வழக்குகளையும், சீனகம்யூனிஸ்ட் கட்சியை சியாங்கேசேக்குக்கு செருப்புத் தாக்க பணித்த கதையையும் நியாயப்படுத்தி பத்திரிகையும் நடத்திக் கொண்டு ஸ்டாலின் தொடங்கி பிடல்கள்ரோ ஊடாக பொல்பொட் வரையும் சிவப்புத் தொப்பி போட்ட எந்த ராசாவை எங்கெங்கு காணினும் இடுப்பை வளைத்து

சிவப்பு சலாம் போடுவெர் போடவும், எங்களுக்கு ஒருக்கால் ஓடிவெளித்தது. அதாகப்பட்டது நிறுவப்பட்ட அனைத்து புனிதங்களையும், நடாத்தப்பட்ட அனைத்து அற்புதங்களையும் கேள்விக்குள்ளாக்கு.

பாரிலில் நடந்த கூட்டத்தில் அகஸ்தியர் என்னால் கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டார். தொடர்ந்து மே 31 பிராங்போட்டில் நடந்த இலக்கியச்சந்திப்பில் டொயினிக் ஜீவாவின் சிறு கதைகளை மதிப்பீடு செய்த இளைய அப்துல்லாவுக்கிடம் புலம்பெயர் தமிழரின் விமர்சன மரபான பய்பாவில் ஏற்றுதலைத் தவிர்த்து ஜீவாவின் எழுத்துக்களை கேள்விக்கு உட்படுத்தும் சாத்தியங்கள் குறித்து யோசிக்கு மாறுமீண்டும் ஒரு முறை உரிமையுடன் கோரினேன்.

இதில் 'எக்லில்'ன் கேள்வியும் கேலியும் எது வெனில் "இந்த உரிமையை உன்கு வழங்கியவர் யார்?" இதை ஒரு கவனமான வாசிப்பில் என்னால் இப்படி விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

★ ஒரு பல்கலைக்கழக பேராசிரியருக்கு அல்லது குறைந்த பட்சம் மார்க்சியத்தை ஆங்கிலத்தில் புரிந்து கொண்டவருக்கே 'மார்க்சியம்' பேச உரிமை உள்ளது...வீ 1

★ ஏதாவதொரு அதிகாரம் மையப்படுத்தப்பட்ட கட்சியின், நிறுவனத்தின் உறுப்பினர்க்கே 'மார்க்சியம்' பேச உரிமை உள்ளது...வீ 11

★ தலையில் சிவப்பு றிபஞும் கையில் றஜ்சியத் தயாரிப்புத் துப்பாக்கியும் உள்ள ஒருவருக்கே 'மார்க்சியம்' பேச உரிமை உள்ளது...வீ 111

சமுத்தச்சுழலில் மேற்படி தகுதிகளில் ஏதாவது ஒன்றுள்ள ஒருவருக்குத்தான் 'மார்க்சியம்' பேசுவதற்கான உரிமை பத்திரிகைகளாலும், கட்சிகளாலும், இயக்கங்களாலும், அரசு பயங்கரவாதிகளாலும் இதுவரை வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்சொன்ன 'தகுதிகள்' அற்ற ஒரு தோழியோ, தோழனோ சுயாதீனமாக சிந்திக்க முயன்றபோது, அதிகாரம் கீழிருந்து மேலே செலுத்தப்படும் வடிவத்தை நோக்கி நகர்ந்தபோது, முதலாளித்துவம் 'மொடல்' ஸ்தாபனத்தை நிராகரித்தபோது, தனி மைப்படுத்தப்பட்டதும், மின்கம்பங்களில் தொக்கியதும், இந்தியக்கரைகளில் 'டம்ப்' பண்ணப்பட்டதும், டயர்களில் ஏரித்ததுமே சமுத்தினிடுதுசாரி வரலாறாகிறது.

என் வெளிடி பாருங்கள்... வரலாறு, முன் நோக்கி நகரும் எனக் கேள்விப்பட்டுள்ளோம். ஆனால் இம்முறை வரலாறு ஆடாமல், நோகாமல் சமுத்தில் இருந்து பெயர்க்கப்பட்டு பாரிலில் இறக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வரலாற்று சிறப்பியல் பின் தொடர்ச்சியாக வீ 1, வீ 11, வீ 111 தகுதிகளும் அற்றவர்கள் மார்க்சியத்துக்காக உரிமையுடன் போரிடும்போது அவர்களது உரிமை நிராகரிக்கப்படுகிறது. இப்போது மார்க்சியத்துக்காக -ட்ரொஸ்கிலைத்துக்காக போரிடும் எனது உரிமை 'எக்ஸ்சிலா'ல் கேள்விக்குள்ளாகிறது. அதற்கு 'எக்

ஸில்'இற்கு எல்லாவித உரிமையும் உள்ளது. அதே போன்ற எனது உரிமைக்கான உறுதிக்கட்டுகளை சமர்ப்பித்து வழக்காட வேண்டிய கட்டாயமும் எனக்குள்ளது.

'எக்லில்' தோழர்மர்/தோழியர்மர், பொதுவுமைக் கோட்பாட்டை உருவாக்கி, வளர்த்துதெடுத்த கார்ஸ் மார்க்கம், எங்கல்சம், ரோசா லுக்சம் பேர்க்கும், லெனினும், ட்ரொஸ்கியும் இன்னும் இலட்சோப இலட்ச தோழியரும், தோழர்களும் மார்க்சியத்தை தங்கள் பிள்ளைகளுக்கிடையில் 'கொப்பிறைற்' பண்ணிவைக்கவில்லை. மார்க்சியம் சர்வதேச உழைப்புப்படையின் ஓவ்வொரு துருப்புக்கும் சொந்தமானது. ஒடுக்கப்படும் ஓவ்வொரு மனுக்கும், மனுசனுக்கும் சொந்தமானது. நிலப்பிரபுத்துவம் முதலாளித்துவம் - சாதிய - ஆணாதிக்க சமூகக் கட்டுமானத்திற்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்யும் ஓவ்வொரு தனிமனிதனுக்கும் உரித்தானது.

ஆதலால் ஷோபாசக்கி என்ற தனிமனிதனுக்கான மார்க்சியத்துக்காக போரிடும் உரிமையை எந்த பரமிதாவும் வழங்கவேண்டிய அவசியமுமில்லை, அந்த உரிமையை எந்த பிதாமகராலும் நிராகரிக்கவும் முடிவதில்லை என்பதையே மீண்டும் மீண்டும் உரிமையுடன் சொல்வேன்.

வோபாசக்தி

பாரிஸ்

உடைஉடை

எக்லிலுக்கு,

சிறுகதை தவிர்ந்த ஏனைய - (நீண்டகால) இலக்கிய இடைவெளியை நிரப்பும் என்று இப்போதைக்கு சிறு நம்பிக்கை கொள்ளலாம். எனினும் இதுவரை காலமும் வெளிவந்த, வந்து கொண்டிருக்கும் சிறு சஞ்சிகைகளில் இருந்து இது எதுவகையிலும் மாறுபட்டிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. "எதையும் எழுத லாம்" என்பது மிகுந்த ஜனநாயகப்பண்பு கொண்டதாகத் தெரிவதோடு இக்கால சூழலில் குறித்த எப்பொருளும் முன்னுரிமை கொண்டாட முடியாதது இலக்கியத்தில் தனி அழுகு.

அனைத்துப் பக்கங்களிலும் ஏதோ இருப்பினும் சில பக்கங்கள் எனக்குப் புரியவே இல்லை. எனக்குப் புரியாதது ஒன்றும் முக்கியத்துவம் இல்லாவிட்டினும், புரிவதற்கான முயற்சி என்பது முக்கியத்துவம் உடையது என்ற நம்பிக்கை யோடு.

விளக்கமளிப்புக்கோட்பாட்டு அனுகுமுறைகளை...? என்று ஒரு ஆகாயத் தலைப்பைப் போட்டு விளக்கமளித்திருப்பது என்னதான் சொன்னாலும் ஞாபகத்தில் நிற்க மறுக்கிறது.

அது என்ன கோட்பாடு என்றாவது சொல்லி இருந்தால் நான் அனுகுமுறைகளைக் கொஞ்ச மேனும் அன்மித்திருக்கலாமோ என்னவோ.

பனுவல்: அதை எழுத்துக்கள் அல்லது கருத்துக்

கள் என்று எடுத்துக்கொள்ளலாமா?

பொதுவாக அன்மைய பனுவல்கள் (எழுத்துகள்)பற்றி ஒரு கருத்துநிலைக்கு வருகின்றாரா? அல்லது ஒன்றை எழுதுவதற்கு மேலதிக எழுத்துக்கள்-விளக்கங்கள் தேவையில்லை என்கிறாரா? அதாவது, சுருங்கச் சொன்னால் போதுமென்கிறாரா?

பல்வேறுபட்ட அறிவியல் அனுபவங்களைக் கொண்டவர்களுக்கு ஒரு பொதுமட்டத்தை எழுத்தர் எடுத்துக் கொள்வதை எப்படிக் கூடக் குறைய என்று சொல்லாமோ தெரியாது. குறிப்பாக இதே கட்டுரையை வரைந்தவர் என்ன கருத்தை விளக்க முனைந்தாரோ நான் என்ன கருத்தை விளக்கி வேணோ அது தெரியவில்லை. அக் கட்டுரை இந்த இரு விளக்கங்களுக்கும் அப்பால் வேறொரு விளக்கத்தையும் கொண்டிருப்பதற்குச் சாத்தியப்பாடு இருக்கிறது. சரியோ தப்போ நினைக்கிற விடயத்தை கொஞ்சமேனும் நாலுபேர் புரிந்து கொள்ளுமாறு எழுதவேண்டும். அதற்கு அவ்விடயத்தில் குறைந்த பட்சமான தெளிவு இருந்தல் போதுமானது. பனுவலின் முக்கியம் அதுதான் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

ஒருவேளை பனுவல் குறித்து இதை அவர் சொல்லவில்லை எனக் கொண்டால்... மதமும் மார்க்சியமும் அரசியலும் இன்ன பிறவும் பொதுகாப்புனர் வோடும், இருத்தல்வழிப்பட்டும் மரணப்பயத்தில் இருந்தும் தப்புவதற்கான பிராயச் சித்த வெளிப்பாடுகளாகக்கூட இருக்கலாம். O.K சரி. அப்படிப் பார்த்தாலும் இன்றைக்கு நிலை பெற்றுவிட்ட மதமும் மார்க்சியமும் அரசியலும் இன்ன பிறவுக்கும் சார்பானதும் எதிரானதுமான எல்லா எழுத்துக்களும் இதே பாதுகாப்புனர்வு - மரணப்பயம் - இருத்தல் போன்ற எல்லா வற்றில் இருந்தும்தானே வருகிறது. நிலைபெற்று விட்டவற்றைப் பாதுகாப்பதுதான் பாதுகாப்பானது என்று எப்படி உறுதியாகச் சொல்லமுடியும். நம் குழலில் கண்ணுக்கு முன்னால் உள்ள அனுபவங்களும் பார்வைகளும் எமக்குத் தெரியாமற்போக நாம் யேசுவையும் புத்தனையும் அதற்கும் முன்னே சோக்கிரட்டிஸையும் ஏன் 'சே'யையும் கொண்டு வந்து உதாரணம் காட்டுவது ஒரு பாதுகாப்புனர்வு என்ற ஓர் அர்த்தத்தில் புரிந்து கொள்ளலாம்தான். இதே அர்த்தப்பாதுகாப்புக்கு எதிரான எழுத்துக்களும் ஒவ்வொருவரதும் அவர்தம் சமூகத்தினதும் எதிர்காலத்தினதும் பாதுகாப்புனர்வின் வெளிப்பாடுதான் என ஏன் சொல்லமுடியாது. என்னவோ இருப்பதைக் காப்பதோ இல்லை உடைப்பதோ அடக்கமுறைகளையும் சர்வாதிகாரங்களையும் (மார்க்சிய சர்வாதிகாரிகள் உட்பட) முடிவுக்குக் கொண்டு வரும் நோக்கம் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பது எனது வாதம். இந்த நோக்கமற்ற செயல்பாடு வெற்றும்பேசுக்களைத்தான் பதிவு செய்யும்.

சஞ்சிகையின் முதற் கட்டுரையாக 'வர்ணாச் சிரமத்திலிருந்து வட்டுக்கோட்டை வரை' என்ற கட்டு

டூரை - நடைமுறை சார்ந்து எழும் அச்சறுத்தலை யும் அதன் ஆணிவேறையும் விதைகளையும் கூட எம்கைகளில் லாவகமாக வைத்து விடுகிறார் ஆசிரியர். வரலாறும் வாழ்வும் எல்லோருக்கும் தெரிந்து போனதுதான். எனினும் இருப்பைக் காப்பதும் உடைப்பதும் இதை வெளிப்படுத்துவதும் இலக்கியத்தில் முக்கியமானது. எல்லோர் கவனத்தை யும் சர்க்க வல்ல வகையில் நமது சமூகத் தலைமைகளின் (?) "ஆழந்த கவனங்களை" யும் (?) செய்ப்பாடுகளையும் மிகுந்த நிதான் நோக்கோடு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். வரலாற்றை வெளிப்படுத்துவதில் தனது புலமையைக் காட்டாமல் தற்கால நிலைமையின் ஜனநாயகமின்மையை கேள்விக்குட்படுத்தும் நேரமையான நோக்கம் இக்கட்டுரையை ஒரு படி மேலே தூக்கி நிறுத்திவிடுகிறது.

பண்பாட்டு, கலைச்சார பழக்க வழக்கங்கள் எம்முளையைச் சுற்றிக் கறன் மண்டி இறுகிப் போய்க் கிடப்பதாலோ என்னவோ எவ்வளவுதான் சாணைபிடித்தாலும் மொட்டைத்தான். யாழ்ப்பாணத்திலை எவடம்? என்ற கேள்வியை நானும், என்ன எத்தனையோ பேரும் எத்தனைதரம்தான் கேட்டிருப்பார்கள். அதுகுறித்து எதுவித பிரச்சனையும் இதுவரை இருந்ததில்லை. கட்டுரை என்னை எரித்துக் கரிக்கட்டையாக்கிவிட்டது. இனிமேற் பார்த்து எவ்வாவது கேட்கட்டும்...

என்னதான் இருந்தாலும், இந்த மரங்கள்மீது இவ்வளவு ஆழமாக அல்கை வைக்க இந்த மரங்களாகத் தேவைதான். ஆணால், தமிழ் நன்றாகப் பேசத் தெரிந்தவர்கள்தான் தமிழ்ப் படம் பார்க்கலாம் என்பதிலோ அல்லது முருங்கைக்காயை தமிழ்த் தேசிய மரக்கறியாக்குவதிலோ மரங்கொத்தி அல்கை வைப்பதில் அவதானம் தேவை.

சலிப்பு - நீண்ட நாட்களுக்குப்பிறகு வாசித்த ஒரு கலைத்துவமான கதை. மிகுந்த செறிவோடும் அனுபவத்தோடும் தோய்ந்து மிதந்திருக்கிறார். வாசித்து முடித்தவுடன் தோய்ந்து துவட்டிய உற்சாகம் எழுகிறது.

"அவன்றை தற்கொலைக்கான காரணங்களை நான் தேட வெளிக்கிடவில்லை. ஏனெண்டா என்றை தேடல்கள் ஊகிப்பாக மட்டுமே இருக்கும். ஊகிப்புகள் உண்மையாக இருக்கலாம் என்டு அடச்சச் சொல்கிற துணிச்சல் என்னட்டை இல்லை."

எஸ். வி. ரபேல் சொல்வது போல் "இத்தள விரிவுகள் உருவாக்கிவிடும் பதில் இல்லாத, பதில் இருப்பதாக நினைத்துக் கொள்ளும், பதில் கைவசம் இருக்கும் எண்ணற்ற கேள்விகளை" கொண்டோர் இதை இன்னொரு தளத்திலும் புரிந்து கொள்ள உதவுகிறது.

சஞ்சிகையில் மிகமுக்கிய பிரதான விடயமாக அமைந்திருப்பது 'தென்னாசிய சமூகத்தில் பெண் நிலைவாதம்' - மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரை. நாங்கள் என்ன ஜேரோப்பாவிலா இருக்கிறோம்? ஜேரோப்பாவில் ஒரு தென்னாசியாவை நிறுவியிருக்கிறோம் என்று

இதை வாசிக்கிறபோது புரிகிறது. இது தொடர்பான சில விஷயங்கள் ஆங்காங்கே ஏற்கனவே பதிவாகி இருந்தாலும் இதை வாசிக்கிறபோது ஒரு தெளிந்த நேர்மையான மிக நிதானமான ஒரு தளவிரிவு பெண் நிலைவாதம் தொடர்பாகக் கிடைக்கின்றது. கட்டுரை தமிழிலேயே ஓரிஜினலாய் எழுதப்பட்டது போல் மொழிபெயர்ப்பு அதனால் ஈடியபக்கங்களை எளிதாக எட்டிப் பிடிக்க முடிகிறது. எவ்வளவுதான் இலகுவாகப் புரியும்படி மிகுந்த ஆழமான விடயங்களை எழுதியிருந்தாலும் திரும்பத் திரும்ப பல தடவை வாசிக்க வேண்டும் போல் ஒர் உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது. அனைவரும் கட்டாயம் வாசிக்க வேண்டிய கட்டுரை என்றாலும், என் மனைவியிடம் நல்ல கட்டுரை என்று சொல்லிக் கொடுக்க என்னவோ ஒரு அச்சம் ஏற்படத்தான் செய்கிறது. என்ன செய்வது?

இக்கட்டுரை குறித்த ஒரு தகவல்: இதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு ஒன்று ஏற்கனவே 1989இல் வெளிச் சம் வெளியிட்டிரால் ஒரு சிறுநால் வடிவில் வெளி வந்ததாக 126வது சரித்தான் இதழின் ஒரு குறிப்பு தெரிவிக்கின்றது.

இதுபோன்ற ஏற்கனவே மொழிபெயர்க்கப்பட்ட விடயங்களைத் தவிர்ப்பதனுடைய வேறு பல முக்கிய விடயங்களில் மொழிபெயர்ப்பாளர் கவனத்தைச் செலுத்துவது மேலும் பயன்தரும் என்பதையும் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை.

தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் கலை இலக்கியங்கள்- சில புதிய அவதானிப்புக் குரியவைகளை உள்ளடக்குகிறது. மேலும் ஐரோப்பிய கலை இயக்கங்களின் இன்றைய போக்குகள் மற்றும் வரலாற்றுப்போக்குகள் குறித்துக் கூடிய கவனம் செலுத்துவாராயின் மிகுந்த பயனைத் தரும்.

மலரா மனது - நல்ல கதை. மிகவும் இயல்பாகக் கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார். மரபு சார்ந்த உத்தியிலே சொல்லவந்த விடயத்தை மிகவும் அழுத்தந்திருத்தமாகப் பதியவைத்துவிடுகிறார். எனினும் இங்கிருந்து போற ஒருவின் வழுக்கை, நரை மீசை, கண்ணக்கள் காய்ந்து கோதான நிலை, கைகளின் கருங்காலித்தன்மை இவற்றைப் பார்த்து இவன் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவன் என்று உடனடி முடிவுக்கு வருவது கொஞ்சம் அதிகமாகத்தான் தெரிகிறது. இன்றும் அங்கிருந்து சருகுகள்போல் வருபவர்களை நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டுதானே இருக்கிறோம். இங்கு என்னதான் கஷ்டம் இருந்தாலும், இந்த அடிப்படை வாழ்க்கைவசதிகளை அங்குள்ள பொது நிலைமையோடு ஒப்பிடுவது சரியானதாகப் படவில்லை.

புகலிட இலக்கியம்பற்றி எழுதியிருப்பது. யாரையோ குறி வைத்துத் தாக்குவது போல உள்ளது. விடயங்கள் அவதானத்திற்குரியவையாகினும் கட்டுரையில் ஆக்ரோஷங்களும் எள்ளி நகையாடல்களும் வெளிப்படுகிறது. இது அவ்வளவு அவசியமானதாகத் தோன்றவில்லை. விடயங்களை எடுத்து ஆய்வுசெய்யும்போது சிலர்களையும் சிலரின் கருத்துக்களையும் முதன்மைப் படுத்துவதால், தான் சொல்ல வந்த விடயத்தைக் கவனத்திற்கெடுக்காமல் அந்தியப்படுத்துவது போன்ற ஒரு உணர்வு தெரிகிறது. கட்டுரையாளர் இதைக்கவனத்திற்கொள்ளுவாரா?

புகலிட இலக்கியம்பற்றி அதிகம் அக்கறை காட்டுவது எல்லாம் சரிதான். அதைச் சுற்றுத் தெளிவாக விளக்க முனைந்திருக்கலாம்.

அதனை அடுத்து வரும் சேரனின் கவிதை - புலரிக் கவிதையும் இரவில் சமரமாய்க் கழித்த ஒரு காலத்தின் பாடல் - மிகு நேர்த்தியான முறையில் கடந்த இரண்டு தசாப்தத்தை விரல் நுணியில் நிற்க வைத்துவிடுகிறார். இக்கட்டுரையைக் கவிதை முடித்து வைப்பதாக அல்லது புகலிட இலக்கியத்திற்கு ஒர் உதாரணமாக எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இறுதிக்கதை - எண்ட அல்லாஹ்... மகா அற்புத மான படைப்பு. கதை என்று சொல்லுவதல் அப்படைப்பை ஒரு வேளை மாசுபடுத்தக்கூடும். எம்முன் புரையோடிப்போடுவின் இந்த நாசித்தனம் எம்மைத் தலைகுனிய வைக்கிறது. எம்மை நாமே கேள்வி கேட்க வைக்கிறது. இக்கதையைப்பற்றி நிறையச் சொல்லலாம்தான். எனினும் எனக்கேன் வழைப்பை.

மற்றும் கவிதைகள் எல்லாம் தேர்ந்தெடுத்தாற் போல் நன்றாகத்தான் இருப்பதாகப்படுகிறது.

ஆரவாரம் போட்டுக்கொண்டு வெளிவந்து சில இதழ்களுடன் இருந்து இடமே தெரியாமற் போய் விடுகின்ற சிறுசஞ்சிகைகள் போல் இல்லாது எக்ஸில் தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

சந்திரன்
வண்டன்

ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ

வீளக்கமளிப்புக் கோட்பாட்டு அனுங்கு முறை களை...? - கட்டுரையின்பாலான ஒரு கண் ஞோட்டம்

அகன்ற ஆய்வுப்புரப்பில் வாசகனை நுழைய அனுமதித்து, அங்காங்கே சில வேளைகளில் அலையவைத்து, நிறைய விடயங்களை ஒரேயடியில் கூறவேண்டும் எத்தனிப்பில் தோல்வியுற்று, இறுதியில் தன்னுள்ளேயே முரண்பாடுகளை வெளிப்படுத்தும், இக்கட்டுரையின் ஆய்வுத்தளம்மீதான கண்ணோட்டம் ஒன்று அவசியமென்படுகின்றது.

கட்டுரையின் உள்ளடக்கத்தை ஊடறுத்துச் சென்று புரிந்து கொள்வதற்குச் செய்யப்படவேண்டிய பிரயத்தனங்கள், அதற்குகந்த பலன்களை அளிக்கின்றனவா என்ற கேள்வி எழுந்து நில்லாமலும் இல்லை. கட்டுரையின் பனுவற் தொடர்ச்

சியானது இடைமுறிவுகளுக்கூடானதும், இடைவெளி அதிகமாகவுள்ள தாவுதல்களிற்கூடானது மான அழிவுறுத்தல்களுக்குச் சிரமத்தின் மத்தியில் இட்டுச் செல்வதை அவதானிக்கக்கூடியதாகவுள்ளது.

எடுத்த எடுப்பிலேயே 'பயனற்ற மேலதிகச்' சொற் களைப் பனுவலில் உபயோகம் செய்வது சம்பந்தமாகவும், "மேலதிகங்களுக்கு இடமில்லை என்று இங்கே(?) எந்தத்தானும் மறுக்காததால் இந்தநிலை அப்படியே தொடர்வது" பற்றியும் கட்டுரை ஆசிரியர் எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்புகின்றார்.

விளக்கமளிப்புக் கோட்பாடு பற்றிய விவாதத்தை முன் வைக்கும் முதற்படியிலேயே 'மேலதிகங்கள்' என்ற தீர்மானக் குற்றச்சாட்டுடன் கட்டுரை ஆரம்பமாவது வாசகணை ஆசுச்சியத்துள் தள்ளிவிடுகின்றது. பனுவல்கள்மீதான விளக்கமளிப்புக் கோட்பாடு என்பது, அப்பனுவல்களின் 'மேலதிகங்களை' அகற்றியின் செயற்படுத்த வேண்டியதெனில் விளக்கமளிப்புக் கோட்பாட்டின் இருப்புநியாயம் எதுவாக இருக்க முடியும்? அன்றேல் விளக்கமளிப்புக் கோட்பாடென்றால் 'மேலதிகங்களை' அகற்றும் பணியா?

இலக்கியப்படைப்பொன்றிற்கும், அதன் வாசகனிற்குமான புரிந்துகொள்ளல் தொடர்பான உறவுதனிப்பட்டதும், அகவயமானதுமாகும். எக்காரணம் கொண்டும் அவ்வுறவு புறநிலைக் கண்ணேர்க்கத் தால் சர்த்து உள்வாங்க முடியாதது. அவ்வாறே னில், பனுவலொன்றில் சொற்கள் மிகையாகவுள்ள தென்றோ அங்கு அதன் போதாமை உள்ள தென்றோ தீர்மானிப்பதென்பது ஒவ்வொரு வாசகனின் அனுபவம், நுண்ணறிவு, கற்பனாவேகம், விவேகம் போன்ற காரணிகளால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டுமேயன்றி, புறநிலைத் தீர்ப்பொன்றினாலல்ல.

தொடரும் ஆசிரியர், தொடர்பின்றி, "சமூகத்தில் பனுவற் படிப்புத் தளங்கள் மாற்றப்போதும், ஒவ்வொரு பனுவலும் அதனதன் இடத்தில்" எனக் கறுகின்றார். இதில் புதுமையென்னவுள்ளது? பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட பனுவலின்மீது பதி னெட்டு இலட்சம் படிப்புத் தளங்கள் உருவாகவாம். அதற்காகப் பனுவலை மாற்றவேண்டும் என்று என்னுவதில் எத்தனைதாரம் சரியிருக்கின்றது. பனுவல்கள் மீதான பனுவல்களுக்குத்தான் எவ்விதப் பஞ்சமும் இல்லையே.

பனுவலின் உற்பத்தி நனுக்கங்களைக் காலத் திற்கேற்ப சரிசெய்யவேண்டும் அல்லது நவீனமயப்படுத்தவேண்டும் என்று ஆசிரியர் கருதுகிறாரென்ற பட்சத்தில், அவ்வாறான நவீனமயப்படுத்தல் சம்பந்தமான கோட்பாடுகளை எந்த அடிப்படையில் நிறுவுது? இலக்கியவாதியைக் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் பனுவல் உற்பத்தி செய்யும் இயந்திரமாக மாற்ற முடியுமா?

"எழுத்துப்பனுவல்கள் நின்று விளையாடுவதும், அதன் அவ்வாற்றிற்கேயான பனுவலிடைச் செயற்

பாடுகள் உருவாகுவதும் தமது இலகுவான சாத்தீயங்களைக் கொண்டிருக்கும்" புரிந்துகொள்ளக் கடி னமான பூடகம்.

ஆசிரியரே கூறுவதுபோல், "புகலிடநாடுகளில் வாழ்வோரும், புலம்பெயர் நிலையினரும்(—) தத்தமது கருத்தியல் ரீதியான நிலைப்பாடுகளின் மூலமான வெளிப்பாடுகளிற்கான அதிகமான சிக்கல்களை எதிர்கொள்கிறார்கள்" என்பதை இவ்வாறான சொற்கொடர்கள் தெளியவைக்கின்றன.

இந்நிலைப்பாடுகள்மீதாக ஆசிரியர் முன்வைக்கும் காரணங்கள் மிகப்பொருந்தமானவையே.

வரலாற்றுக்கு முன் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மனிதன் தேடலை ஆரம்பித்தான். யாரும் விரும்பியோ விரும்பாமலோ தேடல் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. மனிதம் வாழும்வரையும் தேடுல் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்.

சுயசிந்தனையின் தளவிரிவால் ஏற்படும் தேடல் கள்மீதும், அதன்பெறுபேறாக ஏற்படும் கண்டுபிடிப்புகள்மீதும் அபிப்பிராயம் வழங்கும் ஆசிரியர், தீவிரெனத் தீர்மானக் குண்டொன்றைத் தூக்கியெறி கின்றார்: "தேடல் நிலையிலிருப்பது சாலச் சிறந்தது"

தனிமனித, சமுக, இனமயமான தேடல் ஈடுபாடும், தேடல் களினால் உருவாகும் பெறுபேறுகளின்மீதான பங்கும் என்னிக்கையற்ற காரணிகளால் வரையறைக்கப்படுகின்றன.

தேடலின் விளைவான தொடர்ச்சியான தற்காலிகக் கண்டுபிடிப்புகள் தவிர்க்கமுடியாத 'கட்டப் பொம்மன் கோட்டை'களாக இருந்தபோதும், அவ்வாறான கோட்டைகளும் உடைக்கப்பட்டு புதுப்புதக் கோட்டைகள் கட்டப்படுகின்றன. இக்கோட்டைகளும் பின்னால் தகர்த்தெறியப்படாதிருக்கும் என்று கறுவதற்கான எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை.

சிலவருடங்களுக்குமுன் 'கட்டப் பொம்மன் கோட்டை' யொன்றினுள் கட்டிவைக்கப்பட்ட கம்யூனிஸ்ட் எழுத்தாளர் ஒருவர் விஞ்ஞான சோசலிசம் பற்றி விளக்கம் அளிக்க முற்படுகையில், விஞ்ஞானம் என்றால் என்ன என்பதற்கான விளக்கத்தையளிக்க மறுத்தார்.

இன்றைய உண்மைகளை உறிஞ்சி உள்வாங்கி, அவற்றையே பச்சையாக்கி, நாளை மலரும் புதிய உண்மைதானே விஞ்ஞானம். உறுதிப்படுத்தல்களைத் தொடர்ச்சியாக உடைத்து மீண்டும் உருவாகும் தற்காலிக உறுதிப்பாடுகளின் தொடர்ச்சிதானே விஞ்ஞானம். நிரந்தரமான உறுதியான கோட்டைகள் என எவ்விடம் இருக்கமுடியாது. அவ்வாறான ஒரு நிலை வெறும் காலப்பிரச்சனையேயன்றி வேறொன்றல்ல.

ஆனால், இவ்வாறான தேடற் தொடர்ச்சியின், ஏதோவொரு கொடுக்கப்பட்ட கால இடைவெளியில் தற்காலிகமாக உறுதி செய்யப்பட்ட தீர்மானக் கோட்டை யொன்றினுள், தனிமனிதன் தன்பாதுகாப்புணர்வுக்குத் தீர்மானிக்கொள்கிறான் என்றால், அம்மனிதன் தன்னைத்தானே தேற்றிக்கொள்வதில்

என்ன தவறிருக்கிறது? எந்த உரிமையில், யார் அவனைக் குறைக்க முடியும்?

தேழுக்கொண்டேயீருக்கும் மனீதன் எகையாவது அறுதீயான உண்மையைனக் கண் ஞாழிப் பான் என்பதை வரையறுத்துக் கூறும் ஆதாரம் ஏதுமில்லை. அவனது தேடல் வெறும் அபத்தமானதாகப் போனாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கி வில்லை. மொத்தத்தில், தற்போதைய நிலையில், தற்காலிகக் கண் ஞாழிப் புகளும், அதனாலான திருப்தியூனர்வுகளுமில் தேருபவனை இன்ன மூலம் தேடவைக்கின்றது. தேடலைக் கைவிட்டாலும் இவ்வகையான தற்காலிகக் கண் ஞாழிப் பிலேயே திருப்தி கொள்கிறான்.

தேடுதலுக்காகத் தேடுவதிலுள்ள இருப்பு நியாயம் எதுவாக இருக்கமுடியும்?

தற்காலிகக் கண் ஞாழிப் புகளினால் ஏற்படும் திருப்தியூனர்வைத்தவிர வேறெந்தக் காரணத்திற்காக மனிதன் தொடர்ந்து தேடிக்கொண்டிருக்கமுடியும்?

அவ்வாறெனில் தேடலைக் கைவிட்டவனுக்கும் தேடிக் கொண்டேயிருப்பவனுக்குமான வித்தியாசமெதுவாக இருக்க முடியும்?

ஒரு புத்தஜீவி தன் திருப்தியூனர்விற்காய் வரை ந்த கட்டுரையின்மீது, அதே திருப்தி உணர்விற்காக நானும் கட்டுரையின் மீதான கட்டுரை எழுதுகி றேனோ என்று கேள்வி என்னுள் எழுகின்றது.

தனிமனிதனோ, சமூகமோ அல்லது ஒரு இனமோ எந்த நம்பிக்கைத் தளத்தில், பொருளாதாரத் தளத் தில் தனது இருப்பு நிலையை நிறுத்தி வைத்திருக்கின்றதோ, அந்தத் தளத்தின்மீதான தாக்குதல்களை ஒருபோதும் சுகிக்காது, அனுமதிக்காது.

மதம், கலாச்சாரம், ஒழுக்கவியல், பொருளாதாரக் கட்டமைப்புப் போன்ற இன்னபிறநம்பிக்கை வரையறைகளில் வேருந்றி வாழும் மனிதனோ, சமூகமோ. இனமோ தமது ஜீவன ஆதாரத்தை விட்டு அகற்ற முற்படும் அனைத்திற்கும் எதிரான போர்க் கொடியை உயர்த்துவதில் ஆச்சரியம் என்ன உள்ளது?

இவ்வடிப்படைகளில்தான், தனிமனிதன் தனிமனி தனுக்கெதிராகவும், சமூகங்கள் சமூகங்களுக்கெதிராகவும், இனங்கள் இனங்களுக்கெதிராகவும் போர்க்கொடி உயர்த்துவதின்றன. உறுதியானவை என நம்பப்படும் அனைத்தின் அடிப்படையையும் கேள்விக்குட்படுத்தும் தனிமனிதர்களுக்கெதிரான அல்லது அவர்களின் சீடர்களுக்கெதிரான, சமூகத்தின் அல்லது அவர்களைப் பிரதிநிதித்துவம் படுத்தும் அதிகாரத்தின் தாக்குதல்கள் வெற்றி கொள்கின்றனவா? அன்றில் தோல்வியறுகின்ற வாவா? என்பதைக் காலப் பரிமாணத்தைக் கணக்கி வெடுக்காமல் தீர்மானிக்கமுடியாது.

அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்திருந்த, பாதுகாத்த சமூக நியாயங்களுக்கெதிரான சோக்கிரட்டிலின் கேள்விகள் அவரைக் கொலைத் தண்டனைக்குள்ளாக்கியது.

இந்தநிலையில்கூட, தப்பியோட அனைத்து வழிகளிருந்தும், அதே அதிகாரத்தால் நிறுவப்பட்ட சட்டங்கள் மதிக்கப்படவேண்டும் என்ற சாட்டுக்கூறி, தன்னைத் தண்டனைக்குட்படுத்திய சோக்கிரட்டிலின் 'குதணர்வு' சம்பந்தமான விவாதம் பலவிடயங்களை வெளிக்கொணரும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

பல நூற்றாண்டுகள் தாண்டியும், இன்னமும் சோக்கிரட்டிலின் சுவடுகள் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளதென்றால், அது அவரின் தற்காலிகத் தோல்லியினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிரந்தரமான வெற்றியில்லையா?

ரோமாபுரியின் அடங்காத பலத்திற்கும், அதனுடன் கூட்டு விபச்சாரம் நடாத்திய யூதமேற்குடிகளின் சதியிற்கும் எதிராக வெகுண்டெழுந்த கிளர்ச்சியாளர் யேசுவின் வெற்றியின் பலத்தை இன்று எவ்வாறு காண்கிறோம். அன்றைய ஒடுக்கப்பட்டோரின் கிளர்ச்சிச் சாணக்கியம், இன்றைய ஒடுக்குவோரின் பலமான ஒடுக்கும் கருவியாக மாறிவிட்டபோதும், கருவியின் பலத்தைக் குறைத்துக் கணக்கிடமுடியுமா?

பொத்தம் அழிந்து போனதா?

'சே வாழ்க்கிறா' என அன்மையில் வெளியான 'காலக் குறி' சுஞ்சிகை தலையங்கமிட்டுள்ளதே?

சோக்கிரட்டில், யேசு, புத்தர், சே போன்றோர்கள், பாதுகாப்பு உணர்வோ, திருப்தியோ அற்ற மனோபாவத்தில் தொடர்ச்சியான தேடல்களில் மட்டும் செயற்பட்டார்களா? அல்லது தத்தமது உறுதி நிலைப்பாடுகள் காரணமாக அவர்கள் பாதுகாப்புணர்வுடன் கிளர்ந்தார்களா?

விடையையாரிடம் கேட்பது?

சிலவேளை இவர்களது 'கட்டப்பொம்மன் கோட்டை' கஞ்சம் உடைந்து போயினவா?

கட்டுரையாசிரியர் மீண்டும் ஒரு தீர்மானத்தை முன்வைக்கிறார்: "உலகத் தத்துவப் போக்குகளில், இன்று நீண்ட காலமாக ஒரு சார்பு எடுத்துக்கொண்டு எதிர்க்கருத்து நிலைகளோடு பொருதி நின்றுபிடித்துக்கொண்டிருப்பது மார்க்சியம் மட்டுமே"

கட்சி-தொண்டர்கள் மார்க்ஸியத்தையும் 'இன்னொரு' மார்க்ஸியத்தையும் அவர் பிரித்துக் காட்டவும் தயங்கவில்லை. கட்சிமயமாக்கப்பட்ட மார்க்சியவாதிகளின் மீதும் அவர்களின் தொண்டர்கள் மீதும் சீற்றும் கொள்கிறார் கட்டுரையாசிரியர். சில துணுக்குத்தளையும் கூறுகின்றார்:

மார்க்ஸியர்கள் யார்? மார்க்ஸிய நால்களை வாசிப்பவர்கள்.

மார்க்ஸிய எதிரிகள் யார்? மார்க்ஸியத்தைப் புரிந்து கொண்டவர்கள்.

சற்று மேலாக, மார்க்ஸியம் மட்டுமே "நின்று பிடிக்கிறது" என்று உறுதிசெய்து அதற்குத் தோள் கொடுத்த கட்டுரை ஆசிரியர், "மார்க்ஸிய நால்களை வாசித்தவரா" அன்றில் "மார்க்ஸியத்தைப் புரிந்துகொண்டவரா" என்பதை அறிவது கட்டு

ரையை மேலும் புரிந்துகொள்ளப் பயனுள்ளதாக விருக்கும்.

இந்தக் கட்டுரைக் 'கோட்டைக்குள்' எந்தக் கதவால் நுழைந்தாலும் இருட்டுத்தான் புஸ்படுகின்றது.

தெளிவாக மார்க்ஸியத்தைப் புரிந்து கொண்ட முவரில் ஒருவர் அதில் நம்பிக்கையற்றவராகக் காணப்படும்போது, கட்டுரையாசிரியர்மட்டும் அது "இன்னும் நின்று பிடிக்கிறது" என்று கூறும் பூடகம் என்ன?

இவையெல்லாவற்றிற்கும் மத்தியில், விளக்கம் விப்பக் கோட்பாட்டின் அனுகுமுறையை எங்கே கண்டுபிடிப்பது?

மு.த.வின் இறுதிக்கால ஆத்மீக நம்பிக்கையை என்னி நகையாடும் ஆசிரியரிடம் சில கேள்விகள்:

அனுபவ முதிர்ச்சியின் இறுதிக்கட்டத்தைய டைந்து, ஆத்மீக லெளகீப்போக்குகளின் மீதான மாற்றமுடியாத உறுதியான கோட்பாட்டை (கோட்டையை) உருவாக்கி விட்டார்களா?

(அவ்வாறெனில் அக்கோட்டையை எங்களிடமும் காட்டுங்கள், நுழைந்துதான் பார்ப்போமே!)

இன்றைய உங்களது கருத்துநிலைப்பாடுகள் மீதான எவ்வித மாற்றத்தையும் எதிர்காலத்தில் கைக்கொள்ள மாட்டார்களா?

உங்களுக்கு மரணப்பயம் வந்ததேயில்லையா?

எந்த விளக்கமளிப்புக் கோட்பாட்டினாடாக உங்களது பதில்களை நியாயப்படுத்திப் புரியவைக்கப் போகிறார்கள்?

உங்களது பதில்களின் ஊடகமான பனுவல் களில் 'மேலதிகங்கள்' என்று எவ்வயேனும் தென்படுமா?

80ம் ஆண்டுகளின் நடுப்பகுதிகளில் பாரிலின் தமிழ்ப் புத்தி ஜீவிகளில் சீலர் விடாப்பியாக மார்க்ஸியத்தை அரவணைத்த காலம்போய், இன்று அவர்கள் புதிய 'இஸம்' களைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்நிலையில், மீண்டும் புதிய மார்க்ஸியவாதிகள் பாரில் வீதிகளில் வலம் வருகிறார்கள். எத்தனை நாளைக்கு என்று ஏக்கத்துடன் கேள்வி கேட்க விழைகிறது உள்ளம்.

பின் "எதற்கு வம்பை" என்று ஒதுங்கிக் கொள்கிறது.

வாக்தேவன்

பிரான்ஸ்

மன்னிக்கவும்

எக்ஸில்-1 இல் வெளியிடப்பட்ட சேரனின் கவிதையின் தலைப்பு "புலரிக்கலவியும் இரவில் சமருமாய்க் கழிந்த ஒரு காலத்தின் பாடல்" என்றிருக்க வேண்டும்.

"புலரிக்கலவியும் இரவில் சமருமாய்க் கழித்த ஒரு காலத்தின் பாடல்" என்று அச்சாகியுள்ளது.

ஏட்டாட்டாட்டபாளி ஏடுக்கு---

குரியகணப் பிழக்கு
சட்டேப்பைக்குள் தீணித்துவீட்டேன்
இப்பாழுது
மின்சீனியை தேழுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

நேற்று என்னோரு கூடவிருந்து
கண்ணாலுக்கீ வீணையாறு
களிக்காண்டைவுவந்து
என் மின்மினி
எங்கே மறைந்து.

குரியகீன் ஒளிப்பிரஹாசத்தீவில்
மின்மினி
என்கண்ணுக்கு புஸ்பாவதன்கிறார்
சீலர்.
குரியத் தகப்பில்
மின்மினி ஸாகங்கிவிருமைன்கிறார்
வேறு சீலர்.
குரியகீருக்க மின்மினி எதற்கு
என்கிறார்
இன்னுஞ் சீலர்.

எதுவாய்க்குந்தாலும்
எணக்கு மின்மினி சீவண்ணும்
அது இல்லாமல் துயருந்து
ஊக்குவர மறுக்கிறது.

நானிப்பாழுது
குரியகை பிருங்கியெறியத் தயார்
ஆனால்
குரியன் வீடுவதாயில்லை.
அதன் கல்கிகள்
என்னுள் வேஞ்ஞரீ
வீயாசித்துக் கீடக்கிறது
என் கீதசுக்தீவில் வீக்கத்தகப்பட்ட
ஆயுதங்களைப் போல.

திருமாற்றாறுஞி

18.02.1998

ஆந்றே ஜீட்

(André GIDE):
ஓரு அறிமுகம்
(1869 -1951)

வாசதேவன்

“இதுயத்தின் கட்டளைக்குப் பணிந்து, இயற்கையுடன் இசைந்து, எளிமையுடன் இன்புறும் வரழ்வையென்று வேற்றுதை உங்குரரப்பேஸ்”

அதியற்புத மெசுலியிரபீயர்கம், சமகாலத்திற் குப்புதுமையான எழுத்துநடை, குநுத்தியற் தத்துவ ஆழம், உறுதியும் நேர்கையும் கூடிய சீந்த ணைப் போக்கு போன்றவை ஒருங்கிணைந்து, ஆந்றே ஜீத்தை இருபதாம் நாற்றாண்டின் குறிப்பிடத்தக்கவொரு எழுத்தாளராக உயர்த்தியது மட்டு மன்றி, 1947ல் அவருக்கு இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசையும், இன்னும் பல நியாயமான பரிசில் கணையும் பெற்றுத்தந்தன.

1869 நவம்பரில் பாரிஸ் ஆச்சாரம் நிறைந்த பூர்ச் வாப் புரட்டஸ்தாந்துக் குடும்பம் ஒன்றில் பிறந்த ஆந்றே ஜீத்தின் இளமைக்காலம் இறுக்கமான மத போதனையில் ஆரம்பிக்கின்றது.

“என்னை எஸ்ராய மக்களைக்கருதி, ஆரம் பத் தலை ஆச்சார விளீகளைக் கடைப்பிழுத்தால் மட்டுமே ஸின்னர் ஆண்டவரின் ஆத்மீகீக் கரு ணையில் மூழ்கலாம் என என் தாய் கூறினாள்” என ஜீத் பிற்காலத்தில் கூறியது குறிப்பிடத்தக்கது.

மதச்சமையில் இளமைக் காலத்தில் நகர்கிய வர்கள், அறிவெட்டும் வயதில் அதை வெறுப்பது வழுமையானதாகையால், ஜீத்தும் இதற்கு விதி விலக்கானவராயிருக்கவில்லை. மதாச்சாரக் கெடு பிடிகளுக்கெதிராகவும், அக்கால அறவியல் தடை களுக்கெதிராகவும் கூர்ப்பான இலக்கியப் படைப்பு களை அவர் முன்வைத்தமை இளமைக்கால வாழ்

வின் எத்தோலியேயன்றி வேறுல்ல. குறிப்பாக ‘வத் தீக்கானின் நிலவறை’ (Les caves du Vatican) என்ற நாவல் இதை உறுதி செய்கின்றது.

இங்கைக் காலத்தில் தாய்க்குக் கீழ்ப்பாடுவற்ற சிறுவனாக இருந்த ஜீத், தகப்பனுடன் கொண்டி குநுத் தட்டமுவு காரணமாக குடும்ப ஓட்டுணர்வில் காணப்படார். இருப்பினும் ‘இல்லைக் ஞாட்டங்கள்’ (Les Nouvelles terrestres) என்ற தனது நாவில் குடும்பமினபதை தனிமனித வார்ச்சிக்கும், அவனது ஆண்டிக் கடைற்றற்றத்திற்குமான தடையாகவும் வரு ணித்து “குடும்பங்களே நான் உங்களை வெறுக்கி றேன்” என்றும் கூறியுள்ளார்.

ஜீத்தின் முதற் பாடசாலை அனுபவமும் விசித் திரமானது. ஆசிரியர்களினால் மடையன் என்று கரு தப்பட்ட சிறுவன், இயற்கையை ரசிப்பதில் காட்டும் ஆர்வம் வேறொதிலும் காட்டவில்லை. முன்று மாத காலமாகப் பாடசாலையைவிட்டே விரட்டியடிக்கப்ப குகிறான். ஒழுக்கமற்றவன் என்ற முத்திரை வேறு குத்தப்படுகின்றது. “பாடசாலைக்குச் சென்று தூக்கம் செய்தேன், இன்னும் ஸ்ரக்காத ஒரு குழந்தையைப் போன்று அங்கு நான் இருந்தேன்” என்று தனது குறிப்பேடுகளில் ஜீத் குறிப்பிட்டுள்ளார். சித்தியடையாத காரணத்தால் ஒரே வகு ப்பை இரண்டு தடவை மீளப்படிக்க வேண்டிய நிலை யும் ஜீத்திற்கு ஏற்பட்டது.

ஏழைகள் என்று சகமாணவர்கள் யாரும் தம்மை உணர்க்கூடாதென்பதற்காக, தனது மகனையும் எளிமையாக ஆடை அணிவித்துப் பாடசாலை அனுப்பிய தனது தாயின் செயல்மீது ஜீத்திற்கு வெறுப்பிருந்தது. ஒரு முழுமனிதனாக வார்ந்த பின் னரே சாதாரணமாக ஆடையணியும் வாய்ப்புத் தன க்குக் கிடைத்ததெனவும் ஜீத் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிறுபான்மைப் புரட்டஸ்தாந்து மதத் தவர் மீதான பெரும்பான் மைக் கத்தோலிக்கர்களின் துன் புறுத்தல்களால் உள்ளிலைபாதிக் கப்பட்டு, பாடசாலையின் மீதான வெறுப்பு உண்டானது மட்டுமென்றி, அதுவே ஆந்றே ஜீத்தை நோயாளி யாகவும் மாற்றியது. பாடசாலை முடிந்தவுடன் அவுமதிக்கப்பட்டு, கத்தோலிக்கச் சிறுவர்களால் சேறுடிக்கப்பட்டும், முக்கால் இரத் தம் வழியாகவும் வீடு வந்த சிறுவன் ஆந்றே ஜீத், எதற்காக தான் எல்லாரைப் போலவும் இல்லையென்று தாயைக் கேட்டானாம்.

வருடாவருடம் புத்தாண்டு விழு வைக் கொண்டாட மாமா எயில் வீடு செல்லும்போது, தனது மூன்று மச்சாள்களில் ஒருத்தியான மதலன் மீது ஜீத்திற்கு அன்பு முகிழ்கின்றது. தனியாகத் தனது அறையில் அழுதுகொண்டிருக்கும் அவளின் சோகச் சமையைத் தணிக்க எண்ணிய ஜீத் அதன் காரணத்தை அறிய முற்பட்டு அறிந்து கொள்கிறார்: தந்தையறியாமல் தனது தாய் இன்னுமொரு ஆடவனுடன் கொண்ட கள்ள உறவை நேரில் கண்ட வேதனையை மதலன் பகிர்ந்து கொள்கிறான். இருவருக்குமிடையிலான அன்பை இது பலப்படுத்துகின்றது.

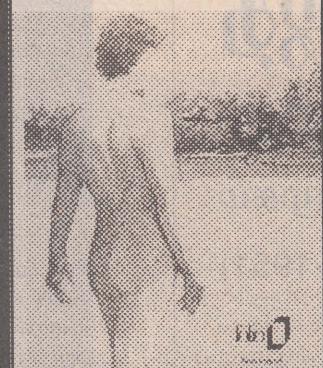
1888ல் உயர்கல்வி பெறுவதற்காக, பாரிஸில் புகழ் பெற்ற 'நான்காம் மெஹ்னி கல்லூரி'இல் இணைந்த ஜீத்திற்கு புதிய அறிமுகங்கள் கிடைக்கின்றன. இதன்போதுதான் ஜீத்திற்கு முதலாவது இலக்கியப் படைப்பிற்கான திட்டம் மனதில் ஏறுகின்றது.

அதாவது, 'ஆந்றே வல்த்தயரின் குறிப்புகள்' என்ற புத்தகத்தை எழுதிப் பிரசரித்து, அதன் பின்னர் மதலனைத் மணம் முடிப்பது. மச்சாளத் திருமணம் செய்வது பிரஞ்சுச் சமூக வழக்கங்களுக்கு முரணானது என்ற வகையில், அதை மறுத்து அவ்வாறான திருமணத்தை நியாயப்படுத்தி, மதலனின் மனதைக் கவரவும், தாயின் மறுப்பை மாற்றவுமே படைப்பின் கருப்பொருள் தெரிவுசெய்யப்பட்டது. தனது சக கல்லூரி நண்பனான பியர் லூயிஸ் இடமும் இறுக்கமான நட்பை வளர்த்துக்கொண்ட ஜீத், தனது திட்டத்தை அவனுடன் பகிர்ந்து ஆலோசனைகளையும் பெற்றுக்கொள்கிறான்.

1891ல் புனைபெயரில் பிரசரமான 'ஆந்றே வல்த்தயரின் குறிப்புகள்' படுதோல்வியை அடைகின்றன.

ஓஸ்கார் வைல்ட்டுடன் ஏற்பட்ட சந்திப்பானது, ஜீத்தின் வாழ்க்கையில் பெருமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. தீவீர இலக்கிய சடுபாடுகள் ஆரம்பமாகின. நண்பர்களுடன் இணைந்து ஆரம்பித்த 'Poitage-revue', பியர் லூயிஸ்சின் தலைமையிலான 'La conque' சஞ்சிகை,

André Gide
Les nourritures terrestres
suri de Les nouvelles nourritures

சிகை, 'Le centaure' போன்ற வெளி யீடுகள் ஜீத்தின் இலக்கியப் பரப்பை விரிவடையச் செய்கின்றன.

இத்தாலிக்கும் பல அபிரிக்க நாடுகளுக்கும் பயணம் மேற்கொண்டு, பல அனுபவங்களைப் பெற்று மீண்டும் தாயின் சுகவீனம் காரணமாகப் பாரிஸ் திரும்பிய ஜீத், தாயின் மரணத் தின் பின் சில வாரங்கள் கழித்து மதலனைத் திருமணம் செய்து கொள்கின்றார்.

1887ல் வெளியாகிய 'இவ்வுலக ஊட்டங்கள்' எனப்படும் கவித்துவம் கவிந்த இலக்கியப் படைப்பு ஜீத்தின் இலக்கிய வாழ்வின் உறுதியான ஆரம்பத்தை அறிவிக்கின்றது. அது

மட்டுமன்று இந்நாலில் வாழ்க்கை பற்றியதும், அறிவியல் பற்றியதுமான தனது கோட்பாடுகளைத் தயவுதாட்சன்யமின்றி, புதுவித எழுச்சிப் பாணியில் முன்வைக்கின்றார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிரஞ்சு

இலக்கியப் படைப்புகளில் முக்கியமான வைகளில் இதுவுமொன்றாகும். நீட்சேயின் 'அவ்வாறு கூறினான் ஸரத் தாஸ்த்ரா' என்ற நூலைப் படித்த பின்னர் உருவாகும் அதே புத்தனூர் வி, ஜீத்தின் 'இவ்வுலக ஊட்டங்கள்' அதன் பின்னினைப்பான 'புதிய ஊட்டங்கள்' என்ப வற்றை வாசித்த பின்னர் உருவாகின்றது.

"உனக்கு நான் உயர்மானிடத்தை உபதேசிக்கிறேன்" என்று ஸரத்தாஸ்த்ரா மூலமாக அழைப்பு விடும் நீட்சேயைப் போலவே, "உனக்கு நான் உத்தேவகத்தை உபதேசிக்கிறேன், நக்க நாயல்" என்று ஜீத் அழைப்பு விடுக்கின்றார். கடினமான தத்துவம் பின்னியில் கடைந்தெடுத்த நீட்சேயின் நூலும் இலகுவான பாணியில் இயல்பாகத் தோன்றிய ஜீத்தின் நூலும் இங்கு ஒன்றினைகின்றன என்றால் அது மிகையானதல்ல. தொடர்ச்சியான பல இலக்கியப் படைப்புகள் ஜீத்தின் இலக்கிய ஆழுமையை வெளிக்கொணர்கின்றன. 1899ல் வெளியான 'உறுதியாகப் பினைக்கப்படாத புரோ மெத்தே' (Prométhée Malenchainé) என்னும் நாவல் பிரபல கத்தோலிக்க எழுத்தாளரான போல் குளோட்டுவடன் நீண்ட கடித்தை தொடர்பை உருவாக்குகின்றது. ஜீத்தையும் கத்தோலிக்கராக மதமாற்றம் செய்ய விரும்பும் குளோட்டவின் பிரயத்தனங்களும் வாதங்களும் பலனற்றுப் போகின்றன.

1908ல் ஜீத்தின் இலக்கிய நண்பர்கள் ஒருங்கி கணந்து 'La nouvelle revue française' (NRF) என்ற வெளி பிட்டை உருவாக்குகின்றார்கள்.

1914ல் வெளியான ஜீத்தின் 'வத்திக்கானின் நிலவரை' என்ற நாவல் அவருடனான அனைத்துக் கத்தோலிக்கரினதும் உறவுகளைத் துண்டிக்கின்றது. போல் குளோட்டவுடனான உறவும் துண்டிக்கப்படு

கின்றது.

Elisabeth Van Ryselberghe என்னும் பெண்ணுடனான உறவில், 1922 ல் கதறின் என்னும் ஒரு பெண்குழந்தைக்கு ஜீத் தந்தையாகின்றார்.

இலக்கியப் புகழின் உச்சியில் நிற்கும் ஜீத்தின் படைப்புகள் தொடர்ந்து வெளியாகின்றன. தனது புத்தகங்களில் ஒரு பகுதியை விற்பனை செய்து விட்டு, மீண்டும் பயணங்கள் தொடர்கின்றார்.

பிரஞ்சுக் காலனித்துவ நாடான கொங்கோ, சாட் போன்ற நாடுகளுக்குப் பயணம் சென்ற ஜீத் காலனித்துவத்தின் இரக்கமற்ற, மனிதாரிமானமற்ற சரண்டலைக் கண்டத்து கட்டுரைகள் வரைந்தார்.

1935ல் பல்கேரிய கம்யூனிஸ்டான டிமித்ரோவின் விடுதலை கோரி, ஆந்றே மல்டோவுடன் இணைந்து பேர்லினில் வெளியிட்ட கோரிக்கை ஜீத்தின் முதலாவது நேரடி அரசியல் ஈடுபாடாகின்றது. முதலாளித்துவத்தின் தீவிரத்து, கம்யூனிசுக் கொள்கையின் பாலான நாட்டமும், சோவியத் யூனியனின் அரசியல் போக்கிற்கான ஆதரவும் கொண்டிருந்த போதும், தான் கார்ல்மார்க்சினால் கவரப்பட்டல்ல சுவிசேசு நற்சிந்தனைகளினால் தள்ளப்பட்டே கம்யூனிஸ்ட் ஆணேன் என பிற்காலத்தில் குறிப்பிட்டார். இறுதியில் தன் கம்யூனிசு ஆதரவைக் கைவிடுகின்றார்.

வைப்பவர்தியாக சோவியத் அரசினால் வரவேற்கப்பட்ட ஜீத், கோர்க்கியின் இறுதிக் கிரிகைகளில் கலந்து கொண்டு செஞ்சு சதுக்கத்தில் ஆற்றிய உரை உலகப் புகழ் பெற்றது. மீண்டும் பிரான்ஸ் திரும்பி, ஸ்டாலினின் போக்குகள் மீதும், சோவியத் அரசின் சர்வாதிகாரத்தின் மீதும் 1936ல் ஜீத் எழுதிய கட்டுரை அக்காலத்தில் பெருத்த எதிரொலியை உருவாக்கியது மட்டுமன்றி அவருக்குப் பலப்பக்கமையையும் தேடித்தந்தது. பல சமகாலப் புத்திஜீவிகளுடன் கடுர்மாக முரண்பட்டு, நேர்மையுடனும் துணிவுடனும் ஸ்டாலினியத்தை எதிர்த்த ஜீத்தின் போக்கானது அவரைக் கடிந்து கொண்டவர்களாலும் காலந்தாழ்த்திப் புகழப்பட்டது.

1947ல் ஓக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழக 'கெளரவடாக்டர்' பட்டத்தையும், பின்னர் அதே ஆண்டு இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசையும் ஜீத் பெற்றுக் கொண்டார்.

1951ல் பெரவரியில் ஜீத் காலமானார்.

1952 ஏப்ரலில், ஜீத்தின் ஆக்கங்கள் அனைத்தும் தகாதவையென கத்தோலிக்க உயர்பீடம் பிரகடனம் செய்தது.

▲▲▲

'இவ்வுலக ஊட்டங்களின்'தொனி, முன்னர் குறிப்பிட்டது போல், எழுச்சியானது. விழித்து விரைந்து சென்று பட்டுணர்ந்து அனுபவித்து இன்புறம் வாழ்க்கையெனும் போராட்டத்தில் இன்றே குதித்துவிடு

என்று இளைஞனுக்கு அழைப்புவிடும் சக்தி மிகுந்த வார்த்தைகளினாலும், கருத்துக்களினாலும் புனித ஆக்கிரமிப்புச் செய்யும் தன்மை வாய்ந்தது.

"நீத்தநாயல், உனக்கு நான் உத்தேவகத்தை உப தேவைக்கிறேன்" இது ஜீத்தின் அறைக்கூவல்.

யார் இந்த நத்தநாயல்?

வேறுயாருமல்ல, அது ஜீத்தேதான்.

எதிர்கால இளைஞனுக்காடாகத் தான் மறுபிறப் பெடுத்து மீண்டும் மீண்டும் புதிய வாழ்க்கையை வாழும் துடிக்கும் வேகம் நிறைந்த அகத்தின் பேரவா.

"எனது இந்தப் புத்தகத்தை வாசித்தவுடன், அதை ஏற்றுவீட்டுப் புறப்படு. புறப்படும் ஆசையை என் புத்தகம் உனக்களிக் கீருக்கு மௌன எண்ணுகிறேன்.

எங்கிருந்தேனும் புறப்படல்.

உனது நகரத்தீவில் இருந்து, உனது குடும்பத்தீவிருந்து, உனது அறையிலிருந்து, உனது சிந்தனையிலிருந்து...

எனது புத்தகத்தை கொண்டு சௌல்லாதே.

நான் மெனால்க் ஆக இருந்திருந்தால், உனது இடதுகை அறியாத வலதுகையைப் பற்றி உன்னை அழைத்துச் சென்றிருப்பேன். பன் பல நகரங்களைக் கடந்து, என் கையை வீருத்து 'என்னை மறந்துவீடு' என்று கூறிய ருப்பேன்.

எனது புத்தகம் தன்னிலும் பார்க்க உன்னீவு அக்கறை காட்ட உனக்குக் கற்பிக்கட்டும். பின்னர் உன்னிலும் பார்க்க உலகத்திலுள்ள அனைத்திலும் அக்கறை காட்டக் கற்பிக்கட்டும்"

ஜீத்தின் பேருந்தல் நிதானமானது, மனித சக்தியின் எல்லையை மறவாதது.

"நீத்தநாயல், அனைத்து இடத்திலுமன்றிக் கையெல்லை வேறாற்கும் காணாதே" என்று தனது புத்தக ஆரம்பத்திலேயே கூறி, மானிட நிபந்தனையின் பலவீனத்தை வேறுறுக்க முற்படுகின்றார்.

"மற்றவர்கள் எழுதுவதிலோ அல்லது பிரசரிப்பதிலோ ஈருப்பட்டுக் கொண்டு நீந்தப்போது, நானோ கசடறக் கற்றவற்றை மறந்துபோகும் நோக்கில் மூன்று வருடங்களாகப் பயணத்தை மேற்கொண்டிருந்தேன்."

ஜீத் மற்றவர்களுக்கு இலவச ஆலோசனை சொன்னவர்கள். பூட்டிய அறைக்குள் குந்தியிருந்து புத்தகங்களை வாசித்துக் கொண்டு மற்றவர்களுக்கு 'புறப்படு' என்று கட்டளையிட்டவர்கள்.

"கடற்கரை மணலின் இதும் காலுக்குச் சுகமானது என்று வாசிப்பதில் நான் கீருப்தியிலேன். என் கால்கள் அதை உணரவேண்டும். அனுபவத் தால் உணராக அறிவிலைனாக்கேது பயன்"

என்று கூறியவர். கலாச்சாரம், பண்பாடு, பாரம்ப

ரியம் என்ற பாத்திரங்களின் அழிமண்டிக்களைப் பெறு மானமாக்கி, அதையே கல்வியென்றும் போதிக்கும் ‘சமூகநலவாதிகளின்’ பிடியிலிருந்து வேரமுந்து தொலைந்து போ என்று அன்புடன் சிகிக்கும் ஆணை க்குரவில் தேங்கி நிற்பது அகங்காரம் அல்ல. அக்க ரைக்குப் போய்வுந்த அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட புள காங்கிதம்.

“கற்றகை மறப்பதென்பது கடுனமாகவும், தாமதமாகவுமே எனக்குச் சாத்தியமானது. மனி தர்களால் எனக்குத் தீணிக்கப்பட்ட அனைத் துக் கல்விகளிலும் எனக்கு மிகவும் உபயோக மாய் இருந்தது இக்கற்றலை மறத்துவியோகும். இதில்தான் எனது உண்மையான கல்வியே ஆரம்பமானது”

தயப்பிப்பிராயங்களுக்கும், தனிமனித வழிபாடு களுக்கும், மேடைக்கப்பாடுகளுக்கும் தலை வண ஸ்கும் தலைமுறைக்கு வழங்கக்கூடிய புனித ஆலோசனை இதைத் தவிர வேறொதாக இருக்க முடியும்.

‘அனைத்துப் பெறுமானங்களுக்குமான மாற்றுப் பெறுமானங்கள்’ என்ற நீட்சேயின் கோட்ட பாட்டுப் புனருத்தானம் இங்கும் இலகுவான முறையில் ஜீத்திடமிருந்து வெளிப்படுகின் றது. இலவசமாகப் பகிர்ந்தமிக்கப்பட்ட இரவற் கோட்பாடுகளைச் சமந்து கொண்டு செல்லும் மனிதனை அழைத்து, “பாரத்துடன் எங்கே போகின்றாய் பாவி மனி தனே? இறக்கி வைத் துவர்த்து ஒரு கணம் நின்று இயற்கையிடம் விஸரம் கேள்” என்கிறார் ஜீத்.

“உன் சிந்தனையிலிருந்தும் விருப்பட்டுப் போ” என்ற ஜீத்தின் அழைப்பின் தாற்பரியம் என்ன?

ஒருவன் தன் சிந்தனையில் இருந்து நிரந்தர மாக இறந்து புதிய சிந்தனைகட்டுள் பிறந்து கொண்டேயிருக்கிறான். சிந்தனையின் வளர்ச்சி ஒருவனை கோட்பாடுகளுள்ளும், சித்தாந்தங்களுள்ளும் சிறை வைப்பதில்லை. அனுபவங்களின் ஆற்றல் அனைத்துச் சிறைகளையும் உடைத்தெறிந்து அறிவிற்கு விடுதலையளிக்கின்றது என்பதேயாகும். அனுபவங்களின் வாயிலாகப் பெறும் அறிவு, அறிவின் வாயிலாகப் பெறும் ஆனந்தம், ஆனந்த நிலையில் அறிந்து போகும் அனுபவத்தின் சுவடுகள். மின்டும் புதிய அனுபவங்களைத் தேடிய வேட்டைப் பயணம்.

“நத்தநாயல், மீண்டும் ஸ்ரந்து வாழ்வீர்கள் வா!

நத்தநாயல், என் அகத்தின் வைம்மையை உனக்குவந்தளிக்கிறேன், எடுத்துச்செல்.

நத்தநாயல், நான் உனக்கு உத்தேவகுத்தை உபதேசிக்கிறேன்.

நத்தநாயல், உன்னை ஒத்த சூழலிலே ஒரு போதும் தனிக்காடே. சூழலைப் போன்று ந்

மாறி விட்டாலோ, அன்றில் சூழல் உன்னைப் போன்று மாறிவிட்டாலோ, அங்கு அறிய உனக் கேதுயில்லை. விட்டுச்செல். உன் குரும்பத்தை யும், உன் அறையையும், உன் இறந்த காலத்தை யும் தவிர ஆபத்தானவை உனக்கேதுயில்லை. ஒவ்வொன்றிலுமிருந்தும் கிடைக்கும் அனுபவ தீடை மட்டும் பெற்றுக்கொள். அதிலிருந்து ஸ்ர வகீக்கும் போதையிலே மீண்டும் அதையீழந்து விடு”

‘இவ்வுலக ஊட்டங்களை’த் தொடரும் பின்னி கண்பான ‘புதிய ஊட்டங்கள்’(Les Nouvelles Nouritures) (காடிய நிதானத்துடன், உத்வேகம் தணிந்து) மீண்டும் அதே கருத்துக்களை வலியுறுத்துகின்றது.

“உலகின் ஓசை என் செவிகளுக்கு எட்டாத போதும், என் உதகுள் அங்கு பனித்துளிகளைச் சுவைக்க முழுாதபோதும் வரவிருப்ப வகேன, சீலவேளை நீ என்னை வாசிக்கக் கூட மென்பதால், உனக்காக இந்துப் பக்கங்களை எழுதுகிறேன். ஏனனில் வாழ்தலைப் பற்ற சீலவேளை நீ போதையாவு ஆச்சரியம் கொள் எாது விடக்கூடும். வாழ்க்கை என்ற இந்த மகா அதிசயத்தை நீ ரசிக்காது விடக்கூடும்”

“இப்போது என் புத்தகத்தை தூக்கி யெறிந்து விடு நத்தநாயல்! அதிலிருந்து விடுபடு. என்னை விட்டகன்றுபோ. தொந்தரவு செய்யாது, வழிமறியாது, என்னை விட்டகன்றுபோ. நான் உன் ரீது கொண்டுயர் அன்பு என்னை ஆக்கிரமிக்கின்றது. யாருக்கோ கல்வியிட்டு கீறேன் என்று பாசாங்கு செய்து சலி த்து விட்டேன்.

நீயும் என்போன்றே இருக்க வேண்டும் என நான் விரும்புகிறேன் என்று எப்போது கூறி ணேன்?

நீவித்தியாசமாக இருப்பதாலேயே உன்மீது நான் அன்பு காட்டுகிறேன்.

வித்தியாசமாக உன்னில் உள்ளவற்றையே நான் நேசிக்கிறேன்.

கற்பித்தல்!

என்னையன்று வேறு யாருக்கு நான் கற்பிக்க முடியும்?

நத்தநாயல்,

உனக்கு யான் ஏது கூறுவேன்?

இடையறாது கற்றேன். இன்னமும் தொடர்கிறேன்.

ஆற்றமுறந்த காரியத்திலன்றி வேறைத்திலும் நான் என்னைக் கணிப்பாட்டறியேன்.

என் புத்தகத்தை எறிந்து விடு நத்தநாயல்.

நத்தநாயல், அதில் எவ்வித தீருப் பிய மராதே.

உனது உண்மை உனக்காக இன்னொருவ ரால் கண்டுபிழக்கப்படந்து என்று நம்பாதே.

அனைத்தைக் காட்டிலும் அவ்வாறான கருத்

நீன் மீது வெட்கம் கொள்.

உனக்காக நான் தேரும் உணவை உண்ண உனக்கு பசீயருக்காது.

உனக்காக நான் போரும் பசுக்கையில் உனக்கு உறக்கம் வராது.

என் புத்தகத்தை எறிந்து விரு.

வாழ்வின் ஆயிரமாயிரம் சாத்தியக் கூறுகளில் அது வெறுமனே ஒன்றுமட்டும் என்பதை உணர்ந்து கொள்.

உனது பாதையை நீ தேரு.

உனக்காக மற்றவர் போட்ட பாதையிலே நீ செல்லாதே.

உன் போன்றே யாராலும் எழுதக்கூடுமெனில் நீ அதை எழுதாதே.

உன்போன்றேயாரும் ஒன்றைச் செய்ய முழுமெனில் நீ அதைச் செய்யாதே.

உன்போன்றேயாரும் ஒன்றைக் கூற முழுமெனில் நீ அதைக் கூறாதே.

உன்னில் நீ உள்ளஞ்சு உணர்ந்தவற்றிலன்று வேறொன்கும் உன்னை நீ பிழையாதே.

ஆ! ஈடற்ற ஜீவனை ஈற்றில் நீ மாறு.

உரோமங்கள் சாய்ந்த திசையில் வருடவிட்டு ஒருமைக்குள் அனைத்தையும் அடக்கிவிட எண்ணும் உலகில், ஒரு கவிஞருள்ளபன்மையின் மீது பாடிய வாழ்த்துப்பா.

வித்தியாசங்களுக்கு விழாவெடுக்கும் புதிய போக்கு.

ஜீத்தின் கருத்துக்கள் சீருடை அணியாதலை. ஒருமைய்ப்பட்ட தோற்றங்களுக்குள்ளே ஓளி ந்திருக்கும் வித்தியாசங்களை வெளியே இழுத்துவந்து வெளிச்சும்போட முயல்பவை.

சலிப்பும் வெறுமையும் கூடிய சராசரி வாழ்க்கை வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டு, அதன் காரணமாகவே வாழ்க்கையை அபத்தமாகக் கருதிவிட்ட மனிதனுக்கு ஜீத் கூறுவதென்ன?

ஏற்றுக்கொண்ட பெறுமானங்களை விட்டு விடல். புதிய பெறுமானங்களை உருவாக்கல்.

“அகத்தில் இருந்து அனைத்தையும் பசுக்கி அகற்றியபின்,

ஆர்ப்பமாவதோ புத்தம் புதிய தொடக்கம், சீருல்முத்து நீரப்பவுள்ள ஆகாய வெளியின்றுன்,

கன்னி நிலத்தில் நிர்வாணமாய் நிமிக்கிறேன்.”

“புதிய ஆதாமாகிய நான் தான் இன்று அனைத்திற்கும் ஸ்நானம் செய்து நாமலுட்டப் போகிறேன். இந்த நீரோடைதான் என் தாகம், இந்தச் சோலை நிழல்தான் என் நித்திரை, இந்த நிர்வாணக் குழந்தை என் பேரவா, பறவையின் பாட்டும் தொனிப்பது என் காதலீன் குறல், தேன் கூட்டுன் தேனீக்களின் ரீங்காரம் என் இதயத்தின் ஓசை.

அசைந்து செல்லும் அழவானமே, நீஎன் எவ்வையாக இரு.

சர்ந்த சூரியக்கற்றைகளின் கீழ் விலகி விலகி இன்னமும் தூரச் செல்.

தெளிவற்றுப்போ.

நீவொகு.”

“நீத்தநாயல், பயணித்துக் கொண்டே அனைத்தையும் பார், வழியிலங்கும் தரீக்காதே. தெய்வத்தையன்றி நீரந்தரமானதொன்று இவ்வுலகில் ஏதுமில்லை” என்று கூறிய ஜீத், அங்புபாசங்களுக்குள் அகப்படும் மனிதன் எவ்வாறு பலவீனப்படுத்தப்படுகிறான் என்பதைப் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகின்றார்.

அரைவாசி மானிடனாகவும், அரைவாசி தேவனாகவும் பிறந்த கிரேக்க நாயகன் அவிலின் தாய், அவனுக்கு அழியாவரம் கிடைப்பதற்காய் அவனைப் புனித நீர்த்தடாகம் ஒன்றில் குதிக்காலில் பிடித்தபாடி முழுக்காட்டுகிறாள். அதனால் அவள்கை பிடித்திருந்த குதிக்கால்பகுதி நன்யாது அவ்விடத்தில் மட்டும் அவில் பலவீனமாகி அதுவே அவனது அழிவிற்கும் காரணமாகி விடுகின்றது. புராணத்தின் பூடகத்தைப் புரியுமாறு அழைக்கிறார் ஜீத்.

“தாயவளின் பாச விரல் பட்டுப் பலவீஸ்பட்டகுதிக்காலிலன்றி, வேறொஞ்கும் அவில் வெல்லற்கரியனாய் வீளங்கினான் என்று கூறுமந்தக் கதையே காண்.”

“கனிந்து விட்ட பழுமே கிளையை விட்டுக் கழன்றுபோ, உன் தகையை ஆட்டுயின் விகையே முளைத்துவா, பூமிக்குள் புகுந்து உன் உடையையிழந்து கிளர்ந்து வா, பூமிக்கு மீண்டும் நிழல் வேண்டும், கடமையை முடிக்கக் கணியே உன் சுவையையிழந்து, உன்னையிழந்து, இருந்து, மீண்டும்பிறு.”

ஜீத்தின் தாவரவியல் அறிவும், இயற்கையின் மீதான அளவு கடந்த நாட்டமும், தனிமனித விடுதலையினதும், அவனது தனிப்பட்ட மறுமலர்ச்சியின் தும் தேவையை ஒப்பிட்டு முறையில் ஊர்ஜிதம் செய்கின்றன.

“மயிர்கொட்டுக்கும், வண்ணத்துப் பூச்சிக்கும் இடையில் நடைபெறும் ஜீவன மாற்றம் கூறுவதென்ன?

இரண்டும் வேறுவேறானவையல்ல.

இரண்டுமை அடையாளம் ஒன்றேகான்.

ஆனால் வழக்கங்களும், வாழ்முறைகளும் மாறிவிடுகின்றன.

“உன்னையே நீயீற்வாய்”

எத்தனை அசிங்கமானதும், ஆபத்தானது மான கோட்பாடு.

தன்னைப்பற்றி அறிய மயிர்க்கொட்டுகாலத்தைக் கழித்திருந்தால், அது வண்ணத்துப் பூச்சியாய் வரக் காலமிருந்திருக்காது.”

மீண்டும் ஒரு மின்னல். ஜீத் என்ற மேகத்தில் நீட்சே என்னும் மின்னல்கோடுகளுக்கு அளவில்லை. சோக்கிரட்டஸின் அறவியலைத் தகர்க்கும்வண்ணம் அதே உத்வேகம். மனிதனைப் பல வீணப்படுத்தும் எல்லாவிதமான ஒழுக்க விதிகளுக்குமெதிரான உச்சஸ்தாயியிலான எதிர்க்கருவு.

பல்சாக்(Balzac), ஸ்தோன்டால்(Stendhal), ப்ளோ பேர்(Flaubert), கோத்தியே(Gautier) போன்ற செவ்விலக்கிய ஏழுத்தாளர்களை நிறையவிரும்பிப் படித்த ஜீத், ஜேர்மனிய ஏழுத்தாளர்களில் பெரிய அக்கறை காட்டியதற்கான ஆதாரங்கள் இல்லை.

இருப்பினும் நீட்சேயின் ஆரம்பக் குருவான ஷொப்பனோவரின் (Schopenhauer) 'உலகமென்பது எனது உளவிருப்பாகவும், பிரதிமையாகவும்' என்ற நூல் ஜீத்தின் சிந்தனை ஓட்டத்தில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியதென்பதை அவரே ஒத்துக்கொள்கின்றார்.

ஆயிரமாயிரம் துண்பங்களைக் கொண்டது கண்முன் காட்டுபவர்கள் எவ்வாறு மனிதனைப் பல வீணமாக்கி அவனைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதை அறிந்த ஜீத் தனது 'புதிய ஊட்டங்களின்' இறுதியில் கூறுகிறார்:

"துன் படிம உணைக் கண்டு நான் கலங்கேன்,

அலவற்களையும் வீழ்மல்களையும் தாண்டி எனக்குக் கேட்பதுவோர் இனிய பாடல்.

என் மனம்போன போக்கில் நானே வரிகளை அமைக்கும் பாடல்.

இளகவெண்ணும் என் இதயத்தை இறுகவைக்கும் பாடல்

கோழுனே உன் பெயரால் நான் நிறைக்கும் அந்தப்பாடல்"

இதன் பின்னர் 'நத்தநாயல்' என்ற பெயரை விடுத்துத் 'தோழுனே' என்று அறைக்கவிற்றார் ஜீத்.

"குனிந்த நெற்றிகளே, நீரிர்ந்து பாருங்கள்! கல்லறைகளில் தரித்துவிட்ட பார்வைகளே, வெற்று வானத்தைப் பார்க்காது, பூமியின் அடுவானத்தை நோக்குங்கள்.

கோழுனே, புதுதெழுவில் நீரம்பி, உறுபலம் கொண்டு, உன்பாதங்கள் பிணங்கள் நாறும் இடங்களை வீட்டு புதிய அடுவானத்தை நோக்கி உன் எதிர்பார்ப்பை அழைத்துச் செல்வட்டும்.

நேற்றைகளின் நினைவுகள் உன்னை நிறுத்தாதிருக்கட்டும்.

நாளையை நோக்கி உந்தியே!

கவித்துவத்தைக் கணவினுள் கள்ளாகே.

அதை யதார்த்தத்தில் காண விழை.

"தனிக்கப்படாத தாக்கங்கள், தீர்க்கப்படாத பசுகள், நடுக்கங்கள், காரணமற்ற காத்திருப்புகள், களைப்புகள், தூக்கமின்மைகள்....

இவையைவையும் உனக்கு வராதிருக்கட்டும்.

ஆ! கோழுனே.

உன் கரங்களையும் உதடுகளையும் நோக்கிப் பழுத்த மரங்களைச் சரிக்க வீரும்புகிறேன். குவர்களை நொருக்கி வீற்க்குவதும், "தனியார் உடமை, உள்ளே வராதிர்கள்" என்ற அறவிப்புப் பலகையுடன் கூடிய தடைகளைத் தகர்க் கொழும்பூட்ட எனது வீருப்பங்களே.

உனது கழனமான உடைப்பிற்கான நிஜமான ஊதியத்தை எவ் வாரைதும் பெற்றுவிடவ் கோழுனே!

அதை எவ்வாறேனும் பெற்றுவிடவ்."

தான் கம்யூனிஸ்ட் அல்ல என்று கூறிய ஜீத்தின் வார்த்தைகளே இவையும். தனியார் உடமைக் கெதிரான தாட்சன்யமற்ற குரல். பாரதி இன்றிருந்தால் கூட, தனது எதுகை மோனையை மேலும் செழுமைப்படுத்தி "தனியொருவனுக்குணவில்லை யேல், தனியார் உடமையைப் பகிர்ந்தி ஞுவோம்" எனப் பாடியிருப்பான் என்பதில் சந்தேக மில்லை.

"தீடங்கொண்டோன் நீயென்று உணரும் போது சோகமின்றி இவ் வுலகத்தை விட்ட கல்வேன்.

எநுத் துக்கொள் என் மகிழ் வணர்வை.

ஆனந்த நிலையற்று, அந்நிலையை அனைவர்க்கும் கொடு. உழை, போராடு.

எதையும் உன்னால் மாற்றமுடியா தெனக் கருதாகே.

நான் நினைத்தால் அனைத்தும் நடக்குமென நம்பு.

ஓதுங்கீக் கொள்ளலை உன்னத அறிவு என்று ஓருபோதும் நம்பாகே.

அவ்வாறெனில், உன்னத அறிவைப் பற்றி யேதும் அறிந்தவன் போல் உள்ளாகே.

கோழுனே,

நாயகர்களுக்காய் உன்னைத் தியாகம் செய்யாகே!"

தனது எண்பதாவது வயதிலும் 'French boy' என ஜூப் பானியமானவர்களால் பட்டம் சூட்டப்பட்ட ஜீத்தின் படைப்புகளில் இருந்து பெறக்கூடிய செய்திகள் மட்டற்றவை.

தனிமனிதனை நசுக்கியெறியும் சமூக ஒப்பந்தங்களுக்கெதிரான யுத்தப் பிரகடனம், ஒழுக்கவியல் ரீதியான வரையறைகள் கொண்டுள்ள அழுக்குகளை அகற்றி, தனிமனித ஈடுப்புத்திற் கூடான சமூக விடுதலைக்கான வழிசமைத்தல் போன்ற தளம்களிலே ஜீத்தின் படைப்புகள் பரிணமித்தன.

'உறுதியாகப் பினைக்கப்படாத ப்ரெரா மெத்தே', 'ஒழுக்கமற்றவன்' (Immoraliste) போன்ற நாவல் கள் ஆழமான தத்துவ விசாரணைகளைக் கொண்டுள்ளன.

மாணிடவாழ்நிலை, இருத்தலநிலை என்பவை முரண்பாடுகளாலானவை. இம்முரண்பாடுகளுக்குச் செயற்கை மூலாம் பூசி, அவற்றையும் ஏதொவொரு

கோட்பாட்டு ரீதியில் நியாயப் படுத்துவது எத்தனை வெறுமையானதும் கேலிக்குரியதும் என்பதை ஜீத் தெளிவும் விளக்கியுள்ளார்.

போலி ஒழுக்கவிதிகளின் பெயரால் சுய இயல் பைச் சட்டப்பெரிக்கும் இழிநிலை, மனிதர்களுக்கு தண்டனையாக வழங்கப்பட்டுள்ளதைக் கண்டித்து வெறுண்டெழும் ஜீத், இவ்வாறான தண்டனைகளால் தானே பாதிக்கப்பட்டார் என்பதனை அவரின் சொந்த வாழ்க்கை பற்றிய குறிப்புகளில் தாராளமாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அறிவியல் மேம்பாட்டின் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையைத் தாண்டியவர்களுக்கு அடையாளப் பிரச்சனை என்பது ஒரு வெறுமையான விட்யமே என்று கூறினார் ஜீத்.

தேசியவாதியான மொறிஸ் பரஸி (Maurice BARRES)ன் 'வேர்முந்தவர்கள்' (Déracines) என்ற புத்தகம் வெளியானபோது அதற்கெதிரான விவாதங்களை முன்வைத்து, நொர்மாந்தி (Normandie)த் தாய்க்கும், உஸஸ் (Uzes) தந்தைக்கும் பாரிஸ் பிறந்த என்னை எங்கே வேருண்டச் சொல்கிறீர்கள் திருவாளர் பரஸ் அவர்களே? என்று எதிர்க் கருவு எழுப்பினார் ஜீத்.

பிரான்சின் கலைப்படைப்புகளின் மேன்மை பற்றி 'தேசியவாதமும் இலக்கியமும்' என்ற நாவில் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் ஜீத்.

"கலைப் படைப்புகளீர் மேன்மை நிலை பிரான்சுக்கு எங்கீருந்து கிடைத்தது? கிழேக் கத்தீவிருந்தும், இன்று தேசியவாதிகள் வெறுக்கும் பல இனமக்களின் ஒன்றுகூடலிலுமிருந்தே. ஏனையில், எமது மிகப் பெரிய கலைஞர்கள்,

இக்கலப் பினால் உருவாகியவர்களும், இடம் பெயர்ந்து வந்தவர்களுமே. அதாவது மாற்று நிலத்தில் நாற்றிடப்பட்டவர்கள்"

நிலப்பயிர்ச் செய்கைப் பண்பாட்டில், மாற்றுப் பயிர்ச் செய்கையை வரவேற்கும் அறிவுஜீவிகள், தமது அறிவை மழுங்கடிக்க வைக்கும் தேசியவாதத்தால், இயற்கை அளிக்கும் பாடத்தை வெறுத்தொதுக்கி, கலாச்சாரத்திலும் மாற்றுக் கலாச்சாரத்தை அனுமதித்துச் செழிப்படையமறுப்பதுபற்றி ஜீத் நீண்ட விவாதத்தினையே முன்வைத்தார்.

"என்னில் கொண்டுள்ள முரண் பட்ட பெறுமானங்களின் முரண்பாடுகளைத் தணிப்பதற்காகவே நான் இலக்கியம் படைக்கக் கூட கள்ளப்பட்டேனோ என்று நான் அடிக்கடி என்னுவைது என்று. கலப் பினால் தோன்றுவபவற் றில், வேறுபட்ட மூலகங்கள் கூடியிருப்ப தாலும், அவை தம்முள் வேற்றுமை தணிந்தி ருப்பதாலும், அவற்றிலிருந்தே மேன்மையான கலைகள் உருவாகக்கூடும்" என்றும் தனது இளமைக்கால வாழ்க்கையை விஸ்தரிக்கும் 'விதைய யிந்தால்...' என்ற புத்தகத்தில் குறிப் பிட்டுள்ளார்.

பிரமாண்டமான ஒரு மலையிலிருந்து ஒரு சிறுகல்லையுடைத்தெடுத்து கொண்டுவந்து காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். மலையைத் தேடப்போக இதுவொரு சிறிய உந்தலாக அமையுமெனில் அதுவே போதுமானது.

ஒவியம்: கோட்பாட்டுவர்கள்

அந்த வீடு தூரத்தில் இருந்து பார்க்கையில் மிக அழகாகத் தெரிந்தது. வீட்டை நெருங்குகையில்தான் அது பாழ தெந்து கிடக்கிறமாதிரி அவளுக்குப் பட்டது. ஆன் நடமாட்டம்கூட அங்கிருக்கிறதா என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. இந்த வீட்டில் வீட்டுவேலைக்கு ஆள் தேடுவதாய் விளம்பரம் வந்திருந்ததை வாசித்து, பக்கத்து ரும்காரி இந்த வீட்டின் விலாசத்தை எழுதித் தந்திருந்தாள்.

"என்ன மோ ஒருமாதிரியாய் வீட்டைக் கண்டு படிச்சாச்சி" கேட்டின் கம்பியினுடாக தலையை

நுழைத்துப் பார்த்தாள். எங்காவது பொல்லாத நாய் தெரிகிறதா என்று.

"இப்புடு பங்களாக்கள் இருக்கிறவுக் எப்பிடியாச்சும் நாயிவச்சிருப்பாக. ஆமா இவகளுக்கு எதுக்கு நாயி. இவகளே நாய்மாதிரி நம்மளப்போலமனிசரக் கண்டாரே பாய்வானுகளே. அந்த நாயியே இவக் வூட்டுக்குள்ள யாராச்சும் வந்திராம பாத்துகினு... குரைச்சுகினு... இவகள் கண்டாவால் ஆட்டிக்கினு... போட்ட சாப்பாட்ட துணுக்கிட்டு... நாயேன்னு படுத்துகெட்க்குது. ஆனா நாம்ப இடுப்பு ஓடிய ஓடிய வேல செய்யனும்.

செஞ்ச வேலைக்கும் ஏதாச்சும் சொல்லிகிட்டே இருப்பாக. நாய செய்யிற வேலை வேல மாதிரியே எடுத்துக்கிற மாட்டாக."

மீண்டும் எண்ணங்களுக்கு முடிசுக்கப் போட்டாள்.

"யாராச்சும் இருக்கீளா"

நாய் குரைக்காத சத்தமே அவளுக்கு கொஞ்சம் தெரியம் தந்தது. கேட்டின் கதவுகளை பல மாக ஆட்டினாள்.

"அம்மாவ்... யம்மா... அம்மா..." யாராவது கதவுருகில் வருவார்களா என ஆர்வத்தோடு பார்த்தாள். சிறிது நேரத்தின் பின் ஒரு முதிய உருவும் வீட்டுள்ளிருந்து

தேஜா

வெளிப்பட்டது. அறுபது வயதிற்குக்கும். அக்குளில் பத்திரிகை. விழுதிப்பட்டை அணிந்த நெற்றி. மேல்சட்டை ஒன்றுமில்லாமல் தேவாரம் ஒன்றைச் சத்தமாகப் பாடியபடி, கேட்டடிக்கு வந்தவரைக் கண்டபோது இவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

"நம்ம ஊரு கோயில்ல இருக்குமே முனிசாமி, அவருமாதிரியே நெத்தில் நல்லா வெள்ளயடிச்சிருக்காரு".

இவளைக் கண்டவுடன் எரிச்சல் முகம் காட்டினார் அவர்.

"என் வேணும்?"

அந்தப் பார்வையே இவளைத் தூரத்தியது. இவள் முந்திக்கொண்டு கையில் வைத்திருந்தபத்திரிகை விளம்பரத்தைக் கேட்டின் கம்பிகளுக்கிடையால் நீட்டினாள். அதை வாங்கிப் பார்த்தவர் கேட்டைத் திறந்து விட்டார். அவள் எங்கே வீட்டுப் படியில்லை உள்ளே வந்து விடுவானோ என்ற எச்சரிக்கையுணர்வோடு கீழ்ப்படியிலேயே நின்றுகொண்டு அவளைப்பற்றிய விபரங்களைக் கேட்கத் தொடங்கினார்.

"உஞ்சு ஊர்?"

"ஒக்கோயா"

"முந்தி எங்கை வேலை செய்திருந்தாய்?"

சுரங்கர்ஜூர்
கூருக்குஷர்

“நா எட்டு வயசில இருந்து எத் தினியோ பங்களாக்கள். வேல செஞ்சிருக்கேன். அத எல்லாத் தையும் யாருக்கணக்குப் பாத்தா...”

“முந்தி வேல செஞ்ச இடத் தீல் என்ன பிரச்சினையாம்? ஏன் உனக்கு அங்க இருக்க ஏலாம போனதாமா?”

முந்தி வேலை செய்த இடத் தீல் அவள் சம்பளத்தைக் கேட்ட தற்காக அவர்கள் அவளுக்குக் கட்டிய ‘திருடி’ப் பட்டம் பற்றி இந்த மனிதரிடம் சொல்ல முடியுமா என்ன.

“சம்பளத்தைக் கூட்டிக் கேட்டேனுங்க. போன்னு சொல் லிட்டாக. நம்மனுக்கா வேல கெட்டக் காது. சம்பளந்தான் கெட்டக் காது. ஆனா வேல தான் எனக் காக எங்கயுமே காத்துக்கிட்டிருக்கே.”

கசந்துபோன அவள் அனுபவங்கள் அவளையறியாமலே அங்கு குதித்தன.

“சரி சரி வீட்டுவேலை பொம் பிளயருக்கு பெரிசே”

“இப்புடி சொல்லுவுக தானுங்களே வேல வாங்குறுதில குறியா இருக்கிறாக. நா சுவதிக்கு போக இருக்கிறேனுங்க. நெடுக நாம வூட்டுவேல செஞ்சுக்கிட்டு இருக்க ஏலங்களா?”

“நீ சுவதி போறதெண்டால் ஏஜன்டுக்கு குடுக்கக காசு வேணுமே?”

“கடன் கிடன பட்டுகிட்டு போனா காட்டியும் அங்கேருந்து ஒழுச்சி அனுப்பும் காசில சமாளிச் சப்புடலாம். ஏஜன்டுகாரனும் அந்தா அனுப்பிறேன் இந்தா அனுப்பிறேன் என்னு சொல்லி கிட்டிருக்கான். அவன் என்னய அனுப்புறவுரைக்கும் நம்ம பாட்டுக்கு ஏதா வது தேடனுமே. இந்த டவுன்ஸ் இல்லாத்துக்கும் காசி.”

“அப்பிடியெண்டால் சுவதியில வேல கெடச்சிட்டா நீ உடன போயிருவ. உன்னை வேலைக்கு நான் எடுத்துப் போட்டு... நீ விட்டிட்டு போயிடுவ. நீ வர முன் னம் கனக்கப் பேர் வந்திட்டுப் போயிருக்கினம். நான் இன்னும் முடிவு செய்யேல்வ.”

அவளும் பல வீடுகளில்

வேலை செய்திருக்கின்றாள். வீட்டுவேலைக்காரிகள் கிடைப்பது எவ்வளவு கஷ்டம் என்ற விடயம் அவளுக்குத் தெரியாத தல்ல. அவளுடைய உழைப்பின் மகத்து வம் அவளுக்கு மட்டு மல்ல அவளை வேலை வாங்கி யோருக்கும் நன்கு புரிந்துதான் இருந்தது. அவளது சிறிய வயதில் விளக் குமாறால் அவள் ஆர்வத்தோடு வயத்தின் முன் வாசலைக் கூட்டிக் கொண்டிருந் ததை ஒருநாள் ஊன்றிக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த இவள் தகப்பன் அடுத்த நாளே ரயிலில் இவளை ஏற்றிக் கொழும் புக்குக் கூட்டி வந்து ஒரு பெரிய வீட்டில் வேலைக்குச் சேர்த்துவிட்டான். தன்னைப் போன்ற பல சிறு மிகள் குசினிகளில் வாழ்வது அவள் கேள்விப்பட்டதுதான். அவளுடைய சொந்தங்கள் சிநேகிதங்கள் எல்லாம் தேவிலைத் தோட்டத்தில் கொழுந் தெடுக்கிறவர்கள். நாளுக்கும் பொழுதுக்கும் உழைத்தும் வயிறு நிரம்ப சாப்பிடக் கூட முடியாத நிலை. மண்ணெண்ணை வாங்க பட்ஜெட் இடம் கொடுக்காத நிலையில் பாயை விரித்தோம். வேலையால் நொந்த உடலை அங்கே கிடத் தினோம் என்றாவது இருக்கும்.

“நாமனுவ மத்தவங்களுக்கு வேல செஞ்ச குடுக்கிறதுக்கே பொறந்தவங்களாயிட்டோம்”

இவள் படுக்கை, நடமாடுதல், உணவு எல்லாமே அவளிடம் வேலை வாங்குவோர்களின் கையில் இருக்கிறது. வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகள் தீர்க்கப்படும்போது இனியென்ன இவளுக்கு வேண்டும் என்ற திட்ட வட்டமான கருத்துக் கொண்டோரிடம் இவள் தன் சம்பளத்தைக் கேட்டுவிட்டால்... பார்க்க வேண்டுமே அவர்களின் ஆர்ப் பாட்டங்களை. அதைக் காணவில்லை, இதைக் காணவில்லை என்று சத்தம் போடுவார்கள். குசுகுசுவெனக் கதைப்பார்கள். இவள்மேல் சந்தேகம் கொள்கிறபார்வை இருக்கும். ஆனால் இவளை வேலையிலிருந்துமட்டும் நீக்கமாட்டார்கள். இந்த நயவஞ்சகத்தனங்களை

அவள் தன் சிறுவயதிலிருந்துபார் த்திருக்கின்றாள். ஏன் என்றால் அவர்களுக்குத் தெரியும் இவளை விட்டால் வேறு வேலைக்காரி இவர்களுக்குக் கிடைக்க எவ்வளவு கஷ்டம் என்று. இதிலே தாங்கள் பெரிய தாராள மனதுக் காரர்கள் மாதிரியும் இவளுக்குத் தான் அவர்களின் அருமை தெரிய வில்லை என்றும் புலம்புவார்கள். இவள் அனுபவத்தில் நிலைமை இப்படியிருக்க...

“ஆமா இவருக்கு மட்டும் வேல செய்ய எத்தினியோ பேரு பாத்து கிட்டிருக்காங்களாக்கும். சம்பளத்து இத்தினின்னு தெரிஞ்சு கிட்டா அந்த ஏஜன்டு நம்மள அனுப்புறவரைக்கும் ஒரு மாதிரியா சமாளிச் சிடலாம். இந்த ஆளு பெரிய ராங்கிக்காரனாயிருக்கானே. நம்மனுக்கு உண்டு இல்லைன்னு சொல்லாம அதென்ன பேப்பரு வாசிக்கிறாரு. சரி கெளம் புவோம். வேற எட்டத் தாப்போம்.” யோசித்த அவள், “அப்ப நா வரே னுங்க” என்றவாறே கேட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கி னாள்.

இப்போது பத்திரிகையில் புதைந்திருந்த முகம் வெளிக் கிளம்பியது.

“சரி சரி. நீ மாதம் எவ்வளவு கேட்கிறாய். மற்றத பிறகு கதைப்பம். இஞ்சை பார். இந்த வீட்டில் என்ன வேல கிடக்கு. பிள்ளைகளை எல்லாம் வெளி நாட்டில். நான் ஒருத்தன்தான் தனிக் கட்டையா இந்தப் பெரிய வீட்டில் கிடக்கிறேன். உந்த வீட்டில் என்ன வேல உனக்கு கொட்டிக் கிடக்கும் பார்.”

“நா முந்தி வேல பாத்த எட்ததுல் சாப்பாடு, வருசத்தில் ரெண்டுதலை உடுபொடவுயும் தந்து மாசும் ஆயிரம் ரூவா தந்தாக. ஜந் நாறு ரூபாவைக் கூட வாங்கியதற்குக் காரனரும் இருந்தது. மாதமுடிவில் எப்படியும் தகப்பன் இவளைத் தேடி வந்து, உன்தமிக்கு சுகமில்லை, தங்கைக்கு ஆஸ்தமா என்று முழுக்காசையும் பிடுங்கி விடுவான். அதற்கு முன்னர் இந்த ஆளையும் ஒருமாதிரி சமாளிக்கவேணும்.

“சம்பளக்காசி இல்லாத்தை யும் எங்கையில தரனும்”

ஒரு அதிர்ச்சிப் பார்வையொன்றை இவளை நோக்கி வீசியவர் மீண்டும் பத்திரிகைக்குள் மறைந்தார். முன்னர் வேலை செய்த வீட்டில் சம்பளக் காசை ஓவ்வொரு மாதமும் முதலாந்தேதிக்கு அவளைத் தேடிவரும் இவள் தகப்பனிடம் கொடுத்தாய்ச் சொன்னார்கள். அவன் அங்கு வரும் பொழுதுதான் அவளுக்கே தெரியும் ஒரு மாதம் ஆகிவிட்ட தென்று. அந்தப் பாழாய்ப்போன தகப்பனிடம் எவளவுகாசுகினை தத்தென்று கேட்டால் அரைவாசிச் சம்பளமே தன்னிடம் தந்த தாய்ச் சத்தியம் பண்ணுவான். அதையும் அடுத்தமுறை வரும் போதுதான் சொல்வான். அவன் பொய்யும் சொல்லுகிறவன் என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். இவன் வந்து காசு வேண்டும் வரை அங்குதான் நிற்பான். அதன் பின்னர் ஆஸ் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஓடி விடுவான். அவனிடம் சம்பளத்தைக் கொடுக்கும்போது இவளுக்கும் நிறைய வேலை கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். இவளை அங்கு இங்கு நகரவிடாதபடி. இப்படிச் சில தடவைகள் நடந்ததன் பின் அவன் சொன்னாள்: முழுச் சம்பளத்தையும் தனது கையில் தரும் படி. அதற்கு அங்கு சொல்லப்பட்ட காரணம்: அவளுக்குச் சரியாக கணக்குப் பார்க்கத் தெரியாதாம். அதனால் ஒரு புத்திமதி: அவளுக்கென்று ஒரு பாங்க் புத்தகம் திறந்து ஓவ்வொரு மாதமும் அவளின் அரைவாசிச் சம்பளத்தை அதில் போட்டு விடுவோம். எப்பவாவது நீ அதை உடப்போகிக்கலாம். இவள் வேலை செய்துகொண்டே மிருந்தாள், இரவு நித்திரை கொள்ளும் நேரம் தவிர. முழுக்குடும்பமும் மாலைநேரங்களில் தொலைக்காட்சிப்பெட்டியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சமயங்களே இவளுக்குக்கிடைத்த சிறிய விடுதலை நேரமாக இருந்தது. அப்படி அவளால் தொலைக்காட்சி பார்க்கமுடிந்ததை, அந்த வீட்டுக்காரர்களின் தயாள் குண

த்தை, அவள் மெச்சி நன்றி காட்ட வேண்டு மெனக் கருதப்பட்டது. ஒரு மூலையில் அவள் நிலத்தில் குந்தியிருந்து மிக அடக்கமாய்த் தொலைக்காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சமயத்திலும் கூட கதிரையில் உட்கார்ந்து ரசிப் பவர்களுக்குத் தண்ணீர் கொண்ட தல், தேநீர் தயாரித்தல், பிள்ளைகள் தொலைக்காட்சிப்பெட்டியின் முன் நித்திரையாகிவிட்டால் அவர்களைத் தூக்கிச் சென்று கட்டிலில் கிடத்துவது போன்ற வேலைகளையும் அவள் செய்ய வேண்டும். ஏனெனில் காலையில் அவர்கள் வேலைக்குப் போகிற வர்கள். பாடசாலைக்குப் போகி றவர்கள். நிறைய காசு சம்பாதிக் கிறவர்கள். நிறைய படிப்பு படித் தவர்கள், படிக்கிறவர்கள். நிறைய விடயங்கள் தெரிந்தவர்கள். அதனால் அவர்கள் இவளை வேலை வாங்குபவர்களாக இருந்தார்கள். தானும் என்றோ ஒரு நாளில் திருமணம் முடித்துப் பின்னர் பிள்ளைகள் பிறந்தால், தன்னுடைய பிள்ளைகளும் ஒரு காலத்தில் மேசையில் உட்கார்ந்து சொகுசாய் வேலை செய்யவேண்டுமென்ற தாகம் அவளுள் அடிக்கடி பெரிதாய் எழும். அதன் வெளிப்பாடாய்த்தான், அவள் அரபு நாடொன்றுக்குப் போய் முழுதாய்ப் பணம் திரட்டிவிட யோசித்தாள். அவள் வேலை செய்த இத்தனை காலங்களில் எவ்வளவு பணம் சேர்ந்திருக்கும்? தகப்பன் வந்து பிடிக்கிக்கொண்டு போனதுபோக. இப்படிப் போட்ட கணக்கை ஒருநாள் கேட்கப்போன இடத்தில்தான்... வந்தது வினை. திழரென ஒரு தங்கச்செயின் காணாமல் போனது. இவள் அந்தச் செயினைப் பிடித்து ஒரு தடவை தடவிப் பார்த்து ஆசைப்பட்டது உண்மைதான். அதற்காக! அவளின் உடுப்புக்கள் அடங்கிய சின்னத் துணி மூட்டை சோதனைக்கு உள்ளாக கப்பட்டது. தலையீர் பற்றி இழுக்கப்பட்டது. முதுகில் அடியும் விழுந்தது. பொலிசில் பிடித்துக் கொடுப்போம் என பயமுறுத்தப்பட்டது. அவளுடைய பாங்க் புத்த

கத்திலிருந்து காசை எடுப்போம் எனப்பட்டது. அவள் அப்பிடியொரு புத்தகத்தையே இது வரை காணவில்லை. காண்பிக் கப்படவ மில்லை. இவள் அந்த வீட்டை விட்டு ஓடிவிட்டாள்.

எப்படியோ இன்னொரு வீட்டில் சாப்பாட்டுக்கும் படுப்பதற்குமாக வேலை கிடைத்தது. சில வாரங்களின்பின்னால் அவள் வீதியில் நிற்கும்போது தற்செயலாக அவளைக் கண்டு கொண்ட இவள் கடைசியாய் இருந்த வீட்டுக்காரர்மனுசி இவளைக் கண்டு கொண்டு நெருங்கி வந்து இவளிடம் குழைந்தாள்.

“எங்க வீட்டுக்கு மறுபடியும் வந்து உறியா. நாங்க செயின் விசயத்த மறந்துடோம். இப்பி டித்தான் நாம் உழைக்கிறது எங்கேயோ போயிடறது.”

அவள் கேட்க நினைத்தாள்: “அப்பான்னா நா உங்களுக்கு மாடா உழைச்சதெல்லாம் எங்க போச்சி”

“நாங்க எல்லாத்தையும் மறந்துடோம். எங்க மாதிரி யார் உன்ன வச்சி பாப்பா”

“அதுதான் பாத்தீங்களே”

நாக்கு நுனிவரை அவள் வார்த்தை வந்தாலும் அடக்கிக் கொண்டாள்.

“ஏ சம்பளக்காசை முதல்ல தந்தீங்கள்னா அப்புறமா நா ஒங்க கிட்ட வாறத யோசிக்கறேன்”

“இங்க பாரு. நாங்க ஒருத்த ருமே செயினப்பற்றிக் கதைக்க மாட்டம்”

“அப்பான்னா என்ன எதுக்குத் திருட்டுப்பட்டம் கட்டின்கீர்க். ஒங்க வீட்டில் நா வந்து வேல செய்ய னுமா?”

அவள் தேம்பித் தேம்பி அழுதவாறே பெருகிவந்த கண்ணீர அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து விரைவாக ஓடினாள். இனிமேல் விடுகளில் வேலை செய்வதில்லை என்றுதான் அவள் உறுதி கொண்டிருந்தாள். ஆனால் இப்போதிருக்கும் வீட்டில் சில நாளைக்கு மேல் அவளைத் தங்க விடமாட்டார்கள். அவளை நெடுக நச்சரித்துக் கொண்டே இருக்கி

ன்றனர் எப்போது இங்கிருந்து போவாம் என்று. கொழும்பில் தற்போது வாழும் எல்லாத் தமிழர்களும் பொலிசில் பதிந்திருக்க வேண்டுமாம். இவளை இப்படி வைத்திருந்தால் தங்களுக்கு ஆபத்து வந்துவிடும் என்று அடிக்கடி நினைவுபடுத்தினார்கள்.

ஆனால் சிறுவயதில் இருந்தே அவள் கொழும்பில் பல வீடுகளில் வேலை செய்திருக்கின்றாள். மாருமே அவளைக் கேட்ட தில்லை நீ இங்கு பதிந்திருக்கின்றாயா என்று. அவனுக்கு சவுதி போகும் என்னம் வந்தபோது தான் அடையாளஅட்டை எடுப்ப தற்கான செலவுக்கு அவள் பாங்கு புத்தகத்திலிருந்துபண்ண எடுக்கப் பட்டதாகக் கூறப்பட்டது. அவனுக்கு அடையாளஅட்டை இருந்ததால்தான் இப்போதாவது தங்கு வதற்கு ஒரு இடம் கிடைத்திருக்கின்றது. அந்த வீட்டில் யாராவது ஒருவர் எப்பவும் தன்னைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருப்பதும் அவர்களுடைய பாத்திரங்களை, சேலைகளை, நகைகளை இவள்களை வெடுத்துவிடுவாள் என்ற பயம் அந்தக் கண்களில் நிறைந்திருந்ததை அவள் அறியாமல் இல்லை. என்றாலும் இருக்க இடம் தந்தார்களே என்ற நன்றியுணர்வில் அவள் முதுகு வலிக்க வலிக்கக் கழுவிய பாத்திரங்களும் கையளையத் துவைத்த துணிகளும் அவள் வியர்க்கவயாலும் கண்ணீராலும் நனைந்திருக்கின்றன. அவள் பெண்ணாயிருப்பதால் எங்கேயாவது வீதியின் கரையில் துணியை விரித்தோம் படுத்தோம் என்று முடிகிற காரியமா? ஆனாலுக்கு அல்லவா அதுகூட சாத்தியமாயிருக்கிறது!

அவளது எட்டு வயதிலிருந்து பெரிய வீடுகளில் கொழும்பில் பங்களாக்களில் வேலை செய்திருக்கிறாள். அந்த சின்னஞ்சிறுவயதி லேயே அழுத அழுத குழந்தைகளையும் இடுப்பில் வைத்திருக்கப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டாள். அவளை விடப் பாரமான பழக்களைச் சமந்திருக்கின்றாள். அழுக

கானதும் உலராத உடை களோ மூம் அவள் வாழவேண்டு மென்பது எழுதப்படாத சட்டம். தரையிலேயே குந்தி, வேலை செய்து, படுத்து, வாழ்ந்தது அவள் வாழ்வு. அவள் தலைவிதிக்கு அவள் இப்படி வேலை செய்யவேண்டி இருப்பதாயும் அவனுக்கு சோறு தரவும் படுக்க இடம் தரவும் எங்கேயோ புண்ணிய ஆத்துமாக்கள் இருக்கிறமாதிரியும் அவள் வேலை செய்த எல்லா வீட்டிலுமே கூறப்பட்டது.

அவள் திறந்துகொண்டு வெளி யேறுகையில்,

“இஞ்சபார், நீ கேட்ட சம்பளம் கூட. சாப்பாடும் தந்து இருக்க இடமும் தந்து மாதத்துக்கு ஜநாறு ரூபாவுக்கு மேல் மாருமே

உனக்குத் தரமாட்டினம். நானெண்டபடியால் உனக்கு ஜம்பது ரூபா கூடப் போட்டுத் தாறன்.”

இவளைவிட்டால் தனக்கு மாரும் கிடைக்கமாட்டார்கள் என்ற நிலையைக் காட்டிக் கொண்டால் எப்படி? அப்படிக்காட்டிக்கொண்டால் அவருடைய சுயகெளரவும் என்னாவது? அந்த ஆளைப் பொறுத்தவரை - பிள்ளைகள் அனுப்பும் மாதப்பனத்தில் - பத்தில் ஒரு பங்கு கூட இவனுக்குத் தரப் போகும் சம்பளத்துக்குச் சமனாகாது. வெளிநாட்டில் இருக்கும் பிள்ளைகள் பேரில் மாதத்துக்கு ஒரு தடவை பூசை செய்யவும் அவர்களுக்கு விழுதி அனுப்பவும் இந்தத் தொகையை விடக் கூடப்போகும் இவருக்கு.

அவருடைய பிள்ளைகள் அங்கு நல்லாய் இருப்பதற்கு இவருடைய பக்தியும் பூசையும் உதவுகின்றன என்பதில் பிடிவாதம் கொண்டவர்.

இவள் நினைத்தாள்: இந்த ஒற்றை மனிசனோடு இந்த வீட்டில் என்ன வேலை இருக்கலாம்?

“நம்மளுக்கும் நல்ல கால மின்னு ஓண்ணு வராமயா போப்போவது!”

இந்த மனிதனின் உறவுகள் எங்கேயோ வாழ்வதால் விருந்தினர் கட்டங்களும் இருக்காது. முன்னர் வேலை செய்த இடங்களில் இருந்த வீட்டார் கொடுத்த வேலையைவிட வீட்டுக்கு வந்திருந்தினர்கள் இன்னும் சுமையை மேலும் தந்தார்கள். அவர்களும் இவளை ஏவி வேலை செய்விக்க வைத்தார்கள். இவனுடைய வியர்க்கவயில் சுகம் கண்டார்கள். இவள் வேலை செய்ய சம்மதித்தாள். ஆனால் முழுச் சம்பளமும் தன்கையில் தந்துவிட வேண்டும் என்ற இந்த உடனபடிக்கை அவளது வேலைக்காரி வாழ்வில் முதன் முதலாக வெற்றிகண்டது.

முன்னர் இருந்த வீடுகளில் மாதிரி, வேலையொன்றும் பிரமாதமாக இருக்காத மாதிரி ஒரு பிரமை ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்டது. மார்க்கட்டப் போவது, கிழவுச் சொல்லும் சுமையல் சுமைப்பது, பாத்திரம் உட்டுப்புக்கழுவுவது, வீடு முற்றும் கூட்டுவது, செடிகளுக்குத் தண்ணீர் விடுவது, ஒவ்வொரு வெளியில் வீடு கழுவுவது, ஒட்டடை அடிப்பது, பாரமான சாமான்களைத் தூக்குவது... அவள் வேலைகள் எப்படி எப்படியெல்லாமோ முளைத்துக் கொண்டே இருந்தன. சாமான் வாங்க இவள் கையில் காசைக் கொடுத்துவிட்டு ஒவ்வொரு சத்துக்கும் கணக்குப் பார்ப்பதும், சாப்பாட்டின் அளவு இவளைவுதான் இதற்கு மேல் தரமுடியாது என்கிறமாதிரி சுமைக்க வையப்பதும் இவருக்கு பழகிப் போன விடயங்களாயின. குசினியைத் தவிர மற்ற அறைளில்-அவள் துப்பரவாக்கும் நேரம் தவிர்ந்த மற்ற நேரங்களில்

அவனுக்கு அனுமதி மறுக்கப் பட்டிருந்ததை புரிந்து கொள்ள வும் முடிந்தது. அவன் வாழும் இடம், நித்திரை கொள்ளும் இடம் எல்லாமே குசினியாக இருந்தது. உயிர் வாழ்தலுக்கு அவசியமான உணவு படைக்கும் அவன் வாழ நாட்கள் அங்கேயே அடைந்து போனது. இந்த மனிதனிடம் எவ்விதத் தேவைகளுக்கும் கேள்வி இருந்தால் குசினியின் பின்வாசலால் வெளியேறி வீட்டைச் சுற்றிக் கொண்டு முன்வராந்தா வாசவில் நின்றுகொண்டு, மனிதர் அங்கு இல்லாவிட்டால் சத்தம் போட்டு வெளியில் வரப்பன்னிக் கேட்கவேண்டும். முன்வாசலுக்குள்ளால் அவன் வீட்டுக்குள் போகக்கூடாது. அவர் படுக்கப் போகமுன் அவன் அவர் காலை அழுக்கிவிட வேண்டும். இவன் வாசல்படிகளில் நிலத்தில் அமர்ந்து கொள்ள, அவர் வசதியாய்க்காலைப் படிகளில் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்திருப்பார். எந்த நேரமும் ஏதாவது தேவாரத்தைப் பாடிக்கொண்டேயிருப்பார். இவருடைய பக்திதான் இவரை இப்படியானதொரு நிலையில் வைத்திருக்கின்றதோ என அவன் நினைந்தாள். காலையில் எழும் பிக் குளித்து முடித்தபின் சாமி அறைக்குள் மனிதன் புகுந்தார் என்றால் மிகுந்த சத்தமாக தேவாரங்கள் பாடுவார். இவனுக்குத் தேவாரங்கள் தொரியாத போதும் எந்தத் தேவாரத்தில் இவர் தொடங்குவார் எந்தத் தேவாரத்தில் இவர் தொடுத்து வைத்திருக்கின்றதோ என அவன் பதும் கொஞ்ச நாட்களிலேயே விளங்கிக் கொண்டது. இவர் தேவாரங்கள் பாடி முடியும் இவர் காலைப் பலகாரம் செய்து முடித்து அவைகளை மேசையில் கொண்டுவந்து வைத்து இலையான் மொய்க்காமல் மூடி வைக்கவும் சரியாக இருக்கும். இவருக்கு எந்த நாளும் சுடச்சுட ஒவ்வொரு உணவும் இருக்க வேண்டும். சத்தமாய் இருக்க வேண்டும். புதிதாய் செய்திருக்க வேண்டும். பிட்டு, இடியப்பம் செய்ய அவளே

எற்கனவே அரிசி இடித்து மாவாக்கி வைத்திருக்கவேண்டும். மத்தியான உணவுக்கு அவளே மார்க்கட்டுக்குப்போய் புதிதான மரக்கறி வாங்கி வந்து சமைக்க வேண்டும். வெளிநாட்டில் உள்ள அவரது பிள்ளைகள் அவர் சுகமாய் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக இப்படியெல்லாம் சமைத்துச் சாப்பிடச் சொல்லி இருக்கிறார்களாம். எவ்வளவுபணம் போனாலும் பிரவாயில்லை. அப்பா சுகமாக வாழ வேண்டும் என்று பிள்ளைகள் விரும்புகிறார்களாம். இதை அந்த மனிதன் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்ளுவார்.

மாலைநேரத் தேநீருக்கும் ஏதாவது சின்னப் பலகாரம் புதி தாய் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். இரவுச்சாப்பாடு மீண்டும் வழைமை போல புதிதாய்... அவன் மீதியானவற்றை அடுத்த நாளும் சாப்பிடலாம். அது அவனுக்குப் பழக்கமானதாய் இருக்கும். அது அவனுக்கு ஒன்றும் செய்யாதாம். இந்தச் சாப்பாடு கிடைக்கவே அவனுக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்கவேண்டும் எனச் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் அவனுக்கு ‘கொடுத்து வைத்திருக்கப்பட்டதோ’ அந்த மனிதன் அளவாகக் கொடுத்த மிஞ்சிய உணவுகளே. பிள்ளைகள் அனுப்பும் பணத்தில் அந்த மனிதன் சுகமாக வாழ வேண்டும். இந்த மனிதன் சுகமாக வாழ இவள் ஓய்வில்லாமல் உழைக்கவேண்டும். இவர் படுத்தபின் படுத்து இவர் எழும்பு முன் எழுந்து செய்த வேலைச் சுமைகள் இதுவரை பெரிதாகக் கஷ்டப்படுத்த வில்லை. எனினும் பகலில் குசினிப் பக்கமாக மறந்தும்கூட வராத இந்த மனிதன் அவன் அப்பாடா என்று காலை நீட்டிப் படுக்க ஆயத்தமாகும் சமயங்களில் தண்ணீர் வேண்டும் அல்லது வேறு ஏதோ தேடி வந்தேன் என்ற சாக்கில் வந்து போவது இவளைச் சுருங்கப் பண்ணியது. பகலில் இந்த ஆளின் நாலுமுள வேட்டி நீள மாய்த் தொங்கும். இரவில் குசினிக்குள் வரும் போது அது இரண்டாய் முடித்துத் தூக்கிக் கட்டப்பட்டிருக்கும், தொடைகள் தெரிய. இதனைக் கவனித்த அவள்:

“ஏங்க நேர காலத் தோட சொல்லப்படாதுங்களா. நானே கொணாந்து வச்சிருப்பேனுங்களே.”

பாயிலிருந்து எழுந்து காலை மடக்கி உட்கார்ந்து விடுவாள். முனங்குவாள்.

“லைட்டைப் போட்டு வந்தீங்கன்னா நல்லாய் இருக்குமே” மின் விளக்கைத் தட்டாமல் வருவது வேறு எரிச்சலைக் கிளப்பியது.

“நீங்க வயச போனவரு. எங்கியாவது விழுந்து கிழுந்து தொலைச் சீங்கன்னா. நம்மால் ஒங்கள் தூக்கமுடியுங்களா.”

இதற்கு சிழவர் பதில் சொல்ல மாட்டார். போய்விடுவார்.

ஆனால் இந்த மனிதர் ஒரு நாள் அவன் மேல் உண்மையாகவே விழுந்தார். அவளை எழும்ப விடாமல் அந்த மனிதர் முரட்டுத் தனமாய் அவள் உடலை நிலத்தோடு அழுத்தியபோது தான் அவனுக்குப் புரிந்தது இந்தக் கிழவன் உண்மையில் தடுமாறி தன்மேல் விழுவில்லை என்று. அவள் பெரிதாகக் கத்த முயன்றதைத் தடுக்க முயன்ற அந்தக் கைக்களை தன் முழுப்பலத்தையும் திரட்டி உத்தினாள். தன் இரண்டு கைக்களையும் அந்த மிருகத்தின் நெஞ்சில் அழுக்கி, கீழே புரட்டிவிட்டு எழுந்தாள்.

“சீ! நீயும் ஒரு மனிசனா?”

முழு எச்சிலையும் கூட்டிக் காறித் துப்பினாள்.

கையில் கிடைத்த எதனாலும் இவன் தலையில் அடிக்க வேண்டும். ஆத்திரம் பொங்கியது. அந்த உருவும் எழும்புவதற்கு முயன்று கொண்டிருந்தது. குசினிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு ஒடுவது சரியென அந்த நிமிசம் அவனுக்குப்பட்டது. இந்த இருட்டு நேரத்தில் எங்கே ஒடுகிறோம் என்று தெரியாமல் அவன் ஓடிக் கொண்டிருந்தாள். ஆத்திரம் தலை உடம்பு எல்லாவற்றிலும் புகுந்து கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. ●

(02. 03. 1998)

4 திய சமூகங்களும் புதிய வாழ்வுப் போக்குக் கும் எமது கலை மரபு, விமர்சன மரபு இவை களை விசாரணைக்கு எடுக்க வேண்டிய ஓர் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

நேற்றையப்படைப்புகள் போல எமது இன் ரையப்படைப்புகளும் இருக்குமா? நேற்றையப்படைப்பு நுகர்வும் இன்றையப்படைப்பு நுகர்வும் ஒன்றானது எனச் சொல்லலாமா? புதிய நூற்றாண்டுக்குள் நுழையத் தயாராகும் இந்தக் கடைசி ஆண்டுகள் கலைபற்றி எமக்குத் தரும் முடிவான கொள்கைகள் எதுவாம்? கலையை முன்னிறுத்தி ஓர் கொள்கையை வரைதல் எனது கட்சியல்ல. பிடிவர்த்தமான கொள்கைகளுக்குள் கலைக்கு இலக்கணம் வரைவோர் கலையின் உண்மையான மூலங்களுக்கு அந்நியமான வர்களாகவே இருப்பர். இருத்தல்பற்றிய ஓர் வெளிப்பாட்டு ணாடகமாகவே நான் கலையைக் காண்கின்றேன். கலை எவ்வாறுபாட்டாளி வர்க்கமயமாக்கப்பட்டதோ அது போல முதலாளித்துவ வர்க்கமயமாக்கப்பட்டும் உள்ளது. இந்த இரு வர்க்கக் குற்பத் திகளும் தொடர்ந்து நடத்தும் போர் இந்த நூற்றாண்டோடு முடியும் விஷயமல்ல. இனி வரும் நூற்றாண்டில் முடிந்துவிடும் என்றாக டச் சொல்லமுடியாது. ஓர் தனிமனிதனின் ரஸிப்பு உணர்விலே தலையிடும் உரிமை எமக்கு உள்ளதா? வர்க்கங்களைத் தழுவி எழுதும் விமர்சகர்கள் விமர்சனம் என்கின்ற பேரிலே செய்வதெல்லாம் இத்தகைய தலையிடுகளே. மாக்ஸிம் கோர்க்கியின் ‘தாய்’ எனக்கு உவப்புட்டும் ஓர் நாவல். கார்ஸ் பொப்பரின் அரசியல் எழுத்துகளும் எனக்குப் பிடித்தமானவை. கோர்க்கி பாட்டாளி வர்க்க சிந்தனையின் ஓர் இலக்கியக் குறியீடு எனின், பொப்பரோ, வர்க்க சிந்தனையின் கர்ண கட்டு விமர்சகர். இந்த வித்தியாசமான சிந்தனைகளை நாம் எப்படி நிராகரிப்பதாம்? ஓர் கருத்துடன் நாம் உடன் பாடில்லாமல் இருக்கலாம். இந்த உடன்பாடின் மையை முன்னிலைப்படுத்தி அந்தக் கருத்தினைக் கருட்டுத் தனமாக நிராகரித்தல் என்பது பேதமைத் தனமான விஷயமே. இதற்கு அர்த்தம் அந்தக் கருத்தினை அங்கீரிக்கவேண்டும் என்பதல்ல. நிராகரித்தலுக்கும் அங்கீரித்தலுக்கும் மத்தியிலே நின்று சிந்திக்கப் பழகும் ஒழுக்கமே - எமது சிந்தனை இயக்கத்தை நெறிப்படுத்த உதவும் என நான் கருதுகின்றேன்.

முறைப்படி பார்த்தால் நாம் தேடும் வழிகள், கண்டுபிடித்த வழிகள் சரியானவையா என்பது கேள்விக் குரியதே. வழிகள் ஓர் தற்காலிக இருத்தலின் தேவை கருதியவையே. ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தனது ஓர் காலகட்டத்தின் தேவைக்கொப்பவே தனது வழிகளையும், தனது ரசனைகளையும் தீர்மானித்துக் கொள்கின்றான் என்பதே உண்மை. எமது

நிலைப்பாடுகள் யாவும் காலம் தழுவியதும், சமூகங்களின் வளர்ச்சி தாழ்ச்சி தழுவியதுமே. மார்க்சிஸம் பேசிய பலருக்கு, இந்த இஸம் ஓர் பண்டமாகிப் போன தென்பது உலகம் தழுவிய ஓர் பேரு

எமகு கலை/விமர்சன மரபு மீது... I

சிவலோகன்

ன்மையே. இத்தகைய ஓர் குழலிலே எமது கலை - இலக்கிய மரபுகள் மீது திட்டவட்டமாக எதனையும் சொல்லுதல் இலகுவான விஷயமா?

கலைவடிவங்களின் மாற்றம் - நிச்சயமாக சமூகங்களுக்கிடையிலே ஓர் மாற்றம் வந்து விட்டது என்பதற்கு அத்தாட்சி தரும் விஷயம் அல்ல. புதிய கலைவடிவங்கள், புதிய சமூகங்களினது அவதை களை பிரக்ஞாபூர்வமாகவோ அல்லது பிரக்ஞாபூர்வம் இல்லாமலோ வெளிப் படுத்துவதால்தான் அவை புதிய கலைவடிவங்கள் என ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன.

புதிதாகத் தொடங்கவுள்ள நூற்றாண்டின் தொடர்ச்சிகளிலே கலை தனது பழையகுறியீடுகளை இழந்து போகலாம். இதற்கு அர்த்தம் கலையின் புதிய குறியீடுகள் சுத்தமானவை அல்லது அழியாதிருக்கும் என்பதல்ல. இத்தகைய ஒரு குழலிலே எமது கலை விமர்சன மரபுமீது எம்மால் திட்டவட்டமாகப் பேசமுடியுமா? நவீனத்துவம் பேசிய காலகட்டத்தில், அது திட்டவட்டமானது போலத்தானே எமக்குப் பட்டது. இன்றோ நாம் பின்-நவீனத்தின் பின்னால். பின்-நவீனத்தின் பின் நிச்சயமாக எதாவது ஒன்று வரும். எனவே ஓர் காலத்தின் கலை எழுச்சிகளுக்குப் பின்னால் ஓடிப்போய் ஓட்டிக்கொள்ளாமல் கலையை அவதானித்தலே எமக்கு எமது கலை விமர்சன மரபு மீது சில விளக்கங்களைத் தர உதவும் என நான் கருதுகின்றேன்.

[தொடரும்...]

கானில் காஞ்சி ரனேஷுமரி

இரவு வரும்
சீலனீரம் பகலும்...

சோர்ந்து உளவருந்து
கனவுகளைச் சுமந்து கொண்டு
வீரான முகிலுக்குள்
இறகு யரீக்கும்.

இடறுகின்ற எதிர்காலம்
சமை எழுப்ப
பொதி சுமந்து
மனம்
பணம் நினைக்கும்.

இன்னும் முகில் வரும்
வீரானம்
கணனியில் கீறும்
அளவுகள் பெரியது.

வெள்ளிப் பனிமலைபோல
இல்லை வாழ்வு
அது கரையும்.

கொஞ்சி உதடு நன்கீது
பிரிவது போல
அல்லவே இது!

எந்த அடுப்புக்குள்
தலை நுழைத்திருக்கிறான்
நண்பன்,

தீவு கீழே வரும் நூலை
மூத்தை மூத்தை தாழை கீழே
ஏதும் அல்ல வாழ்வு கீழே
மூத்தை மூத்தை தாழை கீழே
ஏதும் அல்ல வாழ்வு கீழே

படாடோரம் பற்றிய
நினைப்புகளில் மட்டும்
கழிந்து கொண்டிருந்துகே
மனது.

இல்லை என்பது
கண் முன்னால் வீரிகிறதே
மேலும் கீழுமாக...

சீமெந்துச் சோலைகளுக்குள்ளும்
இயந்திரங்களின்
உச்சாடனங்களுக்குள்ளும்
குகைகளின்
இருள்களுக்குள்ளும்
புதைந்து போனாளேனா
என்னவன்?

“மீள வா!”
என்று சொல்ல எனக்கென்ன
தீராணி?

நான்தான்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேனே
தாயகத்தையும்
ஜோராப்பாவையும்...

தினைய அம்ரிதஸ்வராஜ்

(பாரிலில் இருந்தபோது)

09.06.1998

த லகணிகள் இரண்டை எதிர் முலைப்பறங்களாக மடித் துப் பெண்ணாக்கி உறவு கொண் டாயிற்று. புனர்ச்சியின் களைப் பில் படுக்கலாமெனில் தலைவலி. வழமையான நித்திரையின்மைக் குக் குளிசை போடுவதற்குப் பதில் அன்று ஏதாவது செய்தாக வேண்டியிருந்தது. முடிவில் சுவரிற்குக் கையால் இரண்டு தரம் குத்தினேன். பக்கத்து ரூம் கிழ வன் ஸாபிர் வந்து கதவைத் தட்டி னான்.

“என்ன?”

“கொஞ்சநாளைக்கு ஆரும் அரேபியல் பேரழகியை என் னோடு தங்குவதற்கு உன்னால் ஒழுங்கு பண்ணமுடியுமா?”

“கொனார்...” திட்டியபடி கிழ

இந்தாபிடி’ என்று என்னைக் கேட்பதுபோல் இருந்தது. சும்மா தட்டிப் பார்த்தேன். தொழில்காரிதான். அவன் ‘மாசோசிஸ்ட் பெண்’ எனில் நேற்று நான் குற்றியிரும் கொலை உயிரும் தான் இல்லையா?

சரி அவளை விடு. நீ இரவு வரவில்லை.

விடியத்தான் வந்தாயா?

சொன்னால் நம்பமாட்டாய் இரவு முழுதும் ஓரே கூட்டுக் கலவி. நான், முகம்மட், அலிசா, மகலி, சாந்தி - நீயும் வந்திருக்கலாம்.

பின்னேரம் எங்கே போனாய்? வந்து தட்டிப் பார்த்தேன். நீ இல்லை. மகலி உன்னை ஏன் கூட்டி வரவில்லை என்று கேட்டான்.”

“நான் இல்லாவிடவும் உங்க

இரவு சந்திப்போம்.

அலுவலகத்துள் நுளைந் தேன். எப்போதும்போல் என்னை முதலில் எதிர்கொள்ளும் பெரும் உடலும் குழந்தை முகமும் கொண்ட அம்மணி இருந்தாள். சிலசெக்கங்களாவது அவளுடன் பேச வேண்டும். இல்லையோ குழந்தை முகம் போய்... குரங்கு தான். மேசையெல்லாம் தாறுமா ராகக் கீழவாள்.

உங்கள் புருசனுடன் நீங்கள் சந்தோசமாக இல்லை என்பதற் காக மேரையெல்லாம் கீறி எனக் குச்சிரமத்தைத் தருவது தொடர்ந்தும் நல்லாயில்லை மடம்.

உனக்கு எப்படித் தெரியும் நானும் புருசனும் தொடர்ந்து சண்டையென்று.

மத்திய மறுபிழிசை

ஈடுஞ்சை

வன் போய்விட்டான்.

தேனீர் சாயம் கூடியதால் இன் னொரு கோளை சுடுதண்ணி கல ந்து, ஸாபிர் கதவைத் தட்டினேன். மகன் திறந்தான்.

“நில் நானும் வாறன்.”

ஒன்றாக இறங்கினோம் வேலைக்கு.

பப்பா சொன்னார், இரவு நீ சுவரைத் தட்டியதாக.

“ஏதாவது பிரச்சினையா?”

“இரவு பயங்கர அட்டகாசம். அவன் என்னை உதைந்து தள்ளி விட்டாள். போய்ச் சுவரோடு விழு ந்து விட்டேன்.”

“ஆ! அழகானவளா?”

“பெரிய முலைகளுள்ள பெரிய பெண்ணவள். தெருவில் நடந்து வந்தாள். முலைகள் ‘இந்தா பிடி

ஞக்கு சந்தோசமாக இருந்தது தானே!”

“நிச்சயமாக. நீண்ட நாளைக் குப் பின் அப்படி ஒரு வாய்ப்பு - இந்துப் பெண்களுக்கு கூட்டுக்கலவிக்கு நல்ல விருப்பம். பெண்களுக்கென்ன எல்லோருக்குமே கூட்டுக்கலவிக்கு விருப்பம்தான்... இல்லையா! ஆனால் அதற்கான சூழ்நிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்குள் உயிர் போய்விடும். முன் னர் நிறைய நிறைய. நிறைந்து வழியும் பெண்கள். சில நேரங்களில் நான் கேட்பேன். சில நேரங்களில் அவர்கள் - தெபாங்.

பப்பா வந்த புதிதில் என்கையைக் கட்டிப்போட்டது போல் தான். கிழவன் முட்டாள். இப்போது கொஞ்சம் தேறி விட்டான்.

அதுதானே நீங்களும் உங்கள் புருசனும் தொடர்ந்து சண்டை பிடிக்கிறீர்கள் என்று நான் ஏன் நினைக்க வேண்டும்? உங்கள் மீது கொண்ட அன்பின் விளை வால் எனக்கு அப்படியொரு எண்ணம் ஏற்படுகிறது போலும்!

குழந்தை முகத் தில் இப்போது பால் வழிகிறது.

உங்களுக்குத் தெரியுமா தங்கள் கிறுக்கல்களை அழிப்பதில் மட்டும்தான் இப்பொழுது எனக்கு ஓரளவாவது நிம்மதி இந்த வேலையில் கிடைக்கிறது.

இந்த வார்த்தைக்காக 50 பிராங் மேசையில் இன்று எப்படியும் இருக்கும். எல்லாவற்றையும் தயார் செய்து, உடுப்பு கழுவும் மருந்து கள், துடைக்கும் துணிகள், அஸ்பி

ஹேர்ர.

முதல் பிரோவிற்குப் போகி மேன். தன்னை நிறவெறியன் இல்லையென நிருபிக்க எனக்கு வணக்கம், சுகமா இத்தியாதி கேட்டுக் களைத்து விட்டான் இந்தப் பிரஞ்சுக்காரன். இப்போது இல்லை. கேட்டுக் களைத்துப் போன சிரிப்பு முகத்தில் தெரிகிறது. அவனுது செக்கிரட்டி வரவில்லை பிரோவில் தனியே அன்று இருந்தவன் பலநாள் திட்டமிட்ட வன் போல மேசையைத் துடைப் பதுபோல் என்ற சப்பாத்தையும் துடைக்கிறியா என்றுபகிடியாகக் கேட்பது போல் கேட்டான். நானும் பகிடியாக நீ முதலில் எனது சுன்னியைச் சூப்பு பிறகு உனது சப-

இல்லை, அவன் கட்டை அடித்துவிட்டு வந்து உடனே படுத்துவிட்டான். நானும் ஆவலோடு அவனை எழுப்பிக் கதை கேட்கி மேன். அவன் எழும் புதாக இல்லை. ஆ...! இரவு எவ்வளவு ஆவலோடு அந்த நாயை எதிர்பார்த்தேன் தெரியுமா!

முழுமையான ஒரே ஒரு இனிய இரவிற்கான எதிர் பார்க்கை இப்படியா நிராசையாகப் போகவேண் மே! கடவுளே உலகத்தில் மிகவும் துயரமானது இதுமட்டும் தான் மடம். வேறு எவரையும் விடமகிழ்ச்சியாக அதியற்புத் சந்தோசத்தில் நிங்கள் கசித்தி ருக்கும் அந்த இனியநாளுக்காக நான் தினமும் இறைவனைப்

த்திக் கொண்டிருந்தாள். என்னைப் பார்த்தவுடன் தான் அவனுக்கு அப்படிப் பேச வருகிறதா? சிலநாட்கள்பிரோவால் வெளியே வந்து அந்த ஒழுங்கையில் அவனை எதிர்பார்க்கத் தொடங்கினேன். அவன் வசையை விரும்பி, வசை கேட்க பெருவேட்கையோடு அலையும் விடலை மனோநிலை ஏன் இன்னும் என்னை விட்டுப் போகுதில்லை! வந்தாள். அவன் கவனத்தைக் கவர அவனுக்கு முன்னால் நடந்தேன். சவரை இடித்துக் கொண்டு போய்விட்டாள். பின்பு காணவில்லை.

அவிசா பிரோ முன் காத்திருந்தாள். நேரத்துடன் இருவரும் நூங்கிவிட்டோம். ஏதாவது கதை

பாத்தைத் துடைக்கிறேன் என்றேன். மகனே இப்படி எத்தனை சிரிப்பைப் பார்த்து விட்டேன். எத்தனை பேருக்கு இந்தா என்று நடுவிரலை நிமிர்த்திக் காட்டியிருக்கிறேன். மறுநாள் அம்மணிக்கு விசயத்தைச் சொன்னேன். அவன் அதைக் கருத்தோடு கேட்கும் மன நிலையில் இல்லை. “அவனை விடு! அவனுக்கு முளைக்கோளாறு!” என்றாள்.

என் இன்று ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்.

பிரார்த்திக்கிறேன்.

குறைந்தது 50பிராங் ஆகுதல் இன்றும் இருக்கும். பிரோவால் வெளியே வந்து நடக்கிறேன். ஒழுங்கையில் இருந்து வந்த ஒருத்தி நீ உன்ற அம்மாவுக்கு முன்னுக்குச் செய்தால் என்ன பின்னுக்குச் செய்தால் என்ன எனக்கு அதைப்பற்றி எந்தக் கவலையுமில்லை என்று அடிக்குமாப்போல் கையைக் காட்டிப் பேசிவிட்டு போனாள். இரவு தூங்க நெடுநேர மாகி விட்டது. அவன் என்னை வரு

சொல்லச் சொல்லி நடுச் சாமத் தில் என்னை எழுப்பினாள் அவிசா. நல்ல நித்திரையில் யாராவது என்னை எழுப்பினால் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அப்படியான நேரம் சில சமயங்களில் வாய்க்கும். கொத்துக் கொத்தான் அவளுது கூந்தலை முழுதுமாகக் கூட்டி எனது கழுத்தோடு கட்டி முடிச்சுப் போட்டுக் கொண்டு கதையைத் தெரிந்தேன்.

ஆண்-பெண் சேர்க்கையில் மாருக்கு இன்பம் அதிகம் என்பது

"மன்னிக்கவேண்டும். உனக்கு அப்படி ஒரு சங்கடத்தை ஏற்படுத் தியதற்காக" ஆனால் வெளிப்படையாக இயல்பாகப் பேசுவது எல்லோர் முன்னிலையிலும்தான். இன்னொரு தனிமையை தனியே காண எனக்கு எப்போதும் பயம். எல்லாம் சரியாகி விடும்.

சாந்தியின் நாடியைத் தூக்கி ணேன். ஏதோ பேசுவதற்காக முயன்றாள். நான் பேச்சையும் அவனையும் தவிர்க்க முயன்றேன். அவனை இன்னொரு தனிமை என்பதை நான் அவசரப் பட்டுச் சொல்லியிருக்கக்கூடாது. நானும் அவசரப் பட்டுக் காட்டியிருக்கக்கூடாது.

"ஹசன்! நான் பேசுவதை யெல்லாம் இப்போது நீ கஸ்ரப் பட்டு விளங்க முயல்கிறாய் முன்னர் அப்படியல்ல" என்றேன்.

"கொனார்... இந்தப் பெண் ணைப் பார். இன்று எவ்வளவு ஆவலுடன் உன்னை எதிர்பார்க்கிறாள்." உன்னுடைய ஆரம்பத் தயக்கம் எனக்குத் தெரியும். அதே இனத்துப் பெண்ணிடம் முதலில் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு சங்கடங்கள் எவ்வளவுதான் மறைத்தாலும் வந்து விடுகிறது. ஆனால் நாம் என்ன குழந்தைகளா? மனித உனர்வு களை மதிக்கும் பக்குவும் அளவுக்குமேல் சித்திக்கப் பெற்றவர் களாயிற்றே.

இருவரும் அவனது ஆட்டக ளைக் களையத் தொடங்கி ணோம். சாந்தி என்னைக் களை

யத் தொடங்கினாள்.

"ஆ... நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் நீ இன்று சவரஞ்செய்து வந்துள்ளாய்."

"இருக்காதா ஹசன். உனக்கு இது விளங்காதா ஹசன். சவரங்களில் நானும் மகவியும் இப்போது மீண்டும் அக்கறைப்படத் தொடங்கியுள்ளோம். அதுவும் இன்று விசேடமாக இதே கவனத்துடன்

ரது. அவர் ஒருநாள் ரெவிபோனில் தன்னை மன்னிக்கச் சொன்னார். அது ஒரு ஆரம்ப நிலைக் குழநாமாம். ஆர்வங்கள் இருக்கின்ற அளவிற்கு திறந்த மனோநிலை இல்லையாம். தன்னைக்குருநாதராக, தலைவனாகக் கருத வெளிக்கிட தனக்கு மற்றவர்களில் பயமும் அந்நியத்தன்மையும் வந்து கொண்டிருக்கிறது

ஓவியம்: புரோஞ்சினோ

'நன்றி' The Great Artists -Vol.33 & 49

இருந்தேன். இவருக்காக. சவரம் பற்றிய நமது அக்கறைகள் பற்றி நாம் பெரிய புத்தகமே எழுதலாம் இல்லையா! (இடையில் ஹசன் எனக்கு முயற்சித்தான். நான் அவனை விலக்கினேன்.) முன்னர் முஹம்பத், சவரஞ் செய்தவர்கள் எல்லோரும் ஒரு பக்கத்திலும், செய்யாதவர்கள் ஒரு பக்கத்திலும் நிற்கும்படி கட்டடையிடுவான். நமது குழந்துகள் முஹம்பதுக்கு ஏற்படுத்தும் ஏரிச்சலில் அவன் எத்தனை நாள் கோவித்துச் சென்றிருக்கிறான். இந்த இடத்தில் சில நேரங்களில் அவனது மனோநிலையை விளக்கமுடியாது அவனைக் கோபத்தில் கத்தியிருக்கிறேன். அவனது அந்த முடுண்ட மனோநிலை தான் அவனை இன்னொரு கூட்டுக் கலவி முகாமிற்கு இட்டுச் சென்

என்றார். அங்கே கிடந்து அழுந்தி வேதனைப்பட்டுச் சாவ என்றேன்.

"இங்கு வருவதற்கு அவரது குற்றுணர்வு சங்கடப்படுத்துகிறது. நீ குற்ற உனர்ச்சியில் குழந்துபும்வரை உன்னைக் குழந்தையைப் போல் தான் எம்மால் கருத இயலும். குழந்தைகளோடு எங்களால் அன்பாக இருக்க முடியாது. குழந்தைகள் விளையாடும் பூங்காதான் உனக்குப் பொருத்தமான இடம் என்றேன்" என்றார் சாந்தி.

"உங்களைத் தனியே சந்திக்க அவாவுகிறது எனது மனது. ஏனோ தெரியவில்லை" என்றேன் சாந்தியிடம்.

"இல்லை எனக்கு உந்த ஏரியா தெரியும். அதையெல்லாம் கடந்து பக்குவமடைந்து விட்டேன். மன்னியுங்கள்!" என்றாள்.

கண்ணோடு காண்பதெல்லாம் தலைவா... ஜீன்ஸ் காதோடு கேட்பதெல்லாம் தலைவி... எக்ஸில்

அர்விங் அப்பாசுவர

பெண்ணியம் இரட்டைப் போர்க்களாங்களை உள்ளடக்குவதாகும். ஒரு களம் தேசியச் சபைதேசிய அளவிலும், மற்றொன்று ஒவ்வொரு கலாச்சாரத்தின் உள்ளும் இருக்கின்றது.

பொருளாதார சுதந்திரம், சட்ட/அரசியல் போன்ற ஹவற்றில் சமாதிரிமை, கல்வியுலகில் சமாதிரிமை, வேலை வாய்ப்புகளில் சமாதிரிமை போன்றவை உலக மகளின் அனைவருக்கும் பொதுவான போராட்டங்கள்.

இவைகளைத் தவிர ஒவ்வொரு கலாச்சாரத்திலும், கலைப் பொருட்கள், இலக்கியம், தகவல் சாதனங்கள், மரபுகள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றின் உள்ளடக்கம் பெண்களை ஒடுக்கும் தன்மையைக் கொண்டிருப்பதால், இவற்றை எதிர்த்துப் போராடுவது கலாச்சார பெண்ணியம் போராட்டம் என்கிறோம். தமிழ்ச் சூழலில் இவ்வகையான போராட்டத்தை தமிழ்க் கலாச்சார பெண்ணியம் போராட்டம் என்று வழங்குவதே நலன் நல்கும் என்பது என்னுடைய கருத்து.

தமிழ்நியம், கம்யூனிசம், பெண்ணியம்

தலைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் மூன்று போராட்டங்களையும் ஒன்று சேர்த்துப் பார்ப்பதும் விவாதிப்பதும் இன்று வழக்கில் இருந்து வருகின்றது. இக்கண்ணோட்டம் சில குழப்பங்களை உண்டாக்கும் தன்மையுடையது என்பது என்கருத்து.

ஜாதி வேற்றுமை, பெண்ணை ஒடுக்கும் விதிமுறைகள் ஆகியவற்றைப் போதிக்கும் மனு தர்மம் என்ற நாலை எதிர்த்துப் போராடுவதில் மட்டுமே தலித்தியமும் பெண்ணியமும் ஒன்று சேருகின்றது. மற்ற எல்லாப் பரிமாணங்களிலும் பெண்ணியமும் தலித்தியமும் வெவ்வேறு போராட்டங்கள்.

தத்துவாநியில், கம்யூனிசம் என்பது சமாதிரிமைக்கான போராட்டம். இது முக்கியமாக பொருளாதார சமத்துவத்திற்கான போராட்டம் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். மனிதப் பிறவிகள் எல்லாம் சமமானவர்கள் என்ற கருத்தும் மார்க்சியவாதிகளின் கொள்கைகளில் ஒன்று. இதன் அடிப்படையில் மார்க்சியவாதிகள் பெண்ணியம் போராட்டத்தில்

பங்கு பெறுவோருக்கு துணைநிற்கக் கூடும். இதைத் தவிர்த்து கம்யூனிசத்திற்கும் பெண்ணியம் போராட்டத்திற்கும் என்ன நேரடித் தொடர்பு இருக்கின்றது என்பது ஒரு பூடகம்.

குமா - உரிமை

தமிழ்க் கலாச்சாரத்தை ஆராய்ந்தோமானால், பெண்களுக்கு மரபுரிதியில் நிறையக் கடமைகள் இருக்கின்றன. வாரிசுக்கு ஒரு ஆண் பிள்ளையாவது பெற்றுத்தர வேண்டும், கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும் என்பன இவைகளில் சில. ஆனால் பெண்களுக்கு உரிமை ஏதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆண்களை எடுத்துக்கொண்டோமானால் அவர்களுக்கு கடமைகளும் உண்டு. அதேபோல் உரிமைகளும் நிறைய உண்டு. கடமைகள்: மன வாழ்க்கையை நடத்த பொருள், பணம் தேடித் தருவது, பெற்றோர்களின் வாழ்க்கையின் அந்திமப் பொழுதில் அவர்களுக்கு உதவுவது போன்றன. உரிமைகளும் பல உள்ளன. வீடு, நிலம் போன்ற நகராத சொத்துக்களில் உரிமை, மனவிமேல் உரிமை, சகோதரிகளின்மேல் உரிமை போன்றன. இந்தக் கடமை/உரிமை பிரிவுகளை அவதானிக்கும் பொழுது பெண்களுக்கு பாதகம் விளைவிக்கும்படியாகவே தமிழ்க்கலாச்சாரம் அமைந்திருக்கின்றது என்பது யாராலும் மறுக்கமுடியாத உண்மை. பெண்களின் உரிமைக்காகப் போராடும் பெண் நிலைவாதிகள் பெண்களின் கடமைச் சுமையையும் குறைக்கவும் போராட வேண்டும்.

தமிழ்க்கலாச்சாரநில் ஆண் ஆந்தும் கலைக்கும் உருபும் உரு முக்கியமான ஆதாரம்: தமிழ் சினியாப்பால்கள்

கண்ணதாசன், வாலி, வைரமுத்து, கங்கை அமரன் என்று பல பொம்மலாட்டக்காரர்கள் தமிழ் சினி மாவுக்குப் பாட்டெழுதி, பி.சுசீலா, வாணி ஜெயராம், ஜானகி போன்ற 'பெண் பொம்மைகள்' பாட வைத் திருக்கின்றார்கள். பல்லாயிரக்கணக்கான பாடல்களைக்கொண்ட தமிழ்த் திரைப்பட உலகில் ஒரு

பெண்ணைக்கூட பாட்டெழுத அழைப்பதில்லை. ஏன்? ஆண்களை மட்டும் தான் பாட்டெழுத விடமுடியும். ஏனென்றால் தமிழ் சினிமா பாடல்கள், தமிழ்க் கலாச்சாரத்தில் ஆண் ஆதிக்கம் நடத்தப் பயன்படும் ஒரு முக்கியமான ஆயுதம்.

படிக்கத் தெரியாத, படிக்கத் தெரிந்திருந்தும் படிக்கிற பழக்கமில்லாத தமிழர் கூட்டம் மிகப் பெரியது. ஆனால் தமிழ் சினிமாப் பாடல்களைக் கேட்காத ஒரு தமிழ்க் குழந்தையைக்கூட நாம் காண முடியாது. சினிமாப்பாடல்களை தமிழ்ச் சமுதாயத் தின் கூட்டு பிரக்ஞூயை (collective consciousness) வழி நடத்தும் ஒரு அதிமுக்கிய கருவியாய்த் திகழ்கின்றன என்று நம்மால் சொல்லமுடியும். பிரபலமாகும் ஓவ்வொரு பாடலையும் நாம் பலமுறை கேட்பதால் இப்பாடல்களில் சொல்லப்படும் கருத்துகள் வெண்ணெயில் குண்டுசி பாய்வது பேர்ஸ் வெகு சுலபமாக நம் உள்ளனதில் பதிந்து விடுகின்றன.

சினிமாப்பாடல்களுக்கு விமர்சகர்கள் இல்லை என்பதனால், சினிமாப்பாடல்களை விமர்சனம் இன்றிக் கேட்கிறோம் என்றே கணிக்க வேண்டும்.

இப்படி தட்டிக்கேட்க ஆளில்லாமல் சுவாரசியாக நம் மனங்களைச் சூறையாடிக் கொண்டிருக்கும் சினிமாப் பாடல்களே நம் சமுகநீதிக் கோட்பாடுகளையும் கட்டமைக்கின்றன. மேலே சொல்லப்பட்டுள்ள தமிழ் மரபுநியிலான கடமை/உரிமை கூறுகளின் கோட்பாடுகளைப் பேணிக் காப்பது மட்டுமன்றி அவற்றையே தனிமனித பிரக்ஞூக்குள் சினிமாப்பாடல்கள் தினைக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. இப்பாடல்கள் நம் கூட்டுறினைவில் (Collective Memory) ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன என்பதையும் மறந்துவிடக்கூடாது. இது மட்டுமன்றி இளம் வயதுள்ள ஆண்கள் பெண்களின் கனவுகளும் சினிமாப் பாடல்களின் பின்னணியில்தான் தோற்றும் பெறுகின்றன என்பதையும் அவதானிக்க வேண்டும். இதனால் ஆண்-பெண் காதல் உறவு இப்பாடலில் கிடைக்கும் நீதிநெறிச் சிந்தனைகளின் கட்டுப்பாட்டில்தான் அமைக்கப்படுகிறது.

தமிழ்க்கலாச்சாரத்தில் சினிமாப்பாடல்கள் பெண்களை ஒடுக்கும் ஒரு தீயசக்தியாய் விளங்குகின்றன என்று காட்ட சில வெகு பிரபலமான உதாரணங்களே போதும்.

அடிக்கிற கைதான் அணைக்கும்! என்று தொடங்கும் பாடல், பல்லாயிரத் தமிழ்ப் பெண்களின் வாழ்க்கையை இன்றும் அழித்துவருகிறது. அடிக்கிற கைதான் அணைக்கும், அப்படியென்றால் அடிக்காத கை அணைக்காதா? உன் கணவன் உன்னை அணைப்பவனாக இருக்க வேண்டுமென்றால், அவன் உன்னை அடிப்பவனாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லி கவிஞன் இவ்வன்முறைச் செயலை, கணவன் மனவியை அடிப்பதை 'ஒரு அன்பின் சின்னமாக' உயர்த்தியிருப்பதை பெண்ணிய ரீதியிலான விமர்சனத்தால் எதிர்த்து இந்தப்பாடலைத் தடைசெய்ய வேண்டும். பின்வரும் மற்ற அடிகளிலும் அபத்

தத்தைக் கலந்து தமிழரின் பிரக்ஞூயில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டான் கவிஞர்.

"இனிக்கிற வாழ்வே கசக்கும்" என்கிறான். "கசக்கிற வாழ்வே இனிக்கும்" என்கிறான். இப்பாடல் நேரமையான கண்ணோட்டத்தை வெளிக் கொணரவேண்டுமானால்

"அணைக்கிற கைதான் அணைக்கும்
இனிக்கிற வாழ்வே இனிக்கும்

கசக்கிற வாழ்வே கசக்கும்" என்று எழுதப் பட்டிருக்கவேண்டும் என்றால் வியப்படையாதவர்கள், ஆனாலும் பெண்துணை தேவையென்றால் வியப்படையக்கூடும். இதற்கு ஒரு முக்கியகாரணம், இந்தப் பாடலைப் போன்ற இலக்கியங்களும் கலைப்பொருட்களும் தான்.

"மனவில் அமைவதெல்லாம் இறைவன் கொடுத்த வரம்" என்ற பாடலின் கடைசிவரியாக அமையும் "கணவனின் துணையோடுதானே காமனை வென்றாக வேண்டும்" என்பது, பெண்களிடம், உங்களிற்கு ஆண்கள் முக்கியம் தேவை உங்கள் பாலுணர்வுகளை உங்கள் கணவர்கள் இல்லாமல் தணித்துக் கொள்ள முடியாது என்று எடுத்துரைக்கின்றான் கவிஞர், மனவியின் துணையோடுதானே காமனை வென்றாக வேண்டும் என்றும் சொல்லியிருப்பது பெண்ணுக்கு ஆண்துணை அவசியம் தேவை என்பதைப்போல் நம் மை வந்தடைகின்றது. இக்கருத்து நம் உள்ளனதில் ஆழமாகப் பதிந்து இதுவே சமுகத்தில் உண்மை என்ற தோற்றும் பெற்றியுகிறது. அதற்குத்தான் இன்றும் பெண்ணுக்கு ஆண்துணை தேவை என்றால் யாரும் வியப்படைவதில்லை. ஆனால் காதலின் ரீதியிலும், கலவியின் ரீதியிலும், இல்லறவாழ்வின் ரீதியிலும், மற்ற வாழ்க்கையின் எல்லாப் பரிமாணங்களிலும், ஆனாலும் பெண்ணின் துணை தேவை. இன்று பெண்ணுக்கு ஆண்துணை தேவை.

இன்றைய தமிழ் சினிமாப்பாடல்களை எடுத்துக் கொண்டோமென்றால் முன்பைவிட நிலைமை மோசமடைந்து கொண்டே வருகிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

"காலங்களில் அவள் வசந்தம்" என்று இயற்கையின் துணைகொண்டு வர்ணித்த காலம் போய்விடத் தடு.

"50kg தாஜ்மஹால்", "flight இல் வந்த நந்தவனம்" என்று பெண்ணை ஒரு பொருள், அதுவும் விமானத்தில் பறக்கும் பொருள் என்று பாட்டு எழுதுபவர்களைக் கொண்டு செயல்படுகிறது இன்றைய தமிழ்ச்சினிமா.

தமிழ் சினிமாக்களில், பெண்ணை ஒடுக்கி வைக்கும் கருத்துக்களைக் கொண்ட பாடல்கள் ஏராளம். இவைகள் விமர்சனத்துக்குப்படுத்தப் பட்டு, எதிர்க்குரல்களால் இவற்றின் சக்தி ஒடுக்கப்படவில்லை

யெனில், தமிழ்ச்சுழலில் பெண்ணின் நிலை உயர் என்னுடைய கானல்நீர் போல்தான் நீடிக்கும் என்பது உண்மை.

இன்றைய 'டாப் ஹிட்' டான் ஜீன்ஸ் படப்பாடல் களில் ஒன்றான "எனக்கே எனக்கா" என்ற பாடலை எடுத்துக்கொள்வோம்.

அதில் ஜந்து முக்கிய 'கருக்களை' தேர்ந்தெடுப்போம்.

1. ஆண் தன்னால் பெண்ணுக்கு என்ன தர முடியும் என்று சொல்வது

2. பெண் தன்னால் ஆணுக்கு என்ன தர முடியும் என்று சொல்வது

3. பெண் ஆணைப் புகழ்வது

4. மெய்யியல் (metaphysical) ரீதியில் ஆண்-பெண் உறவில் ஆணும் பெண்ணும் வகிக்கும் இடம்

5. ஆண் பெண்ணைப் புகழ்வது

இவ்விமர்சனம், கவிஞர், ஆணும் பெண்ணும் இச்சமூகத்தில் எந்த சமூகப்பாத்திரத்தை (social role) வகிக்கவேண்டும் என்று எடுத்துரைப்பதை வெளிக்கொணர உதவும். கவிஞர் ஆணாதிக்கத் தின் பிரதிநிதியாக, இப்பாடவின் மூலம் ஆணுக்குச் சாதகமான ஒரு social role ஐ அமைத்துக் கொடுத்து பெண்ணுக்குப் பாதகமான இடத்தை ஒதுக்கிப் பாடியிருக்கிறான் என்று இவ்விமர்சனத்தின் முடிவில் தெளிவாகும்.

1. ஆண் தன்னால் பெண்ணுக்கு என்ன தரமுடியும் என்று சொல்வது

"அன்பே இருவரும் ஸாமுநடையாக அமெரிக்காவை வலம் வருவோம் கடல்மேல் சீவப்புக் கம்பளம் வீரித்து அமெரிக்காவில் குழுகுவோம்"

ஆண் முன்மொழிகிறான்: வா கண்ணே என்னுடன் சேர்ந்து இவற்றையெல்லாம் நான் செய்ய உன்னை அமைக்கிறேன் (சந்தோஷமான விஷயம்தான்!). உலகைச் சுற்றிப் பார்க்கும் உன்னத சுகத்தை என்னால் உன்குத் தர முடியும் என்கிறான்.

2. பெண் தன்னால் ஆணுக்கு என்ன தரமுடியும் என்று சொல்வது

"முத்தமழையில் நனைஞாக்கலாமா கூந்தல்கொண்டு துவட்டுக்கலாமா"

இந்தப் பாடல் முழுவதும் பெண் ஆணுக்கு என்ன சொல்கிறாள் என்றால், வா என்னுடன் வந்து இதைச் செய் என்று சொல்வது இவற்றை மட்டும்தான். அதாவது தன் உதடுகளையும் (முத்தமழையில் நனைய), தன் உடலையும் கூந்தலையும் தரமட்டுமே வல்லவாக படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். ஆணுக்கு இருக்கும் உன்னதத்தன்மை பெண்ணுக்கு மறுக்கப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கவேண்டும்.

3. பெண் ஆணைப் புகழ்வது

விண்ணைத் தாண்டி நீ வெளியில் குகீக் கிறாய் உன்னோடுதான் என்னாலதான் (எனக்கு) கும்மாளமோ கொண்டாட்டமோ காதல் வீழியில் நீ காற்றைக் கழிக்கிறாய் பீள்ளை மனம்தான் பீத்தாகுமோ என்னாகுமோ

ஆண்மகனே உன்னால் உலகைவிட்டு வெளியில் சென்று குதிக்க இயலும், குதிக்கிறாய். உன்னோடுதான் எனக்குக் கும்மாளமும் கொண்டாட்டமும். காதல் (உன்னதமான பொருள்) அதனாடன் எனக்குத் தொடர்பு இருக்கிறது. உனக்கு பிள்ளை மனம், நீ மாச படியாதவன். உன் மனம் மாதவியைக் கண்ட கோவலனைப் போல பித்துப்பிடித்து விடுமோ என்னவோ.

உன் காதலை நீ சொன்னதும்

தென்றலும் பறவையும்

காதல் தோல்வீயில் கலங்கியதே

நம் காதலை நாம் சொன்னதும் தென்றலும் பறவையும் காதல் தோல்வீயில் கலங்கியதே என்று பாடியிருந்தால் கதையே வேறாக இருந்திருக்கும். ஆனால் உன் காதலை நீ எனக்கு அறிவித்ததால் உன்னோடு காதல் கொண்டிருந்த தென்றலும் பறவையும் காதல் தோல்வீயில் கலங்கியது. தென்றலும் பறவையும்கூட உன்னிடம் காதல் கொண்டிருந்து என்று புகழ்கிறாள் பென்.

4. மெய்யியல் (metaphysical) ரீதியில் ஆண்-பெண் உறவில் ஆணும் பெண்ணும் வகிக்கும் இப்புகழ்வது

ஆண் - எனக்கே எனக்கா?

பெண் - எனக்கே எனக்கா!

ஆண் கேட்கின்றான், பாடவின் துவக்கத்தில் எனக்கே எனக்கா? என்று. பெண் பிரமித்து நிற்கிறாள். ஆச்சரியக்குறியைப் பின்வைத்து சொல்கிறாள். நான் எனக்கே என்றா கேட்கிறாய்? என்ன கேள்வி இது. நான் உனக்குத்தான். இதைச் சொல்லி முடித்தபின், ஆண் தொடர்கிறான்.

ஸஹரப்பா - (கடவுளே என்று பொருள்)

504 தாஜீம்கால் எனக்கே எனக்கா?

பீளைட்டில் வந்த நந்தவனம்

எனக்கே எனக்கா?

பெண் - கடவுளே, கடவுளே (இது என்ன கேள்வி)

இதில் பெண் ஆணின் உடமை. ஆனால் அந்த ஆண், அந்தப் பெண்ணின் உடமை என்று சொல்லாமல் விட்டதால், இந்த விடயத்தில் ஏற்றத் தாழ்வு தெரிகிறது என்று கணிக்க நமக்கு உரிமை இருக்கிறது.

சீந்தும் மழைத்துளி மண்ணில் வீழுவதே

உன் கண்ணத்தில் நீராடத்தான்

மழை உடலில் விழுந்தால் உடல் முழுவதும் நன்றாயும். ஆனால் எல்லாருக்கும் தெரியும் கன் னங்களில் வழிவது கண்ணீர் மட்டுமே என்று. மழைத்துளி மண்ணீரில் விழுவதே உன் கண் னத்தில் நீராடத்தான் என்பது, உன் கண்ணங்களில் நீர் வழியும். நீ அழுவதற்காகப் பிறந்தவள் என்று சொல்வதுபோல் இருக்கின்றது.

இதயத்துழிப்பு நீங்றாலும்,

அன்பே என்னுடன் உயிரிருக்கும்

அன்பே என்னை நீங்கினால்

ஓரு கணம் என்னுயிர் தாங்காது

அவன் போய்விட்டால் (ஒரு கணம் நீங்கினாலும்) அவன் உயிர் தாங்காது. இந்த இரண்டு வரிகளிலும் பெரிய மாயவித்தையே இருக்கின்றது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் விஞ்ஞானிகள் கண்டு பிடித்தார்கள், உயிர் நீங்குவது மூளை நிற்கும் சமயத்தில்தான் என. ஆனால் முன்பு நம்பப்பட்டது இது யம் நின்றுவிட்டால் உயிர் போய்விடும் என்று. அதனால் அவன் சொல்கிறான், இதயம் நின்றாலும் உன் உயிர் என்னுடன் தான் இருக்கும். ஆனால் நீங்கினிட்டால் என்னுயிர் தாங்காது என்று.

இதற்குப் பொருள் என்ன வென்றால், அந்தப் பெண்ணின் (அவன் மூளையே அவன்தான்) உயிரையே அவன் உடலில் வைத்துக் காப்பவன் அந்த ஆண்தான். அப்படியென்றால் அவன் கடவுளுக்குச் சம்மானவன். ஏனென்றால் கடவுளுக்கு மட்டும்தான் ஒரு உடலுள் உயிரைவைத்துக் காப்பாற்றும் சக்தி இருக்கின்றது என்று எல்லா மதங்களும் நம்புகின்றன. (God sustains the life). இந்தப் பாடவில், அந்தப் பெண் அப்படிப் பாடுவதால், 'கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்' என்று வாழ்ந்த அக்காலத்துப் பெண்டிருடன் அவன் சேருகிறான். அவனும் முந்தைய தலை முறையில் வாழ்ந்த புருஷர்களுள் ஒருவனாகிறான்.

இப்பாடலை கட்டுடைப்பதன் மூலம் ஒரு விடுமை தெளிவாகிறது. அந்தக் காலத்துக் கவிஞர்கள் 'அவன் காஞ்சிபுரத்தோடு வந்தாள்' என்றுபாடனால், அவன் காஞ்சிபுரத்து மக்களோடு வந்தாள் என்று பொருள். ஆனால் தற்காலக் கவிஞர்கள் 'அவன் காஞ்சிபுரத்தோடு வந்தாள்' என்றுபாடனால், அவன் காஞ்சிபுரப் பட்டுப்படவையோடு வந்தாள் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த மாற்றம், பெண்களை ஒடுக்கும் பாடல்கள், மிகத் தல்லியமான இலக்கியத் திறனுடன் எழுதப்படுகின்றன என்பதனை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

5. ஆன் பெண்ணைப் புதுவது

ஓற்றைக் காலிலே பூக்கள் நிற்பது
உன் கூந்தலில் நீங்றாடத்தான்
பட்டுப் பூவே குட்டித்துவே
வீரல் இடை தொட வரம் கொடம்மா
இவை கவிஞர் பெண்ணுக்கு அளிக்கும் 'நன்

'கொடை' என்பதை ஓப்புக்கொள்ள வேண்டும். "பூக்கள் நிற்பதே உன் கூந்தலில் நின்றாடத்தான்" என்பது அழகான சிந்தனை. பட்டுப் பூவே என்பது, உயிரில்லாத பூவாகப் பெண்ணைச் சித்தரித்தாலும், பட்டு என்ற உரிச்சொல், அதை சடுகட்டுகிறது. வீரல் இடை தொட வரம் கொடம்மா. சொல்வதையெல்லாம் சொல்லில் விட்டு என்னால் உன்னை மதிக்கவும் 'கொஞ்சம்' தெரியும் என்று சொல்லும் கவிஞரைக் குறை சொல்வது...

ஆராய்ப்பாத வரிகள்:

ஆண்: துண்டை எருத்து உருத்திக்கலாமா?

உதட்டுன் மேலை படுத்துக்கலாமா?

என்று ஆண் கேட்பதற்குப் பல விளக்கங்கள் தரலாம். ஆனால் கவிஞரின்மேல் நமக்கிறுக்கும் அன்பால், இவ்விரு வரிகளையும் 'அமைதியாக' வாழவிடுவோம்.

புரியாத வரிகள்:

ஆண்: நானும் உன்னை முத்தாடவா?

பெண்: Fax இல் வந்த ஸபன் கவிகை உனக்கே!

நானும் உன்னை முத்தாடவா என்ற வாக்கியம் எனக்குப் புரியவில்லை. Fax இல் வந்த ஸபன் கவிகை உனக்கே என்று சொல்வதன் மூலம் நான் எழுதி உனக்கு இல்லை அனுப்பிய கவிகை உனக்கே என்று அந்தப் பெண் சொல்கிறாளா, இல்லா, Faxஇல் வந்த பெண் கவிகை உனக்கையே நான்தான் என்று சொல்கின்றாளா? என்று புரியவில்லை.

இப்படிப் பெண்களை ஒடுக்கும் ஆயுதமாகப் பயன்படும் சினிமாப் பாடல்கள் நமக்கு அலாதி சுகம் தருகின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. இச் சுகத் தின் மூலக் காரணத்தை அறிய குறைந்த பட்சம் இன்னொரு கட்டுரையாவது வேண்டும். சினிமாப்பாடல்கள் இல்லாமல் போய்விட்டால் வாழ்க்கை பாலை வனமாக மாறிவிடுமோ என்ற ஜயமும் இருக்கின்றது.

சினிமாப் பாடல்கள் பெண்ணை ஒடுக்கப் பயன்படும் தீயசக்திகள். அவற்றின் கொடுரத்தை எதிர்த்துப் போராட விமர் சனத்தை தவிர வேறு வழியில்லை.

இவ்விமர்சனத்தைப் படிப்பவர்களில் சிலர், இவ்விளக்கங்களையெல்லாம் மனதில் தாங்கிக் கொண்டு கவிஞர் படைத்திருக்கமாட்டான் என்று நினைப்பார்கள். அவர்களின் முட்டாள்த் தனத்தை வெட்டிப் புதைக்க நான் வைத்திருக்கும் வாள் பிரெஞ்சுத் தத்துவஞானியான 'மெர்லோ போன்ற' யின் வாக்கியம் ஒன்று.

"சொல்பவனைவிட, அதைக் கேட்பவர்களுக்கு, சொல்லப்பட்டதன் விளக்கம் முழுமையாக விளங்க வாய்ப்பிருக்கிறது"

இது இப்படி இருக்க...

காதோடு கேட்பதைவும் தலைவி... விமர்சனத்துக்குள்ளாக்கப்பட வேண்டும். இல்லையேல் பெண்விடுதலை என்பது கானல் நீராகிவிடும். ●

இன்னே சூழ்வினோடு

மெ துவாகத் தன்
தலையைத்

திருப்பி ஒரு
பார்வை, பதிலேதுமில்லை.
தாவீதின் தலை மீண்டும் குனிந்து
கொண்டது

“கேட்பதற்குப் பதில் சொல்.
நான் பொலிஸ்காரர்.”

“நான் ஏதும் செய்யவில்லை,
குற்றமானதாக.”

“பரவாயில்லை. நீஇங்கு இருக்கக் கூடாது. இது உனக்குத் தெரியுமா?”

“ஏன்? நான் இந்தநாட்டுப் பிரஜை. பிரஜாவரிமை அற்றவன்ல்லை.”

“அதுசரி. நீ எங்காவது போகலாம் இந்த வட்டாரத்தைத் தவிர.”

“ஏன் இந்த வட்டாரத்தில் வாழ எனக்கு உரிமையில் வலையா?”

“நீஉன் உரிமையைக் கோருவது சரி. அது மற்றவர்களின் உரிமையை மறுக்கும் தொனி யில் இருக்கக்கூடாது அதுதான் பிழை.”

“நான் அப்படி என்ன செய்து விட்டேன். என்னை நிம்மதியாக விடு.”

அந்த சர்வதேச உதைபந் தாட்டப் போட்டிக்காய் பரிசுப்பட்ட ணம் பரபரப்பாக தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தது. அறுபது வருட இடை வெளிக்கும் பின் மீண்டுமாரு முறை தொழிலாளி களும், அறிவாளிகளும் குவிந்து கிடக்கும் உலகின் குப்பைமேடான இப் பட்டனத்தை ஒழுங்குப் பட்டத்தியெடுப்பதற்கு பிரஞ்சின் அரசு யந்திரம் பக்ரைதப் பிரயத்த ஏத்தில் இறங்கியிருந்தது. அல்ஜீரிய இஸ்லாமியத் தீவிர வாதிகளிடமிருந்து எந்தவித எதிர்ப்பு

நடவடிக்கைகளும் ஏற்பட்டு விடக் கூடாதென்பது தொடக்கம் சாலைகளை சுத்தம் செய்து முடிப்பது வரை கடலாவுக்களை அதற்கு. உதை பந்தாட்டப் போட்டி நடப்பதற்கென்றே என்பதாயிரம் இருக்கைகளைக் கொண்ட அந்த பிரமாண்டமான மைதான அரங்கு கட்டிமுடிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. பட்டனத்தின் வடக்கு நோக்கிய புறநகர்ப் பகுதியான சென்டெனிஸ் பிரதேசத்தில்.

படையினரின் பாதுகாப்பு முன் நேற்பாடுகள்...

பேருந்துகளின் நிறந்தீட்டல் கள்....

போட்டி முடிவுகளை உடனுக்குடன் அறிவிக்க போக்குவரத்துக் கம்பனியால் அமைக்கப்படும் தற்காலிக மத்திய நிலையங்கள்...

ஆங்காங்கே அநேகமான ஜரோப்பிய மொழிகளில் அறிவிப்புப் பலகைகள்.

கொக்காகோலாவின் விளம்பர உத்தியாளர்களின் கெட்டித்தனங்கள்....

உலகில் எல்லாமே இந்த கிண்ணைதான் என்ற மாயையில் கட்டுண்ட மக்களின் விவாதங்கள் வீதிவீதியாய்... வீடுவரை.

பட்டனத்தின் இத்தனை நிகழ்வுகளுக்கும் பதினெட்டாம் வட்டாரமே முகடம். காரணம் அதுவே சென்டெனிஸ் செல்வதற்கான அண்மிய பகுதி. அதே வேளை இங்குதான் வெளி நாட்டார் எனச்சொல்லப்படுவோரின் பெரும்பான்மைக் குடியிருப்புகள்.

கள்வர் காடையர் எனப்படுவோரின் உல்லாச உலாத்தல்கள்.

வீதித்தொழில் செய்யும் விபச்சாரிகள், போதைப் பொருளினை புகலிடமாக்கியோர், வதிவிடமற்ற வைன்கேசுகள் எனப்படுவோர்களின் எஞ்சியுள்ள வாழ்க்கையின் சில நாட்கள்.

சமூகத்தின் எல்லைகளில் எஞ்சியிருந்த இந்தக் கூட்டத்தினின் தஞ்சூழ்மாகப் போன வீதிகளின் சந்துபொந்துகளும், சரங்கர

யில்களின் சந்தடி குறைந்த மூலமுடுக்கு வழிநடைப் பாதை களும் பொலிசாரின் கழுப் பார்வைக்குள். இவர்களையெல்லாம் அந்தியச் செலாவணியை அள்ளிக்கொண்டு வரும் வெளிநாட்டாருக்கு மறைப்பதெப்படி. எங்கே எப்படி இவர்களை அப்பழப்படுத்த முடியும்!

தாவீது இவன் பிரஞ்சு காலனித்துவத் தில் இன்னும் எஞ்சியுள்ள ‘மாட்டினிக்’ தீவைச் சேர்ந்தவன். இரண்டாம் உலகப் போரில் குடும்பங்களை இழந்து பிரஞ்சு நாட்டிற்காய்ப் போராடியவன். தகுந்த ‘கடதாசி’ அத் தாட்சிகளின்றி தன் வாழ்க்கையின் தன்தேச்ததிற்கான அர்ப்பணிப்பை நிருபிக்க வழியின்றி இன்றோ நாளையோவென்று தன் இறுதி நாட்களை எண்ணிக் கொண்டு சரங்க வீதிகளில் வாழ்வன். வைன் போத்தல் சகிதம்.

“இங்கு நீ என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?”

மெதுவாக எழுந்து நடக்க முயன்ற தாவீது கிழவனின் அந்த நீண்ட காற்சட்டை பின்பும் முழுக்க நடைந்திருந்தது. அவனது சிறுநீரால்மட்டுமல்லமலத்தாலும். ஒரே தூர் நெடி. முக்கைப் பொத்திக்கொண்ட பொலிஸ்காரன்.

“இதோபார்! நீஇந்த இடத்தில் மலசலம் கழித்திருக்கிறாய். அது மற்றவருக்கு தொந்தரவைக் கொடுப்பதாகும் என்பது தெரியாதா?”

“அப்படியானால் நான் எங்கு அதைச் செய்வது. எனக்கென்று தான் வீடு இல்லையே. அது உனக்குத் தெரியாதா?”

“எனக்குத் தெரிகிறது ஆனாலும் பொது மலசலக்கூங்களுக்கு பரிசில் குறைவில்லையே. மதுபான சாலைகளுக்குள் கூட நீ அதைச் செய்யலாம்.”

“மதுயானசாலைகளுக்குள் என்னை அனுமதிக்க மாட்டார்களே! பொது மலசலக்கூங்கள் பணமின்றித் திறந்து கொள்ளாதே.”

“அது

இந்தோபார்!

வொன்றும் பெரிய தொகையல்
லவே ஒன்றோ இரண்டோ பிராங்
குகள்தான்."

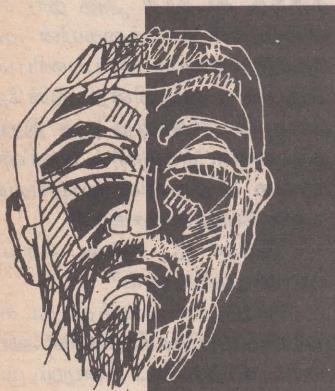
"அது உனக்கு பெரிதாயில்லா
மலிருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு?"

"நீ அதிகம் கதைக்கிறாய்."

"அது ஒன்றும் குற்றயில்
லையே. நாங்கள் இன்னும் பிரஞ்சு
நாட்டில்தானே உள்ளோம்."

"இருக்கலாம். ஆனாலும் பரிசு
பட்டணத்துச் சாலைகளில் மல
சலம் கழிப்பது சட்டப்படி குற்ற
மாக்கப்பட்டுள்ளது."

"சட்டம் யாருக்காக உண்டாக
கப்பட்டது. பணம் உள்ளவர்க

ஞக்காக பணமுள்ளவர்களால்
அது தெரியுமா உனக்கு. சட்டம்
எங்களை கவனத்தில் எடுக்க
வில்லையே. இப்பட்டணத்து செல்
வச்சீமாட்டிகளின் நாய் பூனைக
ஸெல்லாம் காலையும் மாலையும்
சாலைகளை என்ன பாடுபடுத்து
கின்றன. அதுவெல்லாம் மற்ற
வர்கட்டு தொந்தரவில்லையா
என்ன?"

"அவற்றையெல்லாம் துப்பரவு
செய்ய நகரசபையினால் ஒழுங்கு
செய்யப்பட்டிருக்கிறது."

"அப்படியானால் எங்கள் மலச
லங்களையும் கழுவ..."

ஜீப் வண்டி அண்மையில் உறு
மிக் கொண்டுவந்து நின்றது.
நான்கு பொலிஸ்காரர்கள் கைவி
லங்குகளுடன் அதிலிருந்து திமு
திமுவென்று குதித்து வந்தனர்.
ஒரு பிடி உமிப்பாரம் கூட தாக்க
நாதியற்ற இந்த தாவீதை
நோக்கி..."

●
14.06.98

பீரீ ரழங்கி! பீரீ ரழங்கி!

என்றோ ஒரு நாள் எழுமெனத்தானோ
இத்தனை காலம் தாங்கிக் கழிக்கின்றோம்

என்றோ ஒரு நாள் எழுமெனத்தானோ
பூகோளத்தின் எல்லாத் தீக்கிலும்
தூசிப்படலமாய்...

அந்தந்த நாட்டினர் முகத்தைச் சுறிக்கும்
அகதிப் பீண்டமாய்...

மிதந்தலைகின்றோம்.

எப்போ எழுமென

நானுமறிகிலோம்

எப்படி எழுமென

குறியுமறிகிலோம்

இப்படி எழுமென

ருண்மான் நுழைபுலம் எதுவுமறிகிலோம்

எப்படி ஆயினும்

நாங்கள் மக்கள்!

தீட்டாய் இருக்க உறுதி பூண்டனம்!

எல்லாவற்றையும் மறந்து பேசியும்

எல்லாவற்றையும் மறைத்துப் பேசியும்

எல்லாவற்றையும் தீரித்துப் பேசியும்

எல்லாவற்றையும் பேசாதிருந்தும்

தீட்டாய் இருக்க உறுதி பூண்டனம்

தீட்டெனப்படுகிற ஜட்டதொடு ஜட்டாய்.

எங்கெங்கு காணினும்

வரலாறுறைப்பு இரண்டாய் உள்ளது

வார்த்தை கொண்டு எழுதப்படுவதும்

வாழ்வு கொண்டு எழுதப்படுவதும்

வாழ்வுகொண்டு எழுதப்படுவதும்

ஆழ்மன அழைய ஆள்பவன் கவிஞர்.

என்றோ வேண்டாம் இன்றே எழுக!

மானுட வீழிய கூறுகளனத்தும்.

ரோ. ரஜீன் துமார்

அம்மை: புலவரே இங்கு வாரும். எனக்கு நித்தியானந்தப் பரம்பொருளுடன் ஒரு சண்டை. அதனால் நானும் ஒரு பாட்டுப்போட்டி வைக்கிறேன்.
அதிலே நீ பாடவேண்டும். அப்படி நீ பாடினால் உனக்கு நான் 'கானக்குமில் 98' என்று பட்டம் குட்டுவேன்.

புலவர்: அம்மையே! அடுத்த மூலையில் அமர்ந்திருக்கும் நித்திய ஆனந்தம் போல் பரம்பொருள் தானும் ஒரு போட்டி வைப்பதாக நாரதன் சொன்னானே. அப்படியானால் எந்தக் கானக்குமில் சிறந்தது? எது உண்மையான கானக்குமில்?

தில்லை: முட்டாள், நானே பாட்டைக் கண்டுபிடித்தேன். நானே குயிலையும் கண்டுபிடித்தேன். அவர் உத்தமன் போல் பேசுவது வேடுக்கை. வினோதம். ஆகவே நான் பிடிக்கும் குயில்தான் உண்மையான குயில் எனவே பேச்சை நிறுத்திப் பாடத்தொடங்கு.

[புலவர் செய்வதறியாது பாடுகிறார்]

கானம் கண்டாய்,
குயிலையும் தந்தாய்
தில்லைநாதனின் துணையே!
யோகமாய் இருந்து
போட்டியத் தொடுத்தாய்
காசாய்க் குவியட்டும் தாயே!
இந்தியச் சினி இசை
எங்களை ஆழ்வதா
என்றே முழங்கிய தேவி!
எல்லாம் மறந்தாய்
போட்டி தொடங்கினாய்
என் சொல்லேன்!!
ஸழத்துப்பாட்டு காச கொடுக்காது
புண்டிலை ஆகட்டும் அதுவே!
பாடுவேன் பாட்டு கக்கக் கல்லூரிச்சாலை
தருவீரோ கா கா கா கானக்குமில் 98.

[‘புண்ட இலை: ஓட்டை விழுந்த இலை பந் திக்குதவாது. அதுபோல் ஆகட்டும் ஸழத் திசை’]

பாடலைப் பாடிவிட்டு ‘கானக்குமில் 98’ பட்டத்துடன் புறப்படத் தயாராயிருந்த பொன்னையாலைக் கண்ட நித்திய ஆனந்தப் பரம்பொருள் சீற்றமுடன் எழுந்து வருக இவ்விடம், எங்கே புறப்பட்டார் என்றார்.

புலவர் முனுமுனுக்கிறார்: இது என்ன வம்பு.

ஒரு வருடத்தில் இரண்டு பட்டம் அதுவும் ஒரே பேரில்...]

நித்தி: புலவா! (வான்) ஒலியை முதலில் தந்தவன் நானே! என்னிடம் அடிமையாய் இருந்தவள் தில்லையம்மனி. அவளின் பட்டம் செல்லாக்காச. இந்தப் பட்டம் ஒரு புண்டமிலை. நீ வை அதை அண்டயிலை. நான் தருகிறேன் உண்மையான பட்டம். எனது போட்டியில் நீ பாடத் தொடங்கு. நீரும் இந்திய சினிமாப்பாடல் பற்றிப் பேசி இருக்கிறீரே! மறந்து போய் விட்டதோ! காச வரும் கலை என்றால் கத்தரிக்காய் பற்றிப் பேசுகிறேன் என்ற சிரிப்போ. நன்றாகச் சிரியும். இன்னும் எத்தனை கானக்குமிலோ எதிர்காலத்தில்...

[புலவர் பாடத் தொடங்குகிறார்.]

ஓலி முதல் தந்தவனே!
கெலி கொண்டாய்

அம்மை புதுப்போட்டி தொடங்க, மாடு கூடு
கொட்டை² மேனியுடன்
கப்பல் பழம் இருக்க
தட்டத் தனியிருந்து
கட்டாயம் வைப்பேன்
கானக்குமில் என்றாய்
விட்டுவிட மாட்டேன்
பட்டம் கொடுப்பதனை
தொட்டுவிடுபாடல் எனச்
சொன்னவனே!
ஸழத்து இசை இங்கு
அரித்த கொட்டையாகட்டும்
அன்ள நினைப்பவனே!
நல்ல கானமும்³ புண்டரியம்
உனக்கெதற்கு
தந்தேன் பாட்டு இதோ!

கொக்கு சைவக் கொக்கு கொண்டை
மீனைக் கண்டு

மன்னிக்க மகானே! மச்சமாய்ப் பாடினேன்.
அன்ளித் தா’ கானக்குமில் 98

[²கொட்டை: உருத்திராட்சக் கொட்டை

³புண்டரியம்: தாமரைப்பு]

(இருவரும் ‘கானக்குமில் 98’ என்று பட்டம் கொடுக்க குழம்பிப்போன புலவர் இருந்த மயிரையும் புடுங்கிக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினார்)

இந்தியக் குடும்பங்கள்

வோ... னாங்... னாங்... கொட்டின் சுப்தம் தூக்கம் கலை த்தது. தப்பும் அலுக்கும் நீயா நானாவென போட்டி போட்டுக் கொண்டு... இருப்பினும் அதிலும் ஒரு தாள்கதி. ஒரே சீராய் விட்டு விட்டு முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. கொட்டின் தெறிப்பில் என்னுள் துளிர்த்த மகிழ்ச்சியின் ஈரம் ஒரு சில நொடிக்குள் உலர்ந்துவிட்டது. ஓலியிலிருந்து வழிந்து காற்றில் அழுதது துக்கக் குரல்களாய்... வாசிக்கும் முறை ஏழவீடென்று உணர்த்தும்போது, யாராய் இருக்கும், மனச துடித்தது.

காலைக் காத்து குளிரெடுக்க, கட்டிலைத் தாக்கிக் கொண்டு போய் தாவாரத்தில் சாத்திவிட்டு, திண்ணையில் போய்ப் படுத்தேன். மகும், தூக்கம் வரவில்லை. தூக்கத்தைத் தூரத்திக் கொண்டிருந்தது ஏழவுக் கொட்டு. விரல்கள் வீசும் அசைவுகளை உள்ளாங்கி ஓலித்துக் கொண்டிருந்தது. “ஞாங் னாங் னாங்...”

எந்த வீட்டிலிருந்து தப்பிடிக் கிறார்கள்? யாரு செத்தும் போயி

ருப்பா? மூளை வேகமாய் ஓலியின் பின்னே ஒளிந்துள்ள காரணகாரியங்களை ஆராய முற்பட்டது. அம்மாவும் பட்டியிலிருந்து சாணி எடுத்து வந்து வாசவில் தெளிக்கும் ‘சளக் சளக்’ கென்ற ஓலியும் சாணிப் பாலுக்கே உரிய வாசனையும் ஒரு கணம். கேள்விக்கான விடையை அம்மாவிடமே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று குரல் கொடுத்தேன்.

“யாரு ஊட்டம்மா தப்பு அடிக்கிறாங்க?”

“என்னடாப்பா காத்தாலேயே முழிப்புத் தட்டிடுச்சா. என்னுமோ எம்பளாம் மெண்டோ என்னவோ போவனும்னு எழுப்பச் சொன்னியே, அதான் எழுப்பலாம்னுட்டு இருந்தேன்... ஆ... அதான் நம்பப்பரட்டையன் ஆயா இல்ல அந்தக் கெழவிதான் தவறிட்டா”

“ஓ! கறி போடுவாரே அவருதானாம்மா?”

“ஆமா... ஆமா”

அதற்கு மேல் அம்மாவிடம் பேசத் தோன்றவில்லை. அதற்கு மேல் அம்மாவும் கீளறவில்லை.

ஏதோ ஒரு உருண்டையை முழுங்கியதுபோல் முச்ச முட்டியது. பாட்டி, பாசமே மொத்த உருவமாய் அவதாரமெடுத் ததுபோல் அழூவும் மனுவியாய் இதுநாள் வரை அன்பைத் தெளித்துக் கொண்டோடிய நதி வற்றி விட்டதா? நினைக்க நினைக்கக் கண்ணீர் முட்டியது.

காற்று பெலமாய் வீச வீச முன்னிலும் அதிகமாய்க் கொட்டின் சுத்தம் கேட்கிறது.

கூன் விழுந்த முதுகோடு கம்பு ஊனிக் கொண்டு பாட்டி வருவதைப் பார்த்தாலே நின்னுவிடு

யாப்லோ அறிவுக்குயில்

வேன். என்ன எதுன்னு விசாரித்து முடிக்கும்வரை அமைதியாய்க் கேட்டுவிட்டுப் பொறுமையாய்ப் பதில் சொல்லிவிட்டுத்தான் அடுத்தடி எடுத்தடி வைய்பேன். பாட்டியும் அப்படித்தான் வெளியூர் போய் விட்டு நான் எப்ப வந்தாலும், ஊரின் எல்லையில் கால வைக்கும் போதே விசாரிக்கும் முதல் ருல் பாட்டியோட குரல்தான்.

"மவராசா வாடாப்பா வாடா நல்லாருக்கியா. ஓம்மா ஒன்ன நென்சித்தாண்டா புலம்பிகிட்டே கெடக்கா. புள்ள எளச்சிப் போச்சே. போப்பா போ. மொதல்ல ஊட்டுக்கு போயி ஓம்மா மொவத்தபாரு. களப் பெல்லாம் கரைஞ்சிடும்".

கனிவாய் விசாரித்து செல்லும் பாட்டியின் அன்பு ரெண்டு மயிலு நடந்து வந்த களப்பை விரட்டி உடம்புக்கு புதுத் தெம்பே வந்தது போலிருக்கும்.

அதுபோலநான் விசாரிப்பதையும் காது குளிரக் கேட்டு, தல ஆட, கம்பு கோலம் போட, வெந்தலை எச்சில் கடவாயிலிருந்து வழிய, முகத்தை வருடி ஆசையாம்ரெட்டி முறிக்காமல் பாட்டியும் விடாது. அந்தப் பாட்டியா...? தொண்டை அடைத்தது.

அன்பே ஊனாய் உடலாய் உயிராய். அன்பின் மொத்த உருவாய் வலம் வந்த பாட்டி... பாட்டி போய்விட்டது, போயே போய்விட்டது. சொந்த சேகோதரனையே பண்ததுக்கும் கையளவு மன்னுக்கும் பலி வாங்கும் மனிதர்களைவிட்டு, உண்மையும் நேர்க்கையும் துடித்துஏதிக்க, மொன்றுகொண்டு சூசாமல் சிரிக்க, சிரிக்க பொய் பேசும் மனிதர்களைவிட்டு வாடி வதங்கி ஆறு பிள்ளைகளைப் பெத்த வவுறு எரிய எரிய, முடிந்த மட்டும் அன்பைப் போதித்துவிட்டு எங்கோ அன்பு சுரக்கும் இடம் தேடி பாட்டி போய் விட்டது.

அம்மாவும் புலம்பிக் கொண்டே - "சீக்கிரம் கொம் புடா. அப்பும் என்னய குற சொல்லக் கூடாது" நான் வேலை வாய்ப்பு அலுவலகத்துக்குப் போவதைப்பத்தி அடிக்கடி துரிதப்படுத்திக் கொண்டு

அது அதுபாட்டுக்கே வேலை செய்து கொண்டே இருந்தது.

சாணி தெளிச்சி, கூட்டி, பெருக்கி மளமளவென்று வழக்க மாய்த் தான் செய்யும் வேலையில் மூழ்கிப்போய் இருந்தது. அதற்குத்தானே சம்பளமில்லாத வேலைக்காரியாய் விசுவாசமான அடிமையாய் அம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார் அப்பா.

இன்றோடு புதுப்பிக்க வேண்டிய நாள் முடிவுடைவதால் கட்டாயம் வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத் திற்குச் சென்றே ஆகவேண் டும், என்ன செய்வது? புதுப்பித்தல் தானே உடன் போய்விட்டுத் திரும்பிவிடலாம். பாட்டியைச் சுடுவாட்டுக்குக் கொண்டு போவங்காட்டியும் வந்திடலாம். அவசர அவசரமாய்க்காக்காக்குளியலோடு பூற்பட்டேன். பழையதை அள்ளிப்போடக்கூட நாழியில்லை. அஞ்சிமணிக்குக் கொம்பினாத்தான் வீட்டிலிருந்து தார்ச்சாலைக்கு ஆறு மணிக்காவது நடந்து போய்ச் சேரமுடியும். ஆறு பத்துக்குத் திருச்சி போவும் புநகர் பேருந்து 'சண்முகத்'தைப் பிடித்தால்தான் ஒன்பது மணிக்காவது அலுவலகம் போய்ச் சேரலாம்.

நீராகாரத்தில் குடலைக் கொஞ்சம் ஈரப்படுத்திக்கொண்டு பூற்பட்டேன். பனிபூத்துச் சிரிக்கும் ஆவாரம் மலர்களின் வசீகரம். இன்று ஏனோ ரசிக்க முடியாத மனினிலையோடு எட்டிநடை போட்டேன். பாட்டியின் சாவு-எழுவுவாசலைக்கூட எட்டிப் பார்க்க முடியாமல் கொம்பி வந்துவிட்ட நெருக்கடியான குழல் குற்ற உணர்வால் புழுங்கிக் கொண்டே 'சண்முக'த்த எப்படியும் புரச்சிட னும். நடை ஒட்டமாகிக் கொண்டிருந்தது.

நான் சாலையைப் பார்ப்பதற்கும் 'சண்முகம்' பறுப்பதற்கும் சரியாய் இருந்தது. எப்படியோ அரநாழிக்கு அப்புமா ஒரு அரசுப் பேருந்து..., பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுத் தகரவண்டியில் பயணித்து, காத்தாலேயே கொபத்தை முக்கின் நுனியில் ஒட்ட

கவத்துள்ள நடத்துநரிடம் சில வரை இல்லாததிற்காக வசவை வாங்கி கட்டிக் கொண்டு, திருச்சி போய்ச் சேர்வதிற்குள் போதும் போது மென்றாகிவிட்டது.

தன் சூரிய நகத்தால் சீண்டிக் கொண்டேயிருந்ததுபசி. ஒரே ஒரு கோப்பை தேநீரோடு அலுவலகத்தினுள் நுழைந்தேன். இது என்ன 'ரேஷன்'வரிசையா? இல்லை சினிமாக் கூட்டமா? இல்லை இல்லை என்னாய்மெண்டே தான். ஒவ்வொருத்தரிடமும் சான்றிதழும் கோப்புகளும், மீன் மார்க்கட்டிலிருந்து சிதறித் தெறிக்கும் எரரச்சலுக்கும், இங்கு எழும் சூச்சலுக்கும் வேறுபாடு எதுவும் தெரியவில்லை, கவிச்சியைத் தவிர.

சிடுசிடு அலுவலரிடம் கைநீட்டலுக்கெல்லாம் ஓடி, எழுதி நியிடங்கள் கொதற மனிக் கணக்காய் காத்திருந்து... சே! இது ஒரு பொழுப்பா. எங்காச்சம் ஓடிடலாமா? இல்லை அலுவலரின் முகத் தில் ஓங்கி ஒரு குத்துவிடலாமா? என்று தோன்றும். வேலை இல்லாதவர்கள் என்றால் அத்தனை இளக்காரம் அவர்கட்டு.

சந்தேகம் கேட்ட ஒருவரைப் பிழிப்பியென்று பிடித்துவிட்டார் அலுவலர். "முஞ்சயும் மொவரக் கட்டையும் பாரு. காலையிலேயே ஏன் யென் உயிர் எடுக்குற? போபோ போயி உக்காரு கூப்புடும் போது வா"

சுழன்று சுழன்று வீசப்படும் சவுச் சாட்டை வலியையும் பொறுத்துக்கொண்டு தானிருந்தார்கள் என்னைப் போன்ற இளைய தலைமுறையினர்.

எல்லாம் முடிந்து வெளியே வரும் போது மனி இரண்டைத் தொட்டிருந்தது.

உள்ளே கிடந்து புழுங்கி மரத் துப் போய் உணர்ச்சிகள் எல்லாம் வெளியைக்கும் வந்தவுடன்தான் நாழும் மனிதர்கள் என்ற உணர்வு வந்தது.

அநியாய விலைக்கு, அம்மாபோனவார சந்தையில் ஆடுவித்துக் கொடுத்த பணத்தில், விடாமல் கொட்டலைக் கொறித் துக் கொண்டிருந்த பசிக்கும்

கொஞ்சம் பருக்கைகளை உள்ளே தள்ளினேன். பனிரெண்டு ருபாய்க்கான பருக்கைகளை முழுங்கியும் தண்ணியில் மூணில் ரெண்டு பங்கை உறிஞ்சியும் கொடலைக் கொறித்தும் சீண்டியும் சோர்வலைகள் அதிர் பிராண்டிபிராண்டி உச்சருபோக இரைப்பையை மென்று கொண்டிருந்தது பசி.

பேருந்து ஏறியவுடன் பாட்டியின் நினைவுதான் அலை அலையாய் வந்தது. உயிரோடு இருக்கும் போது உதாரீனப்படுத்திய மகள்கள் ‘கெழவி இன்னும் போய்த் தொலையலையே’ அந்த ‘நல்ல’ நானுக்காகக் காத்தி ருந்த மகன்கள் எல்லோரும் இப்பொழுது ஊருக்காக, உறவுக்காக, சடங்குக்காக அழுவார்கள். கதறித் துடிப்பார்கள். அழுகை. சிரிப்பைய் போல் இயற்கையாய் குழிழ்விட்டு வெளிவரும் மனித உணர்ச்சி அழுகை. அது இப்பொழுது சடங்காக சம்பிரதாயமாகவே மாறிவிட்டது.

‘உக்கோட்டையா, நாலு மவன் பெத்தா நடு முக்கத்துல் சோறு, ஒரு மவன் பெத்தா உரியில் சோறுன்னு சொல்லுவாங்களே. பெத்த வழுறு பத்தி எரிய எரிய போல போயிஎங்காச் சம் பிச்ச எடுத்துத் தின்ன மன்னு எம்மவன் தொரத்திட்டான்ம...’

அம்மாவிடம் ஒரு முறை சொல் விவிட்டு ஓய்யாரி வைச்சபாட்டியின் முகம்...

பாட்டியின் மவன் பரட்டையன் அப்படி ஓண்ணும் கஞ்சிக்கு வக்கில்லாதவனில்ல. வெட்டி வேல, பண்ண வேல. ஒரு ஏக்கரா பிஞ்சையில் இருந்து ஏதோ கொஞ்சம் தானியம் கிடைக்குது. பகுதி நேர வேலையா செருப்ப வேற தச்சிக் கொடுக்கிறான். இதுவும் போதாது துண்ணு வாராவாரம் மீன் சுருட்டி சந்தையிலோ இல்ல கிராமங்களிலேயோ போயித் தள்ளு வேலைக்கு அடிமாடு ஓட்டி வந்து கறிபோடு றான். கறியாவும் தோலாவும் கணிசமான ருவா லாவும் கிடைக்குது. இப்படி சம்பாதிச்சி ரெண்டு புள்ளோள் படிக்கவைக்க முடியுது.

வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்க முடியுது. பெத்த ஆத்தாளுக்கு வயிறு குளிர்ச் சோறு போட வக்கில்ல. ஊரே ஏசுது. அப்படியும் பரட்டையனுக்கு சொரண இல்ல. கெளவி ஆண்டமாருங்க ஊடுவள்ளும் சேரியிலவும் தான் சோறு வாங்கி வயித்தக் கழுவது.

பாட்டி அதிகமா ஊட்டுப் பக்கம் வராது. எப்பவாச்சும் வரும்.

‘உக்கோட்டப்புள்ள கழிச்சிக்கக் கொடு’

‘பொயிலக்கட்டக் கொடு’

‘நீராகாரம் கொடு’

இப்படி எதுக்காவது வரும். அம்மாவும் தயங்காம முகம் சுளிக்காம கொடுக்கும்.

“என் ஆயா அத்திப் பூவாட்டமல் தல காட்டுறன்னு” அம்மாகேட்டா, “இருக்கட்டும் புள்ள ஊரே தாங்குது ஒவ்வுடே கதின்னு கெடக்க முடியுமா? இந்த முதிக் குத்தான் நல்ல எயித்து நடுவோல கெடக்க கோண எயித்த குறுக்கால எயிதிவுட்டான். எல்லாம் அந்த ஓர்கா கடவுளுகிட்ட சொல்லனும். மவராசி ஓம்மனசு அத்தனையும் பொடம் போட்ட பொன்னாச்சே. ம் நா வரம்புள்ள” பெருமுச்சோடு புலம்பிக்கொண்டே தலை ஆட ஆட போகும்.

நல்லா நெனவிருக்கு. நான் சின்னவனா இருக்கயில் சிலேட்டுக்குச்சி இல்லேன்னுட்டு அழுது கிட்டே பள்ளியோடம் போவும் போது ரெண்டொரு மொற முந்தானைய அவுத்து காலனா எட்டனா கொடுத்திருக்கு, வாழ்ந்து கெட்ட மனுசி.

பெரிய்ய கருப்புத் துப்பட்டிய போத்திக்கிட்டு எங்கோ ஒரு நட்சத்தீர பல்ல காட்டிப்பய முறுத்திக் கொண்டிருந்தது இரவு. அமாவாச வேற. ஒத்தையடிப் பாதையில் நடக்கும்போதே தேவையில்லாமல் கொடிக்கும் குச்சிக்கும் பாம போன்னு பயந்து தொலைச்சதுமனசு.

துணைக்கு மனசுக்குள் அசைபோட்டு துணிச்சலை அழைச்சிக்கொண்டே ஊடு போய்ச் சேர்ந்தேன்.

“இருட்டிப்போனப்பறும் ஏம்பா

வந்தே. என்னாச்சோ ஏதாச் சோன்ன தவிச்சிக் கிட்டுல்ல கெடந்தேன். வா வா வந்து களப்பாரு”

“அந்தப் பாட்டிய சடுவாட்டுக்கு கொண்டு போயிட்டாங்களாம்மா”

“மொதல்ல குளிச்சிட்டு சாப்பு டுப்பா”

“இருக்கட்டும்மா சொல்லு”

“மொதல்ல களப்பாரு கண்ணு. பெறவு சுவகாசமா பேசிக்கலாம்”

வாசப்படியில் அரவும் கேக்க, “யாரது?” பெலமாய் அம்மா குரல் கொடுத்தது.

“நான் தாம்மா” விஜயன் குரல் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தான்.

“என் னெண்ணே எம்பளாய் மெண்ட் பொயிட்டு வந்துட்டங்களா?”

“ம். ம். அது கெடக்கட்டும் நம்ம பாட்டிய அதான் வடக்கித் தெரு பரட்டையன் ஆயாவ எடுத்திட்டாங்களா?”

“இல்லைன்னே அது வந்து...”

“விசயா, புள்ளகளையா வந்திருக்கு. அப்பழும் பேசிக்கலாம்”

“நீ கொஞ்சம் பேசாம் இரும்மா. நீ சொல்லு தம்பி”

“அது வந்துண்ணே, வழக்கமா வடக்காலத்தெரு ஆனங்க வூடு வள்ள சாவு விழுந்தாலே அப்படியே மேற் கோமா ஓளிகடை வழியா சுத்திக்கிட்டுத்தான் சுடுவாட்டுக்குப் போவாங்க இந்த மொற பெசல் காத்து மழையால ரோடு அரிச்சிப் பள்ளமாக் கெடக்குண்ணு ‘பாடைய’ தூக்கிகிட்டு அந்தவழியா போவழுடியா துண்ணுட்டு சொல்லிக்காம கொள்ளிக்காம நம்ப தெரு வழியே தூக்கி கிட்டு வந்திருக்காங்க. அதாம் நம்ப வெள்ளையன், செல்லையன், முறுவன் எல்லோருமா சேந்து தடுத்திட்டாங்க...”

“என்? ஏண்டா தடுத்தானுவ? இவனுவ ஊட்டு மேலாயா தூக்கி கிட்டு போனானுவ. அவனுவ மட்டும் மனுச ஜென்மயில்ல. என்னாடா காட்டுமிராண்டித் தனமாஇருக்கு?”

“அண்ணே!அண்ணே! மெதுவா மெதுவா பேசன்னே. ஊரே ரெண்டுபட்டுக் கெடக்கு நீ வேர.

வழக்கமா நம்ப தாத்தா தல மொறையில இருந்து வடக் காலத் தெரு ஆனவ எல்லாம் ஓளிக டைய சுத்திகிட்டு போயிதா ண்ணே பழக்கம். அதான் முறை யுக்கட... இப்ப பாடைய தாக்கி கிட்டு நம்ப தெருவால வர்றது என்ன நாயம். நீயே சொல்லு. அதான் நம்ப முக்கண்ணன் பாத் தாரு. 'சக்கிலிப் பயலுவ பாடையைத் தாக்கிகிட்டு ஒரு அடி எடு த்து வச்சீங்க போவ, எவனுக்கும் காலிருக்காது. கொடல உருவிபு வேண உருவி'. அருவாயும் சுருக்கியுமா நம்பாளுங்க எல்லாம் கூடிட்டாங்க. அவனுங்களும் ஓண் னுல்ல ரெண்டு பார்ப்போம்னுட்டு பாடைய பொனத் தோட அங் கேயே போட்டுட்டு உடையார் பாளையம் தேசனுக்கு போயிருக்கானுவ, கேச கொடுக்க"

"எலேய! இது என்னடா கொடு மையா இருக்கு. நாம என்ன ஜமின் காலத்துலயா வாழுறோம். அவங்களும் தாழ்த்தப்பட்டவங்க, நாழும் தாழ்த்தப் பட்டவங்க. இதுல என்னடா நீ ஒசத்தி நா ஒசத்தி. பறையன் என்ன, பள்ளன் என்ன, சக்கிலி என்ன. எவனா இருந்தா என்னடா, நாம எல்லாம் ஏழைங்கதாண்டா. இதுல மேல என்ன, கீழ் என்ன. எல்லாம் ஒரே சாதி தாண்டா. உழைச்சி வாழுற கூலிங்க தாண்டா."

"இருங்கண்ணே நீங்க சொல்ரது சரிதான். நிங்க சொல் லுறபடு நாம எல்லாம் ஓண்ணுதான். இப்ப நம்ப தெருவேலேயே எழவ விழு துண்ணு வச்சிப்போம். நாம படையாச்சவ தெருவழியா தாக்கிகிட்டு போவ முடியுமான்னே? நீயே சொல்லு. அப்புடி நம்பளால தாக்கிகிட்டு போவ முடிஞ்சி, அவனு வளும் உட்டாணுவன்ன சரி, அப்ப நாழும் இவனுவள உடு வோம்."

"எலேய் சரிடா. நம்பளாலயும் முடியும். எப்ப? நாம எல்லாம் ஒத்துமையா இருந்தா. இப்ப நீயே தான் சொல்லுறியே, அவங்க கீழ் சாதிக்காரங்கண்ணு. படாச்சவ, இன்னும் ரெட்டியோ நாயுடுவோ சொல்லுறதுக்கு யாரடா கேக்க

னும். நாம எல்லாம் ரத்தமும் சுதையுமள்ள மனுசங்க. அத நெனங்க. எழுதப் படிக்கத் தெரி ஞ்ச நீயே இப்புடி பேசரண்ணா, மத்தவன் ஏண்டா பேசமாட்டான். மனுசுத்தன்மையே இல்லாம மிருகங்களாட்டம் ஏண்டா இப்புடி சாதி வெறி புடுச்சி அலையுறிங்க. இல்லாட்டி தாயு புள்ளையா பழகுன ஒருநல்லமனுசிய இப்புடியா தெரு வல போட்டு நாற அடிப்பீங்க. சரி சரி இப்ப ஆனுங்களு எல்லாம் எங்க?"

"ஆனுங்கள சேர்க்க தெரு வக்கு போயிருக்காங்கண்ணே"

"எதுக்கு எந்த ஆனுங்கள பாக்க?"

"வடக்கித் தெரு ஆனுகள ஏண்டா உட்டங்க. அப்பவே எவனையாவது ஒருந்தன வெட்டி புட்டு வரவேண்டியதுதாண்டான்னு நம்ப கோவிந்தசாமி நாயுடுவும் ஒங்க தாத்தா காலத்து ஆண்ட மனுசாமி படையாச்சியும் தான் சொன்னாங்க. ஏதாச்சம் பெர்ச்ச னண்ணா சொல்லி அனுப்புங்கடா ஆனவள அனுப்புறேன் சொல்லி விட்டுப் போனாங்க. அதான்னே போயிருக்கானுவ"

"ஒடி கெட்டுச்சுடா விஷக்கா ரப் பயலுவ. எவனும் எவனோடும் சேர்ந்திருக்க புடிக்காத பயலுவோ. இப்ப நீ ஒண்ணு செய். ஒடனே போய் நம்ப நாகராச மாமாவ கூட்டிகிட்டுவா. அவருக்குதான் போலீச, ஊரு ஆண்டைவோ கிட்ட பழக்கமிருக்கு, பேசி சமாதானமா செஞ்சி வெப்பாரு. இங்கே குத்துக்கொல உழு ரதுக்குள்ள தடுத்து நிறுத்தி யாகணும். ஒடு! ஒடு! யென்கைக்கில எடுத்துகிட்டு போ. இங்க நாம் பாத்துக்கிறேன்."

மனச பட்டபடக்க, வேதனை யோடு பயமும் கலந்து, முளை வலியெடுக்க ஆரம்பித்தது. மார டித்துக்கொண்டே அழும் அம்மாவைப்பார்க்கும்போதுபாவமாய் இருந்தாலும் வெள்ளம் வந்து எல்லோரையும் அடிச்சிகிட்டுப் போற துக்குள்ள தடுக்கணும் அன போடனும். சட்டையப் போட்டுக் கொண்டு கெளம்பிய என்னை

அழுகையோடு அம்மா தடுக்க "வெளிய பொயிட்டு ஒடனே வந்துடுறேம்மா" பட வாசலைத் திறந்து வீதி வந்தேன.

இது எவன் வெச்ச தீக்குச்சி. ஊரே பத்திக்கும் போலிருக்கே. தெரு முக்கிலிருந்த போலீச் ஜீப் பின் உறுமலையும் மீறி விஜயனின் குரல் பலமாய்க் கேட்டது.

வேகமாய் ஓடி முக்கம் திரும் பினேன். வெளிச்சுத்தை உமிழ்ந்து கொண்டு உறுமிக் கொண்டே நின் றது போலீஸ் ஜீப். வெளிச்சுத்தைல் அனாதையா கீடக்கும் பாட்சியின் கட்டப்பட்ட முகமும் பாடையும் தெளிவாய்த் தெரிந்தது.

ஜீப்பிலிருந்து சப்புன்ஸ் பெக்டர் போலீசுக்காரர்கள் சுகிதமாய், நாயுடுவும் படையாச்சியும் கம்பீரத்தோடு இறங்கினார்கள். பெரிய உறுமலோடு பேசிக் கொண்டி ருந்தார் தலைமைத் தொப்பிக்காரர். அப்பொழுது தான் நெற்றியில் அடிப்பட்டு ரத்தம் வழிய ஓடி வந்தான் விஜயன்.

நிலமை மோசமாகிக் கொண்டிருந்தது. விஜயனை அழைத்து ரத்தத்தைத் துடைச்சிவிட்டு, பட படக்கும் நெஞ்சோடு அவனைக் கொஞ்சம் அமைதியாய் இருக்கும் படி கேட்டுக் கொண்டும் எழும் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டே நிலமையை விளக்கிச் சொல்ல நான் ஆயத்தமாவதற்கும், நாயுடுகை நீட்டும் ஆட்களுக்கு லத்தி சுழன்று சுழன்று பதம் பார்க்கவும், எல்லோரும் சிதறி ஒடவும் சரியாய் இருந்தது.

சுச்சவிலும் களேபரத்திலும் என்குரல் அமிழ்ந்து போக நாயுடுவின் விரல் என்னை நோக்கிச் சுட்டிக்காட்ட - மின்னல் வேகத் தீல் என் தலையில் இடி இறங்க கண்ணில் மின்னட்டாம் பூச்சிகள் பறக்க என் தலையிலிருந்து ரத்தம் சொட்டும்போதுதான் நான் உணர்ந்தேன். வலியுணர்வ தற்குள்ள பின் மண்ணையில் மற்றொரு இடி. "அண்ணா உன்னைப் போயி பாவிவ அடிக்குறா னுவளே" விஜயனின் அறவுறும் பாடையும் பாட்சியின் முகமும் மட்டுமே கடைசீயாய் முளையில் பதிந்தது. ●

புகலிட வாசகர்களுக்கு ஜெயந்தீஸன் நன்கு பரிசுசொன்னவர். இவரது குட்டிக் கதைகள் அங்கத்து சுவையோடு சமூகங்களின் வாழ்வை நாடிபிடித்துப் பார்ப்பன. கண்டா 'தாயகம்' பத் திரிகையில் தொடர்ச்சியாகக் குட்டிக்கதை களை எழுதிய ஜெயந்தீஸன் 'எக்ஸில்' இது மில் தொடர்ச்சியாகச் சில பக்கங்களில் எழுதுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஜெயந்தீஸனின்...

இடம்

CED ரியை நோக்கி நான் மிகவும் விரைவாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். இதற்கு அர்த்தம் மேரி என்னும் பெண்ணை நான் இப்போது சமூட்டிக் கொண்டிருக்கின்றேன் என்று எந்த அர்த்தமுமே இல்லை. ஆனால் உண்மையிலேயே மேரியின்மீது எனக்கு தீர்க்க காதல். மேரி என்னை றியெக்ற் பண்ணினாலும் நான் ரை பண்ணிக் கொண்டே இருப்பேன். மேரி என்னை அக்செப்ற் பண்ணாது விட்டால் எனது வாழ்வு மாயமாகிவிடும். மேரி என்னை அக்செப்ற் பண்ணினாலும் றியெக்ற் பண்ணினாலும் நான் அவளைச் சமூட்டிக் கொண்டேயிருப்பேன். மேரிக்கு நான் கடிதம் போடுவேன் பதில் வராது விட்டால்கூட நான் அவளுக்கு ஏழுதிக் கொண்டேயிருப்பேன். அவளைச் சமூட்டிக் கொண்டேயிருப்பேன். எனது வாசகர்களே! நாம் வாழ்வது சமூலம் உலகில் அல்லவா? ஆம், இது சமூலம் உலகம். சமூட்டும் உலகம்.

அடி இவனும் ஒரு மனிதனா? கலியாணம் கட்டி ஒரு வரிசம் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் மேரியைச் சமூட்டுகின்றேன் என்று பச்சையாக எழுதுகின்றானே. யார் கோபித்தாலும், இவைகளைக் கவனத்தில் எடுக்காமல் நான் மேரியைக் கட்டாயம் சமூட்டிக் கொண்டேயிருப்பேன்.

நான் மேரியை நோக்கி மிகவும் விரைவாக நடந்து கொண்டிருந்தபோது, தமிழ்ப்பண்டிதர் போல தோற்றம் கொண்ட ஒருவரைக் கண்டு நான் நைஸாக நழுவ... அவர் என்னைப் பிடித்தே விட்டார்.

"தம்பி, நான் மேரியிட்டைப் போறன். இடம் தேடக் கஸ்டமாக் கிடக்கு ஒருக்காக் காட்டிவிடுவீரோ?" என்று கேட்டார்.

"பண்டிதர், நானும் மேரியிட்டைத்தான் போறன். வாங்கோ ஓண்டாப் போவம்" என்றபோதுதான் அவர் சிங்கம் போல கர்ச்சித்தார். நான் நடுங்கி விட்டேன்.

"டேய், உனக்கு அவளைத் தெரியுமோ?"

"ஓம் பண்டிதர். நான் மேரியைச் சமூட்டுறன்"

எனது பதிலைக் கேட்ட பண்டிதர் சண்டியரானார்.

"டேய். அவள் என்றை பேத்தி. அவளின்றை கலியாணம் பார்க்க நான் ரெண்டு லட்சம் கட்டி விசா எடுத்து இஞ்சை வந்தனான். கலியாணம் முடிசுச் பத்து நாள் கூட ஆகேல்லை. நீ அவளைச் சமூட்டுறியோ? அவளைச் சமூட்ட உண்ணிட்டை நாலெனவிற்றி இருக்கோ? இருந்தாலும் உண்ணாலை அவளைச் சமூட்ட முடிமோ?"

பண்டிதரதும் எனதும் தீக்கு ஒன்றால்ல என்று பரிபூரணமாக விளங்கியதால் ஓர் விளக்கத்தை உடனடியாகவே அவர் முன் இப்படி வைத்தேன்.

"பண்டிதர், உங்கடை மேரியும், நான் சமூட்டும் மேரியும் ஒண்டில்லை. உங்கடை தலையிலை அடிச்சுச் சத்தியம் செய்யிறங், எனக்கு உங்கடை பேத்தி யைத் தெரியாது. தெரியாத ஒண்டை எப்படிச் சமூட்டி றது...? மேரி உங்கடை பேத்தி என்கிறது உண்மைதான். ஆனா, பிரான்சிலை நகரசபைகளுக்குப் (முனிசிப்பல்) பேர் மேரி. எனக்கு உப்ப வேலை இல்லை. என்றை மனிசிக்கும் வேலை இல்லை. மேரியிட்டை அதாவது நகரசபையிட்டை போய் எங்கடை நலினங்களை புறுங்வோடும் இல்லாட்டி சில நடிப்புக் கோடையும் காட்டினாலைட் பில்காசை மேரி கட்டும், இடைக்கிடை கொஞ்சம் காசு தரும்... சிலோன் மேரியளை பிரெஞ்சு மேரியளோடை ஒப்பிட முடியாது" என்று சொன்னவுடன், பண்டிதர் உடனடியாகவே "நானும் உண்ணோடை மேரிட்டை வாறன்" என்றார்.

"பண்டிதர், உங்கடை விசா என்ன?"

"நான் தமிழ் பேத்தியின்றை கலியாணத்திற்கு வந்தனான். ரூறிஸ்ட் விசா..."

"பண்டிதர் உங்கடை விசாவோடை போனா மேரி உங்களுக்குக் கதவைத் திறக்க மாட்டாள். நீங்கள் இங்கை அஸைலம் கேட்டியள் எண்டா மேரி ஈஸியாக் கதவைத் திறப்பாள்."

"தம்பி, உம்மையைப் பார்த்தா அறிவாளி போலப் படுகுது அஸைலம் கேட்காம மேரியிட்டைப் போக ஏதும் வழியின் இருக்கோ?"

"பண்டிதர், அஸைலம் கேட்கிறதிலை உங்க ஏன் க்கு என்ன பிரச்சனை?"

"தம்பி, எனக்குப் பிறந்தது எல்லாம் பெடியள் தான். எல்லோரும் அப்றோட்டிலை. நான் இங்கை அஸைலம் கேட்டா, அங்கையுள்ள மூண்டு கடையையும், காணி வளவுகளையும் பாக்கிறது ஆர்? யூறோப்புக்கு இது தான் முதலாவது விஜயம். நீர் மேரி குடுக்குது எண்டி ரீர். என் அது குடுக்கிறதை விட்டிட்டுப் போறது என்று தான் உம்மிட்டை ஜெயாக் கேட்டனான். எதுக்கும் மேரியின்றை (பேத்தி) புருஷனுக்கு நாலெனவிற்றி இருக்கு. அவனிட் டையும் ஒருக்கா ஜெயாக் கேட்டுப் பார்க்கிறன்..." என்று விட்டு "தம்பி, நீர் ஊரிலை எவ்டம்?" எனப் பண்டிதர் துவங்கினார்.

"யாதும் ஊரே, யாவரும் கேள்வி" என்றபடி நான் ஒடித் தப்பினேன்.

தெ 1928. விடிய விடிய பயணத்திற்குத் தயாரானோம். எனக்கு உடல் கொதித் துக் கொண்டிருந்தது. கிரெம்ஸினில் இருந்து சுற்றுமுன் கொண்டுவரப்பட்ட பொருட்களின் மத்தியிலும், நாங்கள் எடுத்துச் செல்வதற்காகக் கட்டிவைக்கப்பட்டிருந்த பொருட்களின் மத்தியிலும் காய்ச்சலாலும் கணைப்பாலும் கணத்த தலையுடன் சுத்திக்கொண்டிருந்தேன். தாறுமாறாய்க்கிடந்த தளபாடங்கள், பெட்டிகள், துணிகள், புத்தகங்கள் மத்தியில் கணக்கற்ற விருந்தினர்கள் - நண்பர்கள் எம்மை வழி அனுப்ப மொய்த்திருந்தனர். எனது உடல் நலமின்மையால் நாங்கள் வெளிக்கிடுவ தைத் தள்ளிப் போடும்படி எமது டாக்டரும் நண்பரு மான் F.A. காட்டியர் (GUETIERI)¹ அறிவுறுத்திக் கொண்டிருந்தார். எமது பிரயாணம் எப்படிப்பட்டது? இதைத் தள்ளிப் போடுவ தன் சாத்தியங்கள் எப்படிப்பட்டது? என்பதைப்பற்றி யெல்லாம் அவருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. எனது உடல் நலம் ரெயில் பிரயாணத்தின் போது ஒரளவு முன்னேறும் என நாம் நம்பினோம். ஏனெனில் வீட்டில் நாம் வெளிக்கிடுவதற்குமுன் 'இறுதி நாட்களில்' என உடல்நலம் விரைவில் முன்னேறுவதற்கான சாத்தியங்கள் இருக்கவில்லை. புதுப்புது மனிதர்கள் எல்லாம் வந்தார்கள். நிறையப்போரை அன்றுதான் முதன் முதலாகச் சந்தித்தேன். கைகளைக் குலுக்கிக் கொண்டும் அநுதாபம் தெரிவித்துக் கொண்டும் வாழ்த்துகள் தெரிவித்துக் கொண்டும் இருந்தார்கள்.

பூக்கள், புத்தகங்கள், இனிப்புகள், உட்பூபுகள் முதலானவற்றைக் கொண்டுவந்து கொண்டிருந்தவர்களால் மேலும் குழப்பம் கூடிக் கொண்டிருந்தது. இறுதிநாளின் அழுத்தங்களும் கிளர்வம் குழப்பங்களும் இறுதியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பொருட்கள் ரெயில் நிலையத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. எமது நண்பர்களும் அங்கு சென்றிருந்தார்கள். எமது குடும்பத்தில் அனைவரும் GPU ஏஜென்டுகளுக்காக சாப்பாட்டறையில் தயாராக காத்துக் கொண்டிருந்தோம். நேரத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தோம். ஒன்பது மணி ஒன்பதறை... யாரும் வர

வில்லை. பத்து மணியாகிவிட்டது. பத்துமணிக் குத்தான்றயில் புறப்படுவதாக இருந்தது. என்ன நடந்தது? ரத்துச் செய்யப்பட்டதா? டெலிபோன் மணி அடித்தது. வெளிவிடமுடியாத காரணத்தால் எமது பிரயாணம் ரத்துச் செய்யப்பட்டதாக GPU அதிகாரிகள் தெரிவித்தனர். எவ்வளவு காலத்துக்கு? LD² கேட்டார். இரண்டு நாட்களுக்கு-நாளை மறு நாளைக்குக் கிளம்பவேண்டியிருக்கும் என்று விடை வந்தது.

அரைமணித்தியாலத்தின் பின்பு ஸ்டேசனில் இருந்து நண்பர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். பாரிய ஆர்ப்பாட்டம் ஒன்று ஸ்ரேசனில் நடந்தது தெரியவந்தது. "வாழ்க் ரொட்ஸ்கி" என்று உரத்துக் கோசமிட்டுக் கொண்டு காத்திருந்த மக்கள் கண்ணில் ரொட்ஸ்கி எங்குமே படவில்லை. எங்கே அவர்? எமக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த ரெயில் பெட்டியைச்சுற்றி ஏராளமானசனம் நெருக்கியடித்தது. இளம் நண்பர்கள் LDயின் பெரிய கட்டுவுட்டு ஒன்றை அப்பெட்டிமேல் நிறுத்தினர். பெருத்த ஆரவாரத்துடன் இச்செய்கை ஏற்கப்பட்டது. ரெயில் புறப்பட்டது. சுற்று மெதுவாக முன்னேறி பின் திடீரென நின்றது. ஆரவாரித்தவர்கள் எல்லாம் என்ஜினுக்கு முன் குழுமினின்றார்கள். ரெயிலை நிறுத்தியாட பெட்டியில் பெரிதாக அடித்து எங்கே ரொட்ஸ்கி என்றவர்கள் ஆரவாரித்தனர். GPU ஏஜென்டுகள் LD தங்களைச் சந்திக்கவிடாமல் இருக்கியமாகப் பெட்டிக்குள் கொண்டுசென்றுவிட்டார்கள் என்ற வதந்தி அவர்களுக்குள் பரவியது. ஸ்ரேசனில் ஏற்பட்டிருந்த கிளர்ச்சி விபரிக்க முடியாதது. பொலிகடனும் GPU ஏஜென்டுகளுடனும் ஏற்பட்ட கைகலப்பில் இருதரப்பினருக்கும் காயங்கள் ஏற்பட்டது. பலர்கைது செய்யப்பட்டனர். ஏறத்தாழ ஒன்றை மணிநேரம் ரயில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்குப்பின் சிறிது நேரத்தில் எமது பொருட்கள் ஸ்ரேசனில் இருந்து திரும்பி வந்தது. அதன் பிறகும் நீண்டநேரத்திற்கு நாங்கள் இருக்கின்றோமா என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகவும் ஸ்ரேசனில் நடந்ததை விமர்சியப்பதற்காகவும் நண்பர்களின் டெலிபோன்கள் வந்து கொண்டேயிருந்தது. நாங்கள் நித்தி

The Exile

மொழிபெயர்ப்பு:

கோஸி

மேசாபுகேஷன்

2வது மனைவியுடன் (1938)

ரைக்குச் செல்லும் பொழுது அரை ஜாமம் கழித்து நீண்ட நேரமாகிவிட்டிருந்தது.

கடந்த சில நாட்களாக தொடர்ந்த சஞ்சலத் திற்குப்பின் நாங்கள் அடுத்தநாள் 11மணி வரையும் நித்திரை கொண்டோம். ஒரு டெலிபோனும் வர வில்லை. எங்கும் அமைதியாகவிருந்தது. எமது முத்த மகனின் மனைவி வேலைக்குச் சென்றாள். இன்னும் இரண்டு நாள் எங்களிற்கு முன்னால் இருந்தது. நாம் காலை உணவை உண்டுகொண்டிருந்த தருணத்தில் பெல் அடித்தது. அது பையெலோ பொரொடோவின் (BYELOBORODOV) மனைவி. தொடர்ந்து மேவ் (JAFF)’ன் மனைவி வந்தார். மீண்டும் பெல் அடித்தது. நாம் இருந்த கட்டிடம் முழுவதும் சாதாரண உடையிலும் சீருடையிலும் இருந்த GUP ஏஜன்டுகளால் திடீரென நிரம்பி வழிந்தது. உடனடியாகக் கைது செய்து அல்மா-அடா (ALMA-ATA) வுக்கு எம்மை அனுப்பிவெப்பதற்கான ஆணை ஒன்றை அவர்கள் மடியிடம் கையளித்தார்கள். அவர்கள் வாக்களித்தி ருந்த இரண்டு நாட்களுக்கும் நடந்தது என்ன? மீண்டும் ஏமாற்றப்பட்டோம். எம்மை வழியனுப்புவதன் போது ஏற்படக்கூடிய ஆர்ப்பாட்டங்களை தவிர்ப்ப தற்கான அவசரம் தெரிந்தது. டெலிபோன் தொடர்ந்து அடித்தபடி இருந்தது. எம்மை டெலிபோன் எடுக்கவிடாமல் நாகரீகமாகச் சிரித்து மறுத்தபடி அதன் அருகிலேயே ஒரு ஏஜன்டு நின்றிருந்தான். எம் வீடு ஆக்கிரமிக்கப்படுவதையும் நாங்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்படுவதையும் தற்செயலாகத்தான் பைலோபோரோடாவிற்கு அறிவிக்க முடிந்தது. இந்த வழியனுப்புதலின் பின்னிருந்த அரசியல் ஆலோசகர் ‘புக்காரின்’ என்பதை நாம் பின்னால் தெரிந்து கொண்டோம்.

எல்லா ஏஜன்டுகளும் உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். LD தன் சம்மதத்துடன் வெளியேற மறுத்துவிட்டார். நிலவரத்தைத் தெளி வாக்கிக்கொள்ள அவர் இச் சந்தர்ப்பத்தைச் சரியான முறையில் பாவித்துக்கொண்டார். அவரையும் மற்றும் பல முக்கிய இடது எதிர் பணியினரையும் தாமாகவே புலம்பெயர்ந்ததாகக் காட்ட அரசியற் பிரிவு திட்டமிட்டிருந்தது. இதன் அடிப்படையிலேயே தொழிலாளர்களுக்கு இந்த புலம்பெயர்வு விளங்கப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. தொழிலாளர்களிடம் இருந்து உண்மை மறைத்து ஓழிக்கப்படாமல் காக்க வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது. அதனால் எதிராளிகளைத் தமது வன்முறையைபலவந்தத்தை பாவிக் கவிட LD எடுத்த முடிவின் பின் நாம் எமது விருந்தாளி கஞ்சன் எம்மை ஒரு அறைக்குள் பூட்டிக்கொண்டோம். கதவுபூட்டப்பட்ட நிலையிலேயே நாம் அதன் பின்னாலிருந்த ஏஜன்டுகளுடன் கடைத்துக்கொண்டோம். அவர்களுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மேலதிகாரியிடன் தொடர்பு கொண்டார்கள். அதன்பின் தாங்கள் ஆணையை நிறைவேற்ற வேண்டியிருப்பதனால் கதவை உடைக்கப் போவதாக அறிவித்தார்கள். இதற்கிடையில் அரசியல்

இடது எதிர்பணிக்கான எதிர்கால செயற்பாடுகள் பற்றிய முக்கிய செய்திகளை உரியவர்களுக்கு LD வழங்கிக்கொண்டிருந்தார். பலத்த அடியுடன் கண்ணாடிகள் சிதறின. சீருடை அணிந்த கையொன்று உள்ளே நுழைந்தது. ‘என்னைச் சுடுங்கள். தோழர் ரொட்ஸ்கி என்னைச் சுடுங்கள்.’- கில்கின் (KISHKIN)- மடியுடன் பல தடவைகள் எல்லைகளுக்குப் பயணித்த பழைய அதிகாரி-கிளர்வுடன் மீண்டும் மீண்டும் கத்திக் கொண்டிருந்தார். “உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேச வேண்டாம். உன்னை யாரும் சடப் போவதில்லை. நீ உன் கடமையைச் செய்” LD அமைதிப்படுத்தினார். கதவைத் திறந்துவிட்ட ஏஜன்டுகள் குழப்பத்துடன் உள்ளே நுழைந்தார்கள். மடியின் சப்பாத்துக்களையும் அவரின் பூ கோட்டையும் கண்டு பிடித்து சிலிப்பர்களுடன் இருந்த மக்கு அணி வித்தார்கள். மட மீண்டும் தன்னிச்சையாக வெளி யேற மறுத்தார். அவரை அவர்கள் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு சென்றனர். நாங்கள் பின்னால் ஒடி னோம். நான் என் பனிச்சப்பாத்துக்களையும் பூ கோட்டையும் அவசரமாக அணிந்து கொண்டேன். எனக்குப் பின்னால் கதவு அடித்துச் சாத்தப்பட்டது. கதவின் மறுபக்கத்தில் ஓரே குழப்பமாக இருந்தது. எனது மகன்களை வெளியே விடும்படி மடஜூத் தூக்கிக்கொண்டிருந்த ஏஜன்டுகளைப் பார்த்துக் கத்தினேன். முத்த மகன் எம்முடன்புலம் பெயர்வதாக ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. கதவு சடாரெனத் திறக்கப்பட்டது. எனது மகன்கள் பாய்ந்து வெளியே வந்தனர். பின்னால் எமது இரு விருந்தினர்களும் வந்தனர். செர்யோசாவின் (SERY-OZHA) விளையாட்டு உடற்பயிற்சியால் உறுதியான தேகத்தின் உதவியால் அவர்கள் இந்த நெருக்கடிக்குள் கீழே இறங்கி வந்து சேர்ந்தார்கள். இறங்கும் பொழுது லியோவா (LYOVA) எல்லாக் கதவு அழைப்பு மணிக்களையும் அடித்து “அவர்கள் ரொட்ஸ்கியைத் தூக்கிக் கொள்கிறார்கள்” என்றுகத்திக்கொண்டே வந்தான். கதவுக்களிலும் படிகளிலும் பயந்து நின்றிருந்த முகங்களைக் கடந்து நாம் இறங்கினோம். இந்த வீடுகளில் முக்கியமான சோவியத் தொழிலாளர்கள் மட்டுமே தஸ்கியிருந்தனர். காருக்குள் நாம் வலுக்கட்டாயமாக ஏற்றப்பட்டோம். செர்யோசா தன் காலை உள்ளே எடுப்பதே கடினமாக இருந்தது. பைலோயோடாராயும் எங்களுடன் இருந்தார்.

உறையும் பணியில் மொஸ்கோத் தெருக்களைக் கடந்து சென்றுகொண்டிருந்தோம். செர்யோசா விடம் தொப்பி இருக்கவில்லை. அதை எடுக்கவே அவனுக்கு நேரம் இருக்கவில்லை. சப்பாத்துக்களுக்கு மேலணியும் றப்பர் காலணிகளோ, கையுறைகளோ யாரிடமும் இருக்கவில்லை. ஒரு சிறுபயணப்பையோ, கைப்பையோ எதுவுமே எம்மிடம் இருக்கவில்லை. எல்லோரும் வெறுங்கையுடன் பயணித் தோம். நாம் காசான் (KAZAN) ஸ்ரேசனுக்கு எடுத்துச் செல்லப்படாமல் வேறொரு திசையில் யார்சோலாவு

தான். எமது பெட்டிக்குள் ஓரே இருட்டாக இருந்தது. கதவுகளுக்குள்ளால் மெழுதிரியின் மங்கிய சிறு வெளிச்சம் வந்துகொண்டிருந்தது. நாங்கள் மேலும் கிழக்கு நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தோம்.

நாம் மொஸ்கோவை விட்டு விலகிச் செல்லச் செல்ல எமக்கான காவல் செயற்பாடுகள் கூடிக் கொண்டே வந்தது. சாமாரா(Samaras)வில் எமக்கு மாற்றுவதற்கு உள்ளாடைகள், சோப்புகள், பற் பொடி, பிரஸ்கள் என்பன வழங்கப்பட்டன. ரயில் நிலைய உணவுவிடுதியில் இருந்து எமக்கான உணவு தருவிக்கப்பட்டது. வழுமையாகத் தனது உணவைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கும் LD எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றி வழங்கப்பட்ட அனைத்தை யுமே உண்டபடி என்னையும் வியோவாவையும் உற் சாகம் ஊட்டியை இருந்தார். நான் அவரை வியப்பு டனும் கவலையுடனும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சாமாராவில் எமக்கு வழங்கப்பட்ட பொருட்களுக்கு தனிப்பட்ட பிரத்தியேகப் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன. எமக்கு வழங்கப்பட்ட துவாய் மென்சிவிஸ்கி⁴ என்றும் காலுறைகள் யோயோடா (Yoyoda - மென்சிவிஸ்கியின் உதவியாளன்) என்றும் பல பெயர்களில் வழங்கப்பட்டன. அப்பெயர்களுக்கும் வழங்கப்பட்ட பொருள்களுக்கும் இருந்து தொடர்பு கேலிக்குரிய தாக இருந்தது. ரெயிலின் ஓட்டம் பனி கொட்டுவதால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டது. இருப்பினும் ஒவ்வொரு நாளும் மேலும் மேலும் ஆழமாக சியாவுக் கள் நாம் நுழைந்து கொண்டிருந்தோம்.

மொஸ்கோவை விட்டு வெளிக்கிடும் முன் LD, தனது பழைய இரண்டு உதவியாளர்களையும் உடன் வர முடிய அனுமதி கோரியிருந்தது நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆகவே சௌர்முக்கும் போஸ்னான் ஸ்கியும் தாங்கள் தனிச்சையாக எமது ரெயிலில் வர முடிவெடுத்திருந்தனர். முதல்முறை நாயில்லாது வெளிக்கிட்ட ரெயிலில் நாமும் இருப்பதாக நம்பிக்கொண்டு அவர்கள் ரெயிலை விட்டு இறங்காதிருந்து விட்டார்கள். சிறிது நேரத்தின்பின்புதான் நாம் வண்டியில் இல்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்ட அவர்கள் அரியல் (Arys)ல் இறங்கி நாம் வரும் அடுத்த வண்டிக்காக காத்திருந்திருக்கிறார்கள். அங்கு தான் நாம் அவர்களைச் சந்தித்தோம். வியோவா வுக்கு ஓரளவு சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டிருந்தமையால் அவன் மட்டுமே அவர்களைக் கண்டுகொண்டான். அது எம்மை மிகுந்த மகிழ்ச்சிக் குள்ளாக கியது.

அரியல்ஸ் எமது மகன் அவர்களைக் கண்டு கொண்டதன் பின் எமது நம்பிக்கைக்குரிய நண்பர் ஒருவர் வண்டியில் இருக்கிறார் என்ற தைரியத்தில் நாம் பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். அது எமக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியூட்டியது. 10வது நாள் எமது பொருட்கள் வந்து சேர்ந்தன. Semyonov-Tyanhansky பெற்றுக்கொள்ள நாம் விரைந்தோம். பின்பு இயற்கை, சனத்தொகை, அபிள் தோட்டம் என்பது பற்றியெல்லாம் கூட வாசித்தோம். சௌர்முக்ஸ் தனக்காகக்

கட்டி வைத்திருந்த எழுதும் பொருட்களை மிக்க ஆர்வத்துடன் LD திறந்தார். ஒரு காலைவேளையில் நாம் பிரன்ஸ்(பிஸ்பேக்) Frunze (Pishpek) வந்தடைந் தோம். அதுதான் கடைசி ரயில் நிலையம். அங்கு ஓரே காடாயிருந்தது. உறைபனியில் தெறித்து வந்த குரிய ஒளிக்கத்திர்கள் கண்களைக் கூசச் செய்தது. எங்களுக்குக் காலணி உறைகளும் ஆட்டுத் தோலாடையும் வழங்கப்பட்டது. முச்சவிட முடியாத அளவுக்கு என் உடுப்புகள் கண்த்த பொழுதும் தெரு வில் குளிர்ந்தது. உடைந்து சிதறும் பனிக்கட்டிகளின் மேலாக எம் வாகனம் மெதுவாக நகர்ந்தது. பனிக்காற்று முகத்திலைறந்தது. ஏற்ததாழ முப்பது கிலோ மீட்டர் வந்தபின் நின்றோம். சரியான இருந்து. பனிகளால் மூடப்பட்ட பாலைவனத்தில் நிற்பது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது. இரண்டு காலவாளி மார்கள் வந்து (அவர்கள் 12இலிருந்து 15பேர் வரை இருந்தனர்) நாங்கள் தூங்க இருக்கும் குவாட்டர்ஸ் அவ்வளவு சரியாக இல்லை என்று சற்றுத் தயக்கத்துடன் கூறினர். சிரமத்துடன் பஸ்சை விட்டிறங்கி மெயில் ஸ்ரேசனின் கட்டிடத்தின் கதவுடியில் குழுமி உள்ளே நுழைந்து மிக்க ஆறுதலுடன் எமது ஆட்டுத்தோல் கோட்டை கழற்றினோம். ஆனால் கணப்பு பூப்பு மிகவும் பழையதாகவும் குடாக்கப்படாததாக வும் இருந்தது. அறையின் சிறு ஜன்னல்கள் பனிக்குள் உறைந்திருந்தது. ஒரு மூலையில் கிடந்த குல்லியல்ஸ்ட்வபனியைவிட மோசமாகக் குளிர்ந்தபடி இருந்தது. அதன் உரிமையாளர் ஒரு கசாக் பென் நாம் அவருடன் உரையாடினோம். LD அவரது வாழ்க்கை பற்றியும் வேட்டடையாடுதல் பற்றியும் நிறையக் கேட்டார். எல்லாம் எம் ஆர்வத்தைத் தொண்டுவதாகவே இருந்தன. எம் பயணம் எங்கு போய் முடியப்போகிறது என்று எமக்குக் கெரிந்திருக்கவில்லை. காலவாளிகள் பக்கத்து வீட்டில் தங்கிக் கொண்டனர். வியோவா அங்கிருந்த வாங்கு ஒன்றில் படுத்துக் கொண்டான். LDயும் நானும் ஆட்டுத்தோல் துணிகளின்மேல் மேசையில் படுத்துக் கொண்டோம். இறுதியாகப் பதிந்த கூரையும், குளிரும் கொண்ட அவ்வறையில் நிசுப்தம் விழுந்தபோது நான் பெரிதாகச் சிரித்துக் கொண்டேன். “என்ன இருந்தாலும் கிரெம்ஸின் வீட்டடைப் போல் இல்லை” என்று சிரித்தேன். LDயும் வியோவாவும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள்.

அடுத்த நாள் மீண்டும் நாம் பயணித்தோம். இனி மேற்தான் கொடிய பயணம் எங்களுக்கு முன்னால் கிடந்தது. நாம் கேற்டே (Kady) மலைகளைத் தான் டிச் சென்றோம். கொடுங்குளிர். ஆடைகளின் கணம் தாங்கமுடியாததாக இருந்தது. ஒருவன் மேல் பெருத்த மதிற்சவர்கள் விழுந்து முடியமாதிரி அவை கணத்தன. தேநீருக்கான அடுத்த நிறுத்தத்தில் இருந்து நாம் ஓட்டுநெருடனும் (chauffeur) புதிய GPU ஏஜன்டுகளுடனும் (Alma-Ataவில் இருந்து எம்மைச் சந்திக்க வந்திருந்தனர்) பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். இதுவரை காலமும் தெரியாதிருந்த எம் பய

பட்டார்கள்:

ஆக டம்கு உதவியாளர்கள் மாரும் கிடைக்கலில்லை. பூட்சிக்கும் டம்கும் அவர்கள் மிகவும் விசுவாசமாக இருந்தமைக்காக அவர்கள் எல்லோரும் மோசமாக எதிரிகளால் பழிவாங்கப்பட்டார்கள். மிகவும் இனிமையான அமைதியான கிளாஸ்மன் (Glazman) 1924இலேயே தற்கொலை செய்துகொள்ள நேர்ந்தது. கூர்முக்கும் போஸ்நான்ஸ்கியும் தூரகி ழக்குக்கு கடத்தப்பட்டார்கள். பூட்டோவ்(Butov) பொய்ச் சாட்சிகள் அடிப்படையில் கைதுசெய்யப்பட்டார். அதற்கு எதிராக அவர் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் செய்து சிறை ஆஸ்பத்திரியில் அவரது இறப்புக்கு இட்டுச் சென்றது. ஆக டமின் உதவியாளர்கள் மிக்க வெறுப்புடன் கொடிய எதிரிகளாக கணிக்கப்பட்டு ஒரங்கட்டப்பட்டார்கள். தற்போது மத்தூரத்து அல்மா-அடாவில் பலமின்றி முடங்கிப்போ எதாக எதிரிகள் நினைத்துக் கொண்டார்கள். ●

1. Alma-Ata: Tyan-Shan கனுக்குப் பின்னால் சீன எல்லையில் இருக்கும் நிலநடுக்கங்களும் கொடுங்குளிரும் வெள்ளப் பெருக்கும் நிறைந்த நகரம். ரெயில் நிலையம் 250km தூரத்திலும் மொச்கோ 4000km தூரத்திலுமிருந்த கிராமத்தில் இவர்கள் தங்கவேண்டியேற்பட்டது.
2. லேவ்டாவிடோவிச் ப்ரோன்ஸ்ரைன் (Lev Davidovich Bronstein) என்பது ரொட்ஸ்கியின் முழுப் பெயர். தந்தையின் பெயர் டாவிட் வியோஷ்ட் யேவிச் ப்ரோன்ஸ்ரைன் (Davyd Leont'evitch Bronstein). Lyova (இவரது சிறுவயது செல்லப் பெயர்) என்பதன் சூருங்கிய வடிவம் Lev. ஆங்கிலத்திலும் பிரெஞ்சிலும் Lev என்பதன் அர்த்தம் Lion (சிங்கம்). டொக்ஸில் Leo. இவரது மனைவியார் தொடர்ந்து இவரை LD என்றே குறிப் பிடிக்கின்றார். இவர் தனது முதலாவது புலப்பெயர்வை Trotsky என்று பெயரிட்ட பொய்க் கடவுப் பத்திரிகை செய்தார். பின்பு தொடர்ந்து Leon Trotsky அப் பெயரையே பாவித்துக் கொண்டார் ட்ரொட்ஸ்கி.
3. GPU which is the abbreviation of (Gosudarstvennoye Politicheskoye Upravleniye) ie State Political Board is the soviet organization of second police.

The Exile by N.I. SEDOVA - TROTSKAYA (My Life - An attempt to an autobiography - Penguin Books - LEON TROTsky)

தங்களது exile வாழ்க்கையைப்பற்றி லியோன் ட்ரொட் ஸ்கியின் இரண்டாவது வாழ்க்கைத் துணைவி ஏழூதிய இப்பகுதி ட்ரொட் ஸ்கியால் அவரது எனது வாழ்க்கை புத்தகத்தில் The Exile என்ற பிரிவின் கீழ் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

மொழிபெயர்ப்பாளர் குறிப்பு:

புலம் பெயர் வாழ்வு பற்றிய உலகளாவிய பார்வைகள் அனைத்தையும் உள்வாங்கக்கூடிய புரிந்து கொள்ளக்கூடிய புலம் பெயர்வாழ்வு நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால் இக்கட்டுரையின் இன்றைய தேவை அவ்வளவு பிரச்சனைக்குரியதல்ல.

ஒரு ஆதிகக் அதிகார வடிவம் தங்களில் எவ்வளவு செல்வாக்குச் செலுத்தும் என்று தெரியாது தங்களை ஒரு பொருளாதார அகதிகளாக மட்டும் என்னி சங்கோஜப்பட்டுக் கொள்வதற்குக் கூட ஆதிகக் அரசுவடிவம் ஒரு முக்கிய தலைவரையே எப்படி வலுக்கட்டாயமாக புலம் பெயர் வாழ்வுக்குள் தள்ளியுத என்பது உதவியாயிருக்கும்!

ட்ரொட்ஸ்கிஸ்டுகள் இன்றைக்கும் வர்க்க விடுதலைக்காக போராட்கி கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த இதைப்பற்றி இன்றும் கதைப்பதில் ஒரு புதினமும் இல்லை.

வரலாற்றுக் குறிப்புகளாயினும் அல்லது வரலாற்றின் எந்த ஒரு அங்கமாயினும் எழுந்தமானமாக அல்லது தேவையானாடி தங்களின் வரலாற்றுத் தேவையை இழந்துவிடுகிறதா?

இக்காலகட்டங்களில் இதை நினைவு கூருவோம் அல்லது ஒன்றை நினைவுக்கும்போது அதன் அடிப்படைத் தேவையை நினைவுக்கர வேண்டும் என்ற கட்டாயத்துக்குப் பின்னால் இருக்கும் அதிகார வடிவம் ? = ?

கொந்துகல்

பள்ளக்கும் கட்டிடக்கண்ணாடு
வழிப்பவனின் முகமோ
இன்றுவரை
தூக்கள் பழந்தபடி

காகங்கள் தான் கொந்துகின்றதே

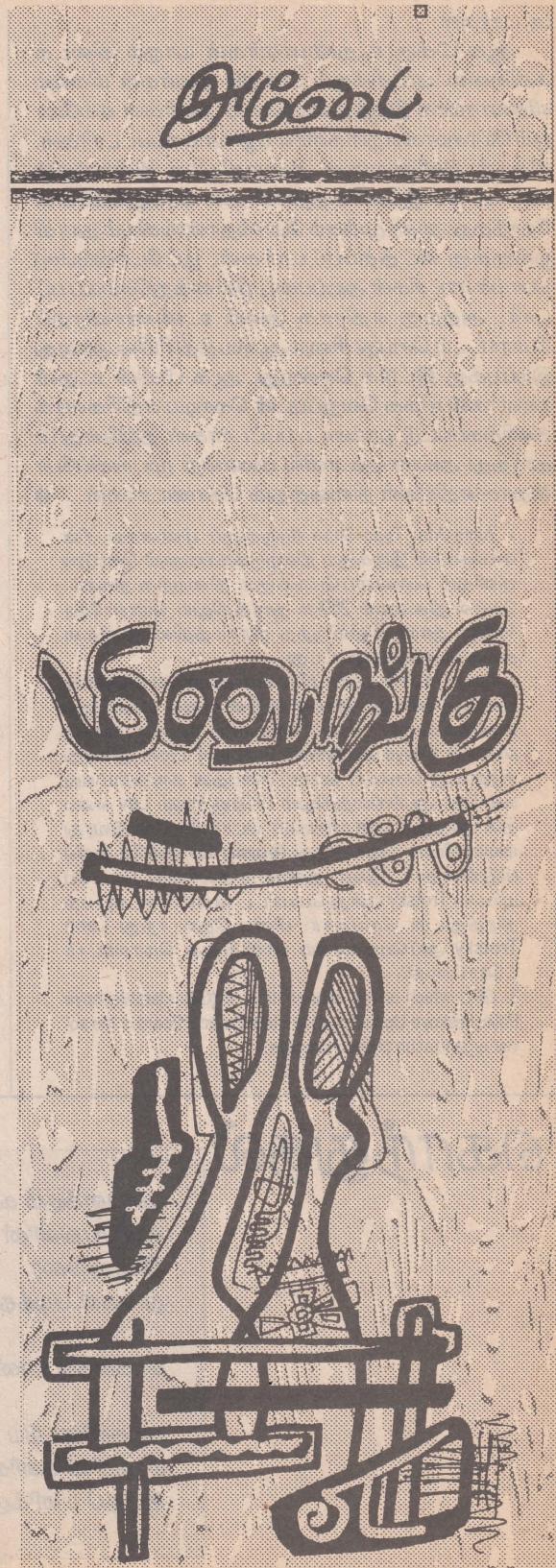
கற்களைடையே வளர்ந்த
மரத்தின் கனிகளை
இந்தப் பணிக்குள்.

மணிவண்ணன்

Dதீர்தின் ரெட்ரோ பூங்காவில் பெருச் சாளி உயரமுள்ள அணில்கள் ஓடின. சாம்பல் நிறத்தில், ராமர் தொட்டுத் தடவியதால் மூன்று கோடுக்களை முதுகில் பூசிக்கொண்டுள்ளது என்று கருதப்படும் சிறு சண்டெலி அணில்கள் இல்லை. கடும் பழுப்பு நிறத்தில் முதுகில் கோடில்லா, தடித்த புசுபுசுவென்ற வாலுள்ள அணில்கள். சிறிதும் பயப்படாமல், எதிரே வால் தூக்கி நின்று வெறிக்கும் அணில்கள். அணில்கள் வழி விட்டபின் சுற்றுத் தூரம் நடந்து போனால் மூலையில் ரோஜாத் தோட்டம் என்று வழிகாட்டினார்கள்.

அது ரோஜாப் பூக்கும் காலம் இல்லை. அதற்கு இன்னும் ஒரு மாதம் இருந்தது. ரோஜாவுக்காகக் காத்திருந்த தோட்டத்தின் பக்கம் நடக்க முற்பட்ட போது ஒரு சொட்டு மழைநீர் கண்ணத்தில் பட்டுத் தெறித்தது. உடம்பு சிலிர்த்தது. எதிரே ஒரு கொட்டையை ஆராய்ந்தவாறிருந்த அணிலும் திடுக்கிட்டுத் துள்ளியது. அணிலைப் பார்த்துச் சிரித்தபோது சிறு சிறு ஊசிகளாய் மழை இறங்கியது. வருடும் மழை. ஓவ்வொரு அடிக்கும் ஒரு மழைச்சரம் தலை யிலும், காதிலும், கண்ணிலும், கையிலும் தொட்டுப் போயிற்று. கீழே கிடந்த கொட்டைகளை நோட்ட மிட்டுத் துள்ளியபடி அணிலும் இவள் வழியில்.

எந்த இடத்துக்குப் போனாலும் அந்த இடத்துக்கு உகந்த காலம் என்று நினைக்கப்படும் காலத் திற்கு முன்பு போய்விடுகிறான். அல்லது காலத் திருந்து சில சமயம், பூக்க நினைக்கும் மரம், செடிகளையும், சிலசமயம், பூத்து ஒய்ந்தவற்றையும், சிலசமயம், பேய் மழை அல்லது காற்றில் வீழ்ந்தவற்றையும் காண நேரிடுகிறது. “சரியான காலத்தில் வந்திருந்தால் பனியில் விளையாடி இருக்கலாம். பனி பொஞ்சை செய்திருக்கலாம்.” என்றோ, “இந்தப் பூவைப் பார்த்திருக்கலாம்; இந்த மரத்தின் இலைகள் வண்ணம் தோய்ந்து இருப்பதைப் பார்க்கலாம்.” என்றோ அபிப்பிராயங்கள் வந்த வண்ணம் இருக்கும். இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே சிலசமயம் தூரல் போட ஆரம்பிக்கும். “அட, இது என்ன அகால மழை!” என்று வியந்து போவார்கள். அகால மழை இவஞ்சுக்குப் புதிதல்ல. தான் சேன் தீபக் ராகம் பாடியதும் நெருப்பு உண்டான கதை, தசஷிதர் ‘வர்ஷை’ என்றும் மழை கொட்டிய கதை, ரிஷ்ய சிருங்கர் கதை, குறள் பெண் பெய் என்றும் பெய்யும் மழைக் கதை இவற்றைக் கேட்டவாறு வளர்ந்தவர். ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில் திருப்பம் ஏற்படும்போது இயற்கைக்கு வெறிபிடித்து மழை கொட்டும் சினிமா பிம்பங்களின் சுமை வேறு. வெள்ளப் பெருக்கும் பஞ்சமும் தொடர்ந்து இருக்கும் நாட்டுக்காரியான அவளுக்கு அகாலமான, அசாதாரணமான எதையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. அவளுக்குத் தேவைப் பட்டதெல்லாம் சிறு அற்புதங்களே. குழாயைத் திறந்தவுடன் தண்ணீர் கொட்டும் அற்புதம். மின்சாரப் பித்தானைத் தட்டியதும் விளக்கு எரியும் அற்புதம். பேருந்து நிலையத்திற்குச் சென்றதும் பேருந்து வரும் அற்

புதம். மின்சாரவண்டி நேரத்தில் வரும் அற்புதம். உட்கார இடம் கிடைக்கும் அற்புதம். ஒரு ரூபாய் நாணயத்தைப் போட்டதும் தொலைபேசி இயங்கும் அற்புதம். அரிசியில் கல் இல்லா அற்புதம். பாலில் தண்ணீர் கலக்காத அற்புதம்.

இன்னும் பூக்காத ரோஜாத் தோட்டமும், எதிர்பாராத மழையும் அவள் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகவேப்பட்டது. தொடர்ந்து மழைச் சரங்கள். பக்கத்தில் அணில் துள்ளல் துள்ளித் துள்ளி எட்டப் போய் நின்று கொண்டு, இவனுக்கு வழி காட்டுவதற்குக் காத்திருப்பதுபோல் நிற்கும். இடையில் அவசரகதியில் மரம் ஏறல், இறங்கல். இவள் அருகில் போனதும் வாலை உயர்த்தி ஒரு துள்ளல்.

விசாலமான பூங்கா. குழந்தை களுடன் பெற்றோர்; சைக்கிள் ஓட்டியபடி விரையும் சிறுமி, சிறுவர்கள்; ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கான சிறு விளையாட்டுகளிலும், நாடக கங்களிலும் பங்கேற்பவரின் ஆரவாரங்கள்; எதிர்பாரா மழையை ஏற்கும் கூச்சல்கள், இவை தூரத்தே கேட்டன. ஏற்ற இறக்கங்களுடன். ரோஜாத் தோட்டத்திற்குச் செல்லும்பாதையில் இவள் மற்றும் ஒரு உற்சாகவெறி கூடிய பெருத்த அணில். சற்றுத் தூரத்தே, ரோஜாத் தோட்டத்துக்கான, கொடுகள் படர்ந்த நுழைவு வளைவு.

மழைச் சரங்களை ஏற்றபடி வளைவின் அருகே வந்து பின்பு வளைவின் கீழ்நின்றபடி தோட்டத்தை நோட்டமிட்டாள். நெடுந் தூரம் வரை இன்னும் பூக்காத ரோஜாச் செடிகள், புதர்கள். ஒரு பூம் பதியன்கள். வளைவுகளின் மேல் ஏற்றப்பட்ட கொடுகள். ரோஜா வாசனையை எதிர்பார்த்து அலையும் மாருதம் பட்டதும் உஸ்ஸென்ற சிறு ஓலியிடன் அசையும் இலைகள்.

வளைவின் ஒதுக்கத்திலிருந்து விலகி உள்ளே நடக்க ஆரம் பித்ததும் மீண்டும் மழையின் தொடல். அணில் துளிப் போய் விட்டது எங்கோ. ரோஜா இலைக

எனத் தொட்டபடி நடையைத் தொடர்ந்தாள். ரோஜாத் தோட்டத்தின் சிறுபாதைகளில் நுழைந்து போனதும் அமர்வதற்கான சிமெண்டு பெஞ்ச்சுக்கண்ணில் பட்டது. அந்தப் பெஞ்ச்சில் அமர்ந்தாள். சுற்றிலும் சுவர் போல உயர்ந்தெழும்பிய ரோஜாப் புதர்கள். மழை கொட்டியபடி, முகமெல்லாம் துடைக்காத மழைநீர். தண்ணென்ற சரம் உடம்பில்.

வாலை உயர்த்தித் துள்ளிய படி திடீரென்று அணில் வந்தது. ஒரு துள்ளுத் துள்ளி பெஞ்ச்சின் முனையில் அமர்ந்தது. அதே அணிலா வேறு ஒன்றா? அதே நிறம். தடித்த வால். இவளிடம் ஏன் வந்தது? தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் என்ன? பருத்த வாலைத் தூக்கியபடி ஒரு அணில் அவள் அருகில். அவ்வளவுதான். அதற்கு மேல் எந்த ஆழத்துக்கும் போகவேண்டாம். வேரைக்கிளப்ப வேண்டாம். எல்லாம் கண்ணென்றே நிதர்சனம். பீன்ஸ் கொடுயைப்பற்றிக் கொண்டு ஏறிப் போன ஜாக் மாதிரி எல்லாவற்றையும் கொடியாக்கி ஏற்னால் முடிவில் ஒரு அரக்கன் இருக்கலாம். இது. இப்போது இந்த அணில். இவள் - இவ்வளவுதான் நிஜம். மழை நிஜம். தண்மை நிஜம்.

தற்செயலாகப் பார்வை சுற்றுத் தூரத்தே இன்னொரு பெஞ்ச்சில் அமர்ந்திருந்த இருவர் மேல் பட்டது. பக்கவாட்டில் அமர்ந்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி இருந்த ஒரு இளம் பெண்ணும், ஆனும். இருவர் கைகளும் இணைந்திருந்தன. அமர்ந்திருந்தார்கள் அசையாமல். பார்வைகளைப் பிணைத்தபடி. மழை அவர்களை நனைத்தது. தலைகளில் பட்டு முகங்களில் வழிந்தது. இருவரின் கூந்தலும் மழையில் நனைந்து முகங்களில் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவனுடையது கருத்த, கனத்த கூந்தல். அதன்மேல் மழைத் துளி முத்துக்கள். அவனுடையது தேன்னிற, பிடரி தோட்ட, இறகு போல் மென்கூந்தல். சிறு பூக்கள் போட்ட மெல்லிய உடை சரமாகிப் போய் அவள் தேகத்தில். முரட்

உத்துணியில் கால் சராயும், பள்ளி மூமங்கள் பூக்கள் பெய்த சட்டையும் சர இறுக்கமாய் அவன் உடலில். அவர்கள் ரோஜாத் தோட்டத்தில் இருந்தனர். இருக்கவில்லை.

மெல்ல, மிக மெல்ல. அவள் கை உயர்ந்து அவன் கன்னத்தைத் தொட்ட கூந்தலை ஒதுக்கி யது ஒருபுறம். அவள் கை பட்டதும் அவன் ஒரு கணம் மலைத் துத் துவண்டு பின் தன் முகத்தால் அவள் கையைத் தன் கழுத்தில் அழுத்தினான். தலையைச் சாய்த் தபடி அவளை நோக்கினான். அவள் புன்னகைத்தாள். பின் இன்னொரு கையை அவன் தோளில் வைத்தாள். அவசரமின்றி. பதட்டமின்றி, ஆத்திரியமின்றி அவர்கள் செயல்பட்டனர். வெகுகாலம் இதற்காகக் காத்திருந்தது போலவும், இன்னும் வெகுகாலம் அவர்கள் முன் இருப்பது போலவும் பொறுமை. மழையும், ரோஜாச் செடிகளின் இலைகளைத் தொட்ட காற்றும் அவர்களை இயக்கியதுபோல் மழைக்கும், காற்றுக்கும் சடுகொடுத்தபடி அசைந்தார்கள், ரோஜாப் புதர்கள் புடைக்கும்.

அவர்களை நோக்கக்கூடிய தூரத்தில் எதிரே அவனும், வியப்பில் விரிவதுபோல் பெரிய கண்களுடன் அணிலும்.

திக்குகள் எட்டும் சிதறி தக்கத் தீம்தரிகிட, தீம்தரிகிட, தீம்தரிகிட என்றொரு லயகதி மனதில் ஓடியது. ஒரு வேக மின்னலாய்.

மழை வலுக்கத் தொடங்கியது. அவள் எழுந்தாள். அணில் தரையில் விரைவாகத் துள்ளி ஓடி ஒரு மரத்தில் ஏறிக் கொண்டது. மழையைத் தன்னுடலில் ஏற்றுக் கொண்டபடி நடந்து போய் ரோஜாப் புதர்களின் முடிவில் நின்று அவள் திரும்பிப் பார்த்தபோது அவனும் அவனும் இறுகப் பிணைந்திருந்தனர். மழையைப் பொருட்படுத்தாமல் வந்த குரிய ஒளிக்கத்திரி ஒன்று அவர்கள் மேல்பட, அவர்கள் மேனிமேல் இருந்த மழைத் துளிகள் திடீரென்று ஒளிர்ந்தன. ●

தோவொரு மேலான அல்
லது வேறுபடுகின்ற சக்
தியை பெயர் கொண்டு
அழைக்கிறோம். இல்லாவிட்டால் பெயரைக் கொடுத்து விட்டு
பின்னர் அதைத் தேடுகிறோம். அதனை
உங்களுக்கு சாதமாகப் பயன்ப
டுத்தி நிலையான இன்பத்தைப்
பெற விளைகிறீர்கள். எல்லாம்
உங்களுக்காகவே படைக்கப்
பட்டது என்னும் உங்கள் கண்
ணோட்டம் தான் நீங்கள்
காணாத ஒன்றையும் உங்கள்

பக்கம் திருப்பநினைக்கிறது. கடவுள் வழிபாடு ஆரம்
பமாகிறது. நீங்கள் அறியாத ஒன்றுக்கு கட்டுப்படுகி
றீர்கள். இல்லாவிட்டால் பயப்படுகிறீர்கள். இது உங்கள் மனத்தின் அடிப்படை இயல்பு. தீவிரமான கற்ப
னைத்திறந்தான் இப்பயத்தையும் அதன்வழியே கட்டுப்படுத்தலையும் நிகழ்த்துகிறது. உங்களுக்குத் தெரியாத ஒன்று எப்படி இருக்குமோ என்ற கேள்விக்கு உங்கள் மனம் தன் கற்பனையான உருவங்க
தையும் வலுவையும் பதிலாக அளிக்கிறது. அசாதாரண ஒன்றுபோல் தோன்றுவதால் அதன் மீது பக்தி ஏற்படுகிறது. எல்லாவற்றிலும் நிலைத்த தன்மை யைப்பெற விரும்பும் உங்கள் மனமானது வேறு வழியில்லாமல் தானே ஏற்படுத்திக் கொண்ட கற்பனைத் தோற்றுத்தை துணையாகக் கொண்டு அதைப் பெற ஸாம் என்று நினைக்கிறது. என்னாங்கள் அதன்படியே செயற்பட உங்களைத் தூண்டுகிறது. வழிபாடு தொடர்கிறது.

தொடர்ந்து உங்கள் எல்லாச் செயற்பாடுகளோ டும் அதைத் தொடர்புடூத்துகிறீர்கள். விளைவுக் ஞக்கெல்லாம் அதுதான் காரணம் என்று நினைக்கிறீர்கள். அவைமகிழ்ச்சிகரமாகத் தோன்றும்போது இன்னும் அண்மிக்க விரும்புகிறீர்கள். துன்பமாக உணர்பட்டுப்போது என்றாவது கிடைக்கும் என்று நம்பி இன்பத்தை எதிர்பார்த்து காத்திருக்கிறீர்கள். ஆம், தொடர்ச்சியாக காத்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் மனமே ஒன்றை இறுக்கப் பற்றிப்பிடித்துக் கொண்டு அதற்கு சாதகமாக எல்லாவற்றையும் நம்ப வைக்கிறது. மனத்தின் செயற்பாடு என்ன என்பதை அறிந்தி ருப்பிர்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதற்காக என்ன வெல்லாமோ செய்கிறீர்கள். உடலை வருத்தத் துணி கிறீர்கள். சடங்குகள் என்று நீங்கள் அழைக்கும் உங்கள் பழைய ஏற்பாடுகளை மிகையாக நடைமுறைப் படுத்துகிறீர்கள். ஒரே சொல்லால் வழிபாடு என்ற மூக்கப்படுகிறது.

செயற்பாடு எவ்வளவு அறிவுபூர்வமானது என்று சிந்திப்பதில்லை. செயற்பாட்டை காத்தல்தான் அறி வூர்வமானது என்று என்னுகிறீர்கள். எல்லாமே மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கணமும் மாற்றம் நிகழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. ஆனால்

கடவுள் வியாபாரம்

ராஜி சுதர்சன்

உங்களைப் பொறுத்தவரையில் இச்சொல் கசப்பாயிருக்கிறது. ஏனென்றால் பழக்கப்பட்ட ஒன்றை விட்டுவிட நீங்கள் தயாராயில்லை. அது எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது என்றாலும் கூட. அதனோடு இவ்வளவு காலமும் பின்னிப் பினைந்து இருந்து விட்டார்கள். வேறுபடுத்திப் பார்க் கின்ற தன்மையையே இழந்து விட்டார்கள். உங்களிடமிருந்து அதைப்பிரிப்பது உயிரைப் பறிப் பதற்குச் சமனாகும் என்று உணருகிறீர்கள். வெளியே எட்டிப் பார்க்கவே தயங்குகிறீர்கள். அதனால் எதற்கும் நீங்கள் தயாராக இல்லை.

'கடவுள் வியாபாரம்', இங்குதான் வியாபாரம் ஆரம்பமாகிறது. உங்கள் பலவீனம் வெகு அழகாக மற்றவரால் பயன்படுத்தப்படுகிறது. உங்களை அவர்கையில் கொடுத்துவிட்டார்கள். இப்போது உங்களை இயக்குபவர் அவர்தான். இயக்கியவரும் அவர்தான். இனிமேல் இயக்கப்போறவரும் அவர்தான்.

நீங்கள் மாறாத வரையில், உண்மையில் நீங்கள் சம்பாதித்துக் கொடுக்கும் கருவிகள். பூசாரிதான் முதலாளி. பெற்ற இலாபத்தில் நீங்கள் தேடும் கடவுளுக்கு என்ன பங்கு என்று தெரியவில்லை. இல்லாவிட்டால் இவ்வியாபாரத்தில் கடவுள் இறந்துவிட்டபங்கு தாரர்போல் தோன்றுகிறது.

அவர் உங்களை அழைத்துச் செல்கிறார் என்று நம்பி உங்களை இயக்கும் அதிகாரத்தை கொடுத்து விட்டார்கள். குறைந்த விலையில் நிறைந்த இன்பம் பெறவிரும்பும் உங்கள் மனத்தை அறிந்த வியாபாரி, உண்மையில் உங்களை முற்று முழுதாக உங்களை விட அறிந்த வியாபாரி நிச்சயமாக பூசாரிதான். இன்னுமொன்றும் நிகழவும் சாத்தியமிருக்கிறது. இங்கு வியாபாரம் என்பது நிகழாமல் வெறுமனே வழங்கப் படுதல் எனும் செய்கையாகும். நீங்களோ பெற்றுக் கொள்பவர். வழங்கப்பட்டதற்கும் முட்டாள்தனத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தம் கருத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை. ஆராயப்படுவதில்லை. வழங்கியவர் பற்றிய நம் கற்பனைத் தோற்றும்தான் முன்னணியில் நிற்கிறது. இதனாலும் உங்களை வேறொருவரிடம் ஒப்படைக்கிறீர்கள். உங்கள் தானே இயங்கும் சக்தியை இழந்து விடுகிறீர்கள். யாரையோ பின்பற்ற எப்போது நீங்கள் முனைகிறீர்களோ அப்போதே நீங்கள் இறந்துவிடுகிறீர்கள்.

இருக்கிறதா? அல்லது இல்லையா? என்று நிச்சயமாகத் தெரியாத ஒன்றுக்கு காலமெல்லாம் காத்து ருப்பதைவிட இருக்கும் ஒன்றை அக்கணமே பற்றிக் கொள்ளல் புத்திசாலித்தனமானது.

ஒவ்வொரு கணத்தையும் மகிழ்ச்சியாகக் கொள்ளுகிறீர்கள். நீங்கள் தேடும் தெய்வத் தன்மையைக் கண்டுகொள்வீர்கள்.

செ வ்வாய்க் கிரகத்திலிருந்து அன்றதான் பூமி க்கு வந்திரங்கியது அந்தத் தமிழ்க் குடும்பம். கடலோரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த அந்த மாளிகையின் நான்காவது மாடியில் ஒரு பெரிய வீட்டைக் கீதாவும் ராகவனும் வாடகைக்கு எடுத்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகள் லகரியும் ரகவும் இம் முறை அவர்களுடன் பூமிக்கு வந்திருந்தது உறவினர்கள் மத்தியில் ரொம்பவும் விசேஷமாகப் பேசப்பட்டது.

அவர்கள் வந்திறங்கிய அன்று இரவே, அவர்களைப் பார்க்க, முப்பது இட்லியையும் வெண்டைக் காய் சாம்பாரையும் தயார் செய்து எடுத்துக்கொண்டு அம்புலிமாமா வந்துவிட்டார். பால்கனியில் அமர்

“லகரி பண்ணிக்கப் போறாலாம்”

அம்புலிமாமா வியப்படைந்தார்.

“இப்போ தானேனம்மா உனக்குக் கல்யாணம் நடந்தது? அதுக்குள்ள என்ன இன்னொரு கல்யாணம்?” கேட்டார் மாமா.

அம்புலிமாமா சொன்னது போல் லகரிக்கு சென்ற வருடம் தான் கல்யாணம் நடந்தது. பையன் புதனில் வசிப்பவன், புத்தி சாலி. செவ்வாய்க்கு ஒரு கருத்தரங்கிற்கு வந்திருந்த போது லகரியுடன் ஒரு காதல் கதையில் ஈடுபட்டு இருவரும் திருமணம் செய்து கொண்டனர். கல்யாணம் நடந்த முன்றாவது மாதம், திரும்ப அவன் புதனை நோக்கிப் பயணம் செய்ய நேரிட்டது. லகரியை அவனுடன்

காது. ரகஸ்கவிதைப் பைத்தியம். இருவரும் கர்நாடக இசைப்பிரியர்கள்.

அன்றிரவு நகரத்தின் மையத்தில் கருங்கலவில் செதுக்கப்பட்டு பல நூற்றாண்டுகளாகப் பழுதடையாமல் கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்த சிவபெருமான் கோயிலில் கச்சேரி ஓன்று ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது. பூமிக்கு வந்து இறங்குவதற்கு முன்பே IP-MAIL (INTER PLANET MAIL) மூலமாக இரண்டு டிக்கட் ரிசர்வ் செய்திருந்தார்கள், லகரியும் ரகவும்.

கச்சேரி துவங்குவதற்கு முன் எல்லோருக்கும் கள் வழங்கப்பட்டது. அருந்தியின் அவரவர் இருக்கையில் அமர, வீணை அரங்கத்தை ஆழமான ஆன்மீக குழ்நிலையில் மூழ்க வைத்தது. சுவரங்

கண்ணும் பேன்று காதலே இரண்டு

அர்விந் அப்பாதுரை

ந்து நிலா வெளிச்சத்தில் மாமன், மச்சான், பெரியம்மா, சின்னம்மா, ஓன்று விட்ட சேகோதர சேகோதரி கள். இவர்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டே பூமிக்கு இட்லி யையும் பஞ்சாமிரதம்போன்ற சாம்பாரையும் தின்று தீர்த்தார்கள் அனைவரும்.

“என்னா ரகஸ் கல்யாணம் கில்யாணம் பண்ணிக்கிறா மாதிரி உத்தேசமில்லையா?” மாமா கேட்டார்.

வரச் சொன்னான். அவள் மறுத்தாள். விவாகரத்தும் நடந்துவிட்டது.

வைகுவிரைவில் வில்ஸ்தரிக்கும் ஸிரபுஞ்சம். அவரவர் விருப்பஸ்ஸா வாழ அனுமதிக்கும் அருமையான கலாச்சாரம். சாந்தம்.

சாப்பிட்டு முடிய லகரியும் ரகவும் எழுந்தார்கள். கீதா, ராகவன், அம்புலிமாமா மூவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். லகரி கணக்குப் பைத்தியம் என்றால் மிகையா

களில் இருந்து கசிந்தது தேனா பாலா என்பது தான் கேள்வி. எல்லா ரசிகர்களும் திருப்தி அடைந்தார்கள். கச்சேரிக்குப் பின்னும் கள் வழங்கப்பட்டது. பயணத்தால் களைத்திருந்த ரகஸ்,

“நான் போகிறேன் நீ வேண் மொனால் இருந்து கள் பருகிவிட்டு வா” என்று லகரியிடம் கூறிவிட்டு டாக்கி ஓன்றைக் கூப்பிட்டு அதில் ஏறிச் சென்று விட்டான்.

லகரி கொஞ்சம் போதையில்

இருந்தாள். குடம் ஓன்றில் கள் வைக்கப்பட்டிருந்த மேசையை அருகி, தன் கையில் இருந்த சிவப்புறிற கண்ணாடி டம்ஸாரை நீட்ட, அங்கிருந்த பந்தத்தின் ஒளியில் கணித மேதை சந்திரனின் முகம் தென்பட்டது.

“என்ன சந்திரன் எப்படி இருக்கின்க?”

“ஓ! லகரி! நீங்க செவ்வாய்க் கிரகத்துல இருக்கிறதாயில்ல நான் நினைசுக்கிட்டிருக்கேன்.”

“இன்னைக்குத்தான் பூமிக்கு வந்து சேர்ந்தோம்”

பிறகு கணிதத்தைப்பற்றிப் பேசினார்கள்.

சந்திரன் காரில் வந்திருந்தான்.

“வாங்க என் வீட்டுக்குப் போய்த் தாங்குவோம்” என்றான்.

இருவரும் அவன் வீட்டுக்குப் போனார்கள். அவன் வீடு என்று அழைப்பது தான் தங்கியிருந்த அறையைத்தான்.

அதில் ஒரு கட்டில், ஒரு மேஜை; இரண்டு நாற்காலிகள், கணக்குப்போட ஒரு கரும் பலகை, பால், பீர் போன்ற வற்றை வைக்க ஒரு பிரிட்ஜ் ஆகியவை இருந்தன.

வந்து சேர்ந்தவுடன், சாக் பீஸ் ஓன்றை எடுத்துக்கொண்டு கணக்குப்போட ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

லகரி கணிதத்துறை போய்க் கொண்டிருக்கும் திசையைப் பற்றிப் பேசினாள். இவர்கள் கரும் பலகையில் போட்ட கணக்குகளும் கர்நாடக இசையைப் போலத் தான் இருந்தது. எழுதப்பட்ட குத்திரங்களில் கலைப் பொருட்களில் தென்படுவதைப் போல ஆசாபா சங்களும், மகிழ்ச்சியும், துயரங்களும் தென்பட்டன. மனிதரு வத்தை ஏதிர்காலத்தில் வழிநடத்த உதவப்போகும் ஓரிரு குத்திரங்கள் எழுதப்பட்டன. பின் அவைகளை விரிவடையச் செய்தும், சுருக்கியும் வேறு குத்திரங்கள் இயற்றப்பட்டன. இந்தக் கச்சேரி யின் அசைவுகளில் வெளிப்பட்ட அழகில் இருவரின் கணக்களிலும் நீர் ததும்பியது.

“எவ்வளவு அழகான குத்தி

மீண்டும் எனக்குள்ளிருந்து பாய்கிறது.

கட்டுக்கடங்காத பாய்ச்சல்.

கண்ணில் பட்டதெல்லாவற்றையும் அள்ளி,

ஒரு மூலையில் ஒதுக்கிவீட்டு தனியே போகிறது.

மிகப் பெரிய சிரிப் பொலி.

எதனுடோ உரசி

இன்னொரு மூலையில் அடிப்பட எழுகிறது நொந்து.

வால் மட்டும்

ஒழிந்திருந்து சீரிக்கிறது தலையணைக்கு அழியில்.

காலையில் அடைப்புக்குறியீட்டும் பிழப்பாதி கரு.

எல்லாக் குறிகளையும் தகர்த்து,

சீரழியச் சீரழிய நகர்கிறது பாய்ச்சல்.

சித்தாஷ்டங்களை

22.04.1998

ரங்கள்” என்று உணர்ச்சி வசப் பட்டு ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் புன்னைக்குத்தனர்.

பிறகு நிலாவின் வெளிச் சத்தில் மல்லிகை, ரோஜா, கற்பூரம், பட்டை, லவங்கம் போன்ற பொருட்களின் நறுமணங்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டே உடலுறவு கொண்டனர்.

ரகல் வீடு திரும்பியபோது, தாய் கீதாவும் அம்புலிமாமாவும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ராக வன் கடலோரத்தில் அமர்ந்து அவனுது ஆபிரிக்க நண்பார் (அவருக்கும் ராகவனைப்போல் செடி கொடிகள்மீது அதிக ஆர்வம்) புல்காவிடம் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

“என்னடா, எப்படி இருந்தது கச்சேரி?” என்று கேட்டார் மாமா.

“தெய்விகம்” என்றான் ரகல்.

மறுநாள் காலை, தோசை ஓன்றைக் கிழித்து தேங்காய் சட்டினியில் நனைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே,

“நாளைக்கு எனக்குக் கல்யாணம் எல்லாரும் வந்திடுங்க” என்றாள் லகரி.

“எத்தனைமணிக்கு வீடு திரும்பினே” கேட்டாள் தாய் கீதா.

“காலை நால்லரை இருக்கும்”

“எங்க கல்யாணம்?” என்று கேட்டார் அம்புலிமாமா.

“மகாபலிபுத்தில். எல்லாரும் போறதுக்கு விமானம் ஏற்பாடு செய்திருக்கேன்” சொன்னது

லகரி, கொச்சைத் தமிழில்.

“நல்ல சமாச்சாரம்” என்றார் அம்புலிமாமா.

கல்யாணத்துக்கு ஒரு ஜம்பது பேர் வந்திருப்பார்கள். தாலி கட்டப்படவில்லை. ரோஜாப்பு மாலையை மட்டும் மனமக்கள் மாற்றிக்கொண்டார்கள். மாலை மாற்றும் சடங்கு நடை பெறும் போதுகீதா தாய் என்ற முறையில் கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்பட்டாள்.

“ஓவ்வொரு முறையும் லகரிக்கு கல்யாணம் நடக்கும் போது இப்படி உணர்ச்சி வசப்பட்டு டென் சன் கிரியேட் பண்ணினா என்ன அர்த்தம்” என்று கடிந்து கொண்டார், கீதாவின் அக்கா உமாதேவி.

பிறகு கல்யாணத்தில் பங்கேற்க வந்தவர்கள் அவைவருக்கும் ஒரு பஞ்ச மிட்டாயும் நன்னாளி சர்பத்தும் வழங்கப்பட்டது. பின் கணனியின் ஊடாக, கல்யாணப் பதிவுச் செயலகம் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டது. இருவரும் கையெழுத்திட்டவுடன் கணனி கெட்டி மேளம் கொட்டியது.

பஞ்சமிட்டாயைத் தின்று கொண்டே, வந்திருந்தவர்கள் அவைவரும் வீடு திரும்பியின், லகரியும் சந்திரனும் அந்தமான் தீவுக்கு கணிததேன்-நிலவுக்குப் போய்விட்டார்கள். அன்று இரவும் எப்போதும்போல் வானத்தில் நடத்திரங்கள் தவழ்ந்து கொண்டு தானிருந்தன.

சுகனிடமிருந்து...

தன்னைச் சாதிவெறியன் இல்லை என்று தொடர்ந்து நிருபிக்காதவரை ஒவ்வொரு வெள்ளாடனும் சாதி வெறியனேதான் என்று தலித் கருதுவதீல் துவரில்லை.

- சுகன்

“அதிகார மையங்கள், நிறுவனங்கள், அமைப்புகளுக் கெதிரான தலைகீழ்ப் பக்கம் வேறை வேலையின்றி எழுதுவது.”

கலகக்குரல், கட்டவிழ்ப்பு, விளிம்பு •

பலமா? யாருக்கு?

“செற்றியிருந்து ஜோனிவோக்கர் அடித்தபடி சோவியத் யூனியனின் சரிவை ஆராய்ந்தார்கள்” - பார்த்திபன் (சிறுக்கதை)

1. சோவியத் யூனியனின் சரிவை ஆராயக் கூடாதென்கிறானா?
2. ஜோனிவோக்கர் அடிக்கக் கூடாதென்கிறானா?
3. ஜோனிவோக்கர் அடித்தபடி சோவியத் யூனியன் சரிவை ஆராயக் கூடாதென்கிறானா?
4. செற்றியில் இருக்கக் கூடாதென்கிறானா?

எனக்கு உறுத்துகிறது, நான் சாராயம் காய்ச்சி விற்கின்ற விளிம்பு மனிதன்.

சரிநிகர்-146 (மே 14 - மே 27) சமூஹாகத்தின் கவிதை தொடர்பாக புகலிட தலித்தின் எதிர்ப்பு இப்படித் தொடர்கிறது.

சரிநிகர் ஆசிரியர் குழுவிற்கும் MIRJE அமைப்பிற்கும்:

“பட்டாலறிந்திடுவன் சண்டாளன் பைங்குழந்தை சுட்டாலறிந்துவிடும் சுடு நெருப்பை!

- முட்டாள் தான்

செத்திடினும் ஓப்பான்! செய்வதெல்லாம்

சரியென் பான்

ரத்தவத்தை அந்த ரகம்!”

என்ற சமூஹாகத்தின் கவிதையில் அப்பட்டமான பச்சையான சாதி வெறி விஷம் கக்கப்பட்டுள்ளது. வெள்ளாள-பார்ப்பனியத் திமிர்த்தனத்தின்

கொடுரமுகம் இதிற் தெரிகிறது. சண்டாளன் என்ற வார்த்தை இதுகாறும் தலித்துகளை இழிந்த பிற்பாக, மோசமானவர்களாக, பயங்கர மானவர்களாக சாதி வெறியர்களால் பாவிக்கப் பட்டு வருகிறது. இக்கவிதையிலும் அப்படியே தலித்துகள் எதையும் அறிந்து கொள்ளும் அறிவு இல்லாதவர்கள், புத்தியில்லாதவர்கள், முட்டாள்கள் என்று எங்களை இழிவுபடுத்துவதாக நாங்கள் கருதுகின்றோம். உங்களைப்போல எல்லா வற்றையும் அரசியற் கண்ணோட்டத்துடன் அறிவு பூர்வமாக ஆய்வுரீதியில் அனுகுவதற்கு எமக்கு அறிவில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இக்கவிதை எம்மை இழிவுபடுத்துகிறது என்று வாசித் துக் கொதிக்கின்ற அளவிற்கு உங்கள் தமிழ் மொழியில் எமக்கு எழுதப் படிக்க அறிவுள்ளது என்பதை அறியத்தருகிறோம். மகாபாரத காலத் தில் அரக்கு மாளிகையில் ஏரியூட்டப்பட்ட காலத் திலிருந்து இன்றுவரை சண்டாளர்களுக்கு அகராதி அர்த்தம் நாங்கள் ஏரிக்கப்பட வேண்டிய வர்கள். தமிழ் நாசிகளின் கவிதை தொடர்பாக பல்வேறு வகையில் எமது எதிர்ப்புத் தொடரும். இதற்கான முழுப்பொறும்பையும் சரிநிகர் ஆசிரியர்க்கும், MIRJE இரண்டும் எடுக்கட்டும். யார் கேட்டார் உம்மிடம் நியாயத்தை!

“நாமும் பேசுவோமே தலித்தியம்” என பார்வை பார்த்துச் சிறப்பிதழ் கண்டு நால் அறிமுகம் செய்து விவாதித்து முடித்தாயிற்று. நாவின் தலைப்புக் குறித்து யாருக்கும் எந்தச் சந்தேகமும் வந்ததாகக் காணோம் - அடநாய்களா!

பாதுகாப்பு

முல்லைதரன் (இலங்கை)

துப்பாக்கிச் சன்னங்கள்

துளைத்து,

அந்தரத்தில் தொங்கிய

“கொடு”யை அவிழ்த்துப் பார்த்தால் இப்படி இருந்தது.

“இது பாதுகாப்பான இடம்”

இலக்கியச்சந்தீப்பு

ஸக்கியச்சந்தீப்புத் தொடரின் 25வது அமர்வு ஜேர்மனியின் பிராங்பேர்ட் (FRANKFURT) நகரத்தில் நடைபெற்றது. 98, மே 30-31 ஆகிய இரு தினங்கள் நடைபெற்ற இச்சந்தீப்பில், வழக்கமோலவே பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் நூற்றுப்பேர் வரையில் வந்து கலந்து கொண்டனர். மேலும் இலங்கையில் இருந்து 'சரி நிகர்' பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான சிவகுமார், மற்றும் கவிஞர் இளைய அப்துல் ஸாலூம் ஆகியோர் இச்சந்தீப்பில் கலந்து கொள்வதற்காகவே வருகிறது தந்து பங்கு கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கலந்து கொண்டோரின் சுய அறிமுகங்களுடன் சந்தீப்பு ஆரம்பமாகியது. எனினும், இடையில் நா. கண்ணனின் எழுத்துக்கள் மீதான விமர்சனங்கள் விநியோகிக்கப்பட்ட துண்டுப் பிரசரம் பலத்த சர்ச்சைக்குள்ளாகி, அது தொடர்பான ஆழ்ந்த விவாதம் நிகழ்த்தப்பட்டது. இவ் விவாதத்தைத் தொடர்ந்து, ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகின. முதல் நாள் நிகழ்ச்சியாக, ★ பிரேமிள் அவர்களை நினைவு கூருமுகமாக, அவரின் எழுத-

துக்கள், இலக்கிய வாழ்வுப் பறி கவிஞர் இரா. ரஜீன்குமார் எடுத்துரைத்தார்.

★ TWAN (லண்டன்) இனால் வெளியிடப்பட்ட 'இன்னு மொரு காலடி' அறிமுக விமர்சன உரையை சி. புஸ்பாஜா நிகழ்த்தினார்.

★ கவிஞர் சுகன், தவிர்த்துத் தொகுத்த இருள் வெளி'யை ஓவியர் கிருஷ்ணராஜா வெளி யிட்டு வைத்தார்.

★ பிரான்ஸில் இருந்து அண்மையில் புதிதாக வெளிவந்த 'புன்னகை', 'எக்ஸில்' ஆகிய இரு சஞ்சிகைகளையும் அறிமுகம் செய்து வைத்து பராராஜிங் கம் பேசினார்.

★ 'புகவிட இலக்கியம் புலம்பல் இலக்கியமா?' என்பது பற்றி கலைச்செல்வன் உரையாற்றினார்.

★ புகவிடத்தில் தன்னார்வக் குழுக்களின் செயற்பாடு குறித்து அசோக் உரையாற்றினார்.

★ சிவகுமார் வெகுஜன தொடர் புசாதனம்பற்றி உரையாற்றினார்.

★ இறுதி நிகழ்ச்சியாக தீர்க்க வாசகனின் 'ஒத்திகை' என்

நூம் நாடகம் எக்ஸில் நண்பர் களினால் மேடையேற்றப்பட்டது.

மே 31ம் திகதி இரண்டாவது நாள் நிகழ்ச்சியாக,

★ மனி சுப்ராயனுடன் ரினோவும் தர்வணாவும் காலம் என்பது பற்றி சிரிங்களுடன் விளக்கம் சித்தார்கள்.

★ டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுக தைகள் என்னும் தலைப்பில் இளைய அப்துல்லாவும் விமர்சன உரை நிகழ்த்தினார்.

★ நா. கண்ணன் அவர்கள் வாழ வும் கருத்தும் குறித்து, James Campbell பற்றி ஒரு documentary படத்துடன் அவர்குறித்த பன்முகக் குறிப்பு ஸ் தொடர்பாக உரையாற்றினார்.

வழையோலவே, எல்லா உரைகளின்போதும் கலந்து கொண்ட அனைவரும் தமது கருத்துக்களை தெளிவாக்கும் சந்தர்ப்பமாக கலந்துரையாடல்கள் மிக ஆரோக்கிய மாக நடைபெற்றது.

அடுத்த இலக்கியச் சந்திப்பு செப்டெம்பர் மாதமாவில் கேர்னே (HERNE), ஜேர்மனி யில் நடைபெறவள்ளது.

ஓவியம்: Bosch

'பிசாக்கன்', 1487

'நன்றி' The Great Aatists(Vol. 32)

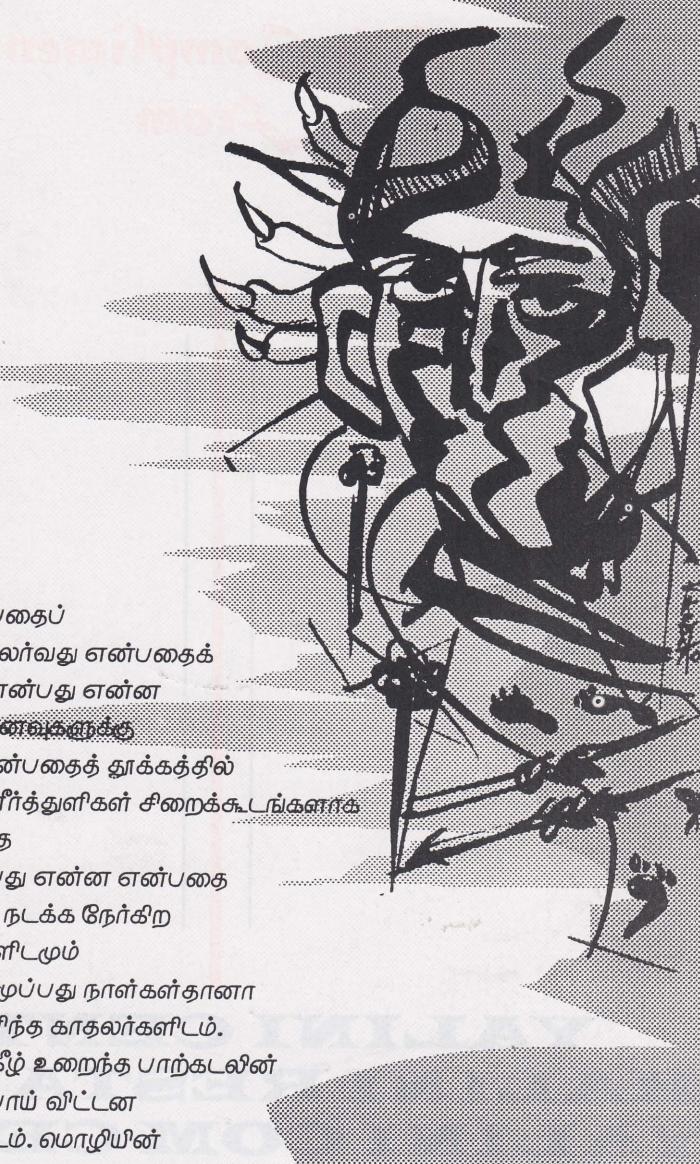
'எக்ஸில்' பிரதிகள் கிடைக்கப்பெற்றோர், கிடைத்ததையிட்டு
எமக்கு உறுதி செய்யின், தொடர்ந்து நீங்கள் பிரதிகளைப்
பெற்றுக்கொள்வதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

கோர்

கேள்:

எப்பழுப் புணர்வது என்பதைப்
பாம்புகளிடம். எப்பழுப் புலர்வது என்பதைக்
காலையிடம். பொறுமை என்பது என்ன
என்பதை மரங்களிடம். கணவுகளுடுத்து
வண்ணங்கள் உண்டா என்பதைத் தூக்கத்தில்
நடப்பவர்களிடம். கண்ணீர்த்துளிகள் சிறைக்கூடங்களாக
மாறியது எப்பழு என்பதை
அகதிகளிடம். பயம் என்பது என்ன என்பதை
நடு இரவில் இந்த நகரில் நடக்க நேர்கிற
கறுப்புத் தோல் மனிதர்களிடமும்
ஸண்களிடமும். மோகம் முப்பது நாள்கள்தானா
என்பதை ழக்குத்தி அணிந்த காதலர்களிடம்.
முழுநிலவில் பாலத்தின் கீழ் உறைந்த பாற்கடலின்
பாரும் மீன்கள் எங்கே போய் விட்டன
என்பதைக் கார்காலத்திடம். மொழியின்
தனிமையிலிருந்து பிறப்பது என்ன என்பதைத்
திசை தொலையப் புலம் ஸயர்ந்தவர்களிடம்.
துயரத்தின் சாறு பிழிந்த தனிமை எப்பழுயிருக்கும்
என்பதை என் பனிப்பாறையுள் நெருப்பின்
யூரிச் சுவட்டை ஏறிந்தவளிடம். அவளிடம்
இவளிடம். இரவின் கடைசீரயிலும் போய் விட்ட
ஸ்ரீபாரு. தண்டவாளங்களும் குளிரில் துழக்குப்
ஸிளக்க ஒற்றைச் சிறுகுடன் கையில் ஒற்றைப்
பூவுடன் காத்திருப்பது எப்பழு என்பதை
என்னிடம்

கேள்.

கோர்

*With Compliments
from*

**YALINI CENTER
SHALINI RESTAURANT
YALINI COM CENTER**

Yalini center
2 Rue Perdonnet
75010 Paris
Tel: 01-42 09 45 65
Mo: La Chapelle
ou
Gare du Nord

Shalini Restaurant
23 Rue Cail
75010 Paris
Tel: 01-40 34 20 72
Mo: La Chapelle
ou
Gare du Nord

Yalini com center
2 Rue Perdonnet
75010 Paris
Tel: 01-42 09 45 65
Mo: La Chapelle
ou
Gare du Nord